

BURMESE
CLASSIC
1980

သုတေသီ
လှိုင်
ဘုန်းမြင့်သွေး

တောင်းတိုမပေါက်တောင်တိုပေါက်

လောကဝံတုဒုးမထောတုဒုး
ပြု

ခုတ်ယအကြိမ်

- စာမူခွင့်ပြုချက် ● ၄၉၇/၉၈ (၈)
- မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက် ● ၅၆၅/၉၈ (၁၁)
- ဒုတိယအကြိမ် ● ၁၉၉၉၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
- အုပ်ရေး ● ၁၀၀၀
- မျက်နှာပိုးပန်းချီ ● ရွှေစိုးဟန်
- မျက်နှာပိုးကာလာခွဲ ● 33 Graphic studio
- ကွန်ပျူတာစာစီ ● မျိုးမော်ကွန်ပျူတာ
- (ဖုန်း - ၂၅၃၃၅၂)

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်ကြီး (မြဲ-၀၉၈၆)၊ ရွှေပုရပိုက်စာပေ
အမှတ်-၅၊ တင့်ဆန်းလမ်း၊ ဆရာစံရပ်ကွက်
ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်ဌေး (မြဲ-၀၂၇၇၃)၊ ရွှေဇင်ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်
အကွက် ၆၄/၄၆၇၊ စက်မှုလက်မှုရပ်ကွက်၊ တောင်/ဒဂုံမြို့သစ်
၁၅၁/၃၄-လမ်း (အထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပိုးပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်စိန် (၀၂၉၀၉)၊ ကျောက်စိမ်းအော့ဖ်ဆက်
၁၇၁၊ ၃၃-လမ်း၊ ရန်ကုန်။

တန်ဖိုး ● ၂၅၀/-

☆ လောကဓံကို အမောခံနိုင်ဖို့ဆိုတာ ယောနိသောမန
သိကာရ လို့ဆိုတဲ့ စိတ်နှလုံးသွင်း မှန်ကန်ခြင်းရှိဖို့
လိုအပ်ပါတယ်။

☆ ဘဝရဲ့ အကောင်းဘက်မှာ အောင်မြင်ကျော်ကြား
ထင်ရှားလိုသူတိုင်းဟာ ကြုံလာရမယ့် ပြင်းထန်လှတဲ့
အကောင်းအဆိုး လောကဓံတွေကို ကျော်လွှားနိုင်မှ
ဖြစ်မယ်။

တောင်းကိုဖောက် တောင်ကိုဖောက်

လောကဓံထို ချွမ်းမထောက်ရည်

သုတေသီ-ဘုန်းမြင့်သွေး

(အောင်မြင်လိုသူတိုင်းအတွက် ဘဝလမ်းညွှန်သီးသန့်စာအုပ်)

ခြွေစိပန်းရတနာပေ

၄၄၃ (က)၊ နိလာ ၆ - လမ်း။

(ဂ) ရုပ်ကွက်၊ မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၆၃၈၆၁၁ (အိမ်)

ဖုန်း - ၀၉ ၅၁ ၃၉၄၅၀၊ ၀၉ ၅၁ ၅၅၄၄၃ (ဆိုင်)

လောကဓံဆိုးလျှင်

ပိမိတံဟောင်း

ခွင့်ပေးနှောင်း၍

မကောင်းတစ်ရံ

လောကဓံလျှောက်

ဆင်းရဲရောက်လည်း

မဟောက်ပြန်ဘဲ

တရားမြဲ လော့...

(သုတမဇ္ဈဆုံးမစာ-၂၀)

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

• လောကဓံဘာလဲ ဘာလဲလောကဓံ.....	၁
• ဇွဲဆိုမှ ဇွဲတဲ့ဟေ့.....	၈
• ဘာလို့စိတ်ဓာတ်ကျတာလဲ.....	၁၄
• တာဝန် ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ.....	၂၂
• ဒုက္ခဆိုတာ သူငယ်ချင်းကောင်း.....	၂၇
• လောကဓံမှန်တိုင်းကို သီလတံတိုင်းနဲ့ကာ.....	၃၁
• အာရုံတွေနောက် မလိုက်နဲ့.....	၃၆
• ဆင်းရဲနေရင် သတိတရားအရေးကြီး.....	၄၂
• ချမ်းသာလာရင် အသိတရားအရေးကြီး.....	၄၇
• နင်လားတဲ့လောကဓံမှာ စကားတွေရှုပ်.....	၅၃
• လှေခွက်ချည်းကျန် အလဲမလဲ.....	၅၉
• အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး.....	၆၅
• လုံ့လဝီရိယနဲ့ရင်ဆိုင်.....	၇၀
• သူရဲကောင်းများကို အတုယူ.....	၇၆
• လောကဓံကို အလုပ်နဲ့တိုက်ပစ်.....	၈၀
• သင် အချိန်တွေ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ.....	၈၆
• အကျင့်ကောင်းရင် လောကဓံအထောင်းမခံရဘူး.....	၉၁
• စာရိတ္တကောင်းသည်သာ.....	၉၇
• သိအောင်ရှာ သိအောင်လုပ်.....	၁၀၁
• ဒေါသသမားဟာ လောကဓံခြေဖဝါးအောက်မှာ.....	၁၀၆
• လောကဓံကို မသိလို့ မာနကြီးတာ.....	၁၁၁
• လူဖြစ်ကျိုးနပ်အောင် လောကဓံကို အနိုင်ယူ.....	၁၁၇

မြတ်ပန်းတင်္ဂါအဖတ်တိုက်တိုင် ရရှိနိုင်စေကာ
သုတေသီတိုက်နှင့်မြင့်သွေ၏ စာအုပ်ကောင်းများ

- ကံသာအမိ ကံသာအဖနှင့် ကံကြမ္မာဖြစ်ရပ်ဆန်းများ
- သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုနှင့် ကံကောင်းအောင်ကြိုးစားနည်း
- ဒေါသသမား အစားများစွာ
- လူ့ဘဝမှာ အရေးကြီးလှတဲ့ အကျင့်စာရိတ္တ
- လူ့စိတ်တစ်လုံး အခက်ဆုံး
- လူ့မိုက်၏သဘော လူ့လိမ္မာ၏မနော
- လူတောတိုးဖို့ လူရာဝင်ဖို့
- မိန်းမတို့လူခြေ ရွှေပေးလို့မရ
- အချစ်၏ဆန်းကြယ်ခြင်း
- ချမ်းသာခြင်းအကြောင်းတရားများ
- လူဖြစ်ကျိုးနပ်မည့် စိတ်ဓာတ်စိတ်မြတ်များ
- လူဖြစ်ကျိုးနပ်မည့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ နည်းလမ်းမှန် (ဒုတိယအကြိမ်)

ယခု

■ လောကဓံကို ဒူးမထောက်နည်း (ဒုတိယအကြိမ်)

ဆက်လက်၍

- လူနေချကြား စိတ်နေဘုံများ (ဒုတိယအကြိမ်)
- ထိန်းသိမ်းစောင့်စည်းခြင်းနှင့်ဘဝအရည်အသွေး (ဒုတိယအကြိမ်)

အမြို့မြို့ရှိ စာအုပ်ဆိုင်များတွင် ဝယ်ယူရရှိနိုင်ပါသည်။

လောကဓံဘာလဲ ဘာလဲလောကဓံ

- လူတွေကို အရူးထောင် ပို့သည်မှာ...
ကြီးကျယ်သော ဘဝပြောင်းလဲမှုများ မဟုတ်ပါ။
- နေ့စဉ် တွေ့ကြုံရ စိတ်ပျက်ဖွယ် အဖြစ်ကလေးများကသာ အရူးထောင်ကို ပို့တတ်ကြပေတာ။
ချစ်တဲ့သူ သေဆုံးခြင်းက သာမညပါ။
- ပွဲလမ်းသဘင် သွားခါနီး ဖိနပ်သံကြိုး ပြတ်ခြင်းက အဓိက ကျသည်သာ။

(ချာဘူကောင်စကီး၏ ကဗျာ)

၂ □ သုတေသီဘုန်းမြင့်ဆွေး

လောကခံကို ဒူးမထောက်နည်း □ ၃

လောကခံရဲ့ သဘောအမှန်ကို မသိလိုကတော့ ဒေါမာန်တွေ ပွားပြီးရင်း ပွားရင်း ဖြစ်နေမှာပဲ။

လောကခံမှာ သဘောအမှန်တွေ ရှိကို ရှိပါတယ်။

လောကကြီးရှိပြီး လူရှိနေတဲ့နောက်တော့ လောကခံဆိုတာက မရှိဘဲကို နေပါတော့မလား။ ရှိကို ရှိနေမှာပေါ့။

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စားသောက်ရမယ့် ပွဲတော်သွားခါနီးလည်း ဖိနပ်သံကြိုး ပြတ်ချင်ပြတ်မှာပေါ့။

သုံးသိန်းထိပေါက်လို့ ဝမ်းသာပြီး အရူးထောင်ရောက်သူ ဆိုတာလည်း ရှိခဲ့တာ တကယ့်အဖြစ်ပဲ။

ဆောက်လက်စတိုက်ကြီး နေရခါနီးမှ ပြိုကျသွားလို့ သောက ရောက်သူလည်း ရှိတာပဲ။ လောကခံဆိုပေါ့ဗျာ။

လောကခံ အဆိုး၊အကောင်း၊ အကျိုးအကြောင်းဟာ လောကနဲ့လူ ရှိနေသမျှ ရှိနေကျအရာပဲ။ အဲတာကို ဒူးထောက် အရှုံးပေးသူ ရှိသလို ဒူးမထောက် အညံ့မခံသူတွေ ရှိပါတယ်။

လောကခံဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘာလဲ လောကခံလို့ အဖြေ ထုတ်ရင်

- ကောင်းတဲ့ လောကခံ (၄)မျိုး
- မကောင်းတဲ့ လောကခံ (၄)မျိုး

အဲဒီရှစ်မျိုးကို ကောင်းရင် ခံကြရပြီး၊ မကောင်းရင် ခံကြရ တာပဲ။ မကောင်း(၄)မျိုး၊ ကောင်း(၄)မျိုးနဲ့ အတိတ်မျက်မှောက်

အကျိုးပေးဟာ တိုးတဲ့အခါ တိုးပြီး ဆိုးတဲ့အခါ ဆိုးတာ သဘာဝပဲ။

လောကခံ ရှစ်မျိုးက -

၁။ ဥစ္စာရွှေငွေ (ဒေါ်လာ) ပစ္စည်းကအစ ပေါပေါကြွယ် ကြွယ် ရပေါက်ရလမ်း တိုးနေတာ။

၂။ ရွှေငွေဥစ္စာ(ဒေါ်လာ)ပစ္စည်း ကုန်းကောက်စရာ မရှိအောင် ဖြစ်နေတာ။ ကြမရ၊ စီမရဖြစ်နေတာ။

၃။ အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်း မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်း တွေ အများကြီးရှိတာ။ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ။

၄။ တစ်ကိုယ်တော်၊ တစ်ကောင်ကြွက်၊ တစ်မျက်နှာ ဖြစ်နေတာ။

၅။ သူများတံတွေးခွက်မှာ ပက်လက်ရော၊ မှောက်ခုံရော မျောနေတာ။

၆။ အများရဲ့ ချီးမွမ်း ဂုဏ်တင်မှုတွေ ခံရတာ။

၇။ ချမ်းသာခြင်းတွေ ပြည့်စုံကြွယ်ဝနေတာ။

၈။ ဆင်းရဲတွင်းနက်၊ ဒုက္ခက ကိုယ့်လာဖက်ထားတာ။ အဲဒါက လောကခံတရား (၈)ပါးပါပဲ။ ရှစ်ပါးမှာ ကောင်းတဲ့

လေးပါးပဲ ဆုံချင်ပြီး၊ မကောင်းတဲ့ လေးပါး မဆုံချင်လို့ မရဘူး။ ဆုံကို ဆုံရမှာပဲ။

ဒါပေမယ့် ဆုံလို့ ဒူးမထောက် အညံ့မခံရတဲ့ နည်းလမ်း

တွေတော့ အံ့များကြီး ရှိပါတယ်ဗျာ။

အတိတ်က သိပ်ညှဉ်နေလို့ လှိုမ့်ခဲနေရတောင် မျက်မှောက်ကံနဲ့ သက်သာအောင်ပြုလို့ ရတန်သလောက် ရပါတယ်။

အတိတ်ကနဲ့ လှိုမ့်မခဲရပါဘူး။

အဆင်ချောတဲ့အခါချော၊ အဆင်ကြမ်းတဲ့အခါ ကြမ်းတယ် ဆိုတာလည်း ကာယကံရှင်လူနဲ့ သိပ်ပတ်သက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကာယကံရှင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အသိုင်းအဝန်း ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့လည်း ပတ်သက်ပါတယ်။

နောက်ပြီး ကာလ၊ ဒေသ၊ ပရောဂံ အခြေအနေတွေနဲ့လည်း ပတ်သက်တယ်။

လောကဓံကို မတုန်လှုပ်ဘူးဆိုတာ ဓာတ်ခံကောင်းမှ မတုန် လှုပ်တာ။ ဓာတ်ခံမကောင်းရင်တော့ လှုပ်တယ်၊ မြှုပ်တယ်။

ဆင်းရဲလို့ လောကဓံဒဏ် မခံနိုင်တာ ရှိသလို၊ ချမ်းသာလို့ လောကဓံ မခံနိုင်တာတွေ ဆိုတာမျိုးဟာ ဓာတ်ခံမကောင်းတာပဲ။ တစ်နည်းက တွေးခေါ်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်ပညာ နည်းတာပါပဲ။

- လူမှာ ဘဝရှိ။
- ဘဝမှာ လောကဓံရှိ
- လောကဓံမှာ ဖြေရှင်းနည်းရှိတယ်။

အချို့က လောကဓံကို ဒေါကန်ပြီး ရှင်းတယ်။ အချို့က လောကဓံကို သည်းခံပြီး ရှင်းတယ်။

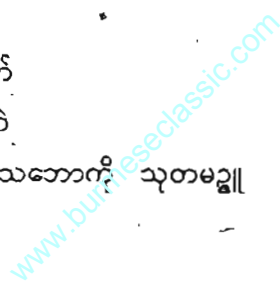
သည်းခံရှင်းတာ အောင်မြင်သလောက်၊ ဒေါကန်ရှင်းတာက ဆာင်ကျဉ်းပြီး ထောင်တွင်းရောက်တဲ့နည်းပါပဲ။ မဟုတ်တဲ့နည်းနဲ့ ရင်ဆိုင်လို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ ရေရှည်မအောင်မြင်ပါဘူး။

ဘယ်လိုခံယူထားရမလဲဆိုတော့ “ငါဟာ လူဖြစ်နေပြီး ခန္ဓာဝန်ထမ်းနေရပြီ။ လူဖြစ်နေတော့ လောကဓံကို ကြံ့ရမှာပဲ။ ခရီးပန်းတိုင် မရောက်မချင်း သေခါနီးထိ လောကဓံ မကြံ့ချင်လို့ မရဘူး။ မကြံ့ချင်လို့ မရတဲ့ လောကဓံကို သဘောအမှန်နဲ့သာ ခံသွားမယ် စံသွားမယ်” လို့သာ ခံယူထားပါတော့။

ချမ်းသာလည်း သိပ်မပျော်နဲ့၊ ဆင်းရဲလည်း စိတ်မညစ်ဘဲ နေနိုင်အောင် နေရမှာဖြစ်တယ်ဗျာ။ လောကဓံကို အမြဲသတိထား နေရမယ်။

သတိမလစ်ရင် အသိဖြစ်နေတော့၊ အဲသည်အသိတရားက ထိပါးလာမှာတွေကို ကာကွယ်နိုင်တယ်။ အသိထားရင် သတိပွား ဝါတယ်။

‘မိမိကံဟောင်း ခွင့်ပေးနှောင်း၍
 မကောင်းတစ်ရံ၊ လောကဓံလျှောက်
 ဆင်းရဲရောက်သော် မဖောက်ပြန်ဘဲ
 တရားမြဲလော့’လို့ လောကဓံရဲ့ သဘောကို သုတမဉ္စူ
 နေမှာ ဆိုတယ်။

၆ □ သုဘောသီဘုန်းမြင့်သွား

လောကခံဆိုးတွေလို ဖောက်ပြန်ရင် ပိုဆိုးတယ်။ မောက်နေ စဉ်အချိန်မှာ နက်တဲ့တွင်းထဲ ကျသလိုပါပဲ။

လောကခံဆိုးဝင်မှ ဘုရားတရား၊ သံဃာ အားကိုးသူတွေ ရှိတယ်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို လောကခံဆိုး မဝင်ကတည်းက အားကိုးရမယ်။

အလ္လာအရှင်မြတ်ကို အားကိုးသူကလည်း လောကခံဆိုး မဝင်ခင်ကတည်းက ကြိုတင် အားကိုးရမယ်။

သခင်ယေရှုကို အားကိုးသူကလည်း သည်လိုပါပဲ။ ဖြစ်မှ ဘုရားမတန့်ဗျ။

လောကခံဆိုးဖြစ်မှ အတိုးချလုပ်နေတာထက် ကြိုကာကွယ် တာတွေက ပိုကောင်းပါတယ်။

လောကခံဆိုတာ ဘာလဲ...

အဲသည်ဝေါဟာရ အဓိပ္ပာယ်က ရှင်းရှင်းလေးရယ်ပါ။ ပါဠိဝေါဟာရကနေ ဆင်းသက်ပါတယ်။

လောကဆိုတဲ့ ဝေါဟာရနဲ့ ဓမ္မဆိုတဲ့ ဝေါဟာရနှစ်လုံးကို ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ လောကဓမ္မဆိုတဲ့ ပါဠိဝေါဟာရရဲ့ အဓိပ္ပာယ် ဟာ အသက်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတိုင်း (အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ လူသာ မဟုတ်ဘဲ) အရာအားလုံး မရှောင်လွှဲနိုင်တဲ့အရာ၊ ရှောင်လွှဲလို့ လည်း မရတဲ့အရာ၊ သူ့သဘောသူဆောင်တဲ့အရာရယ်ပါ။

လောက = ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း။

ဓမ္မ = သူ့သဘော သူဆောင်ခြင်း။

လောကခံဆိုတဲ့ ဝေါဟာရက လောကဓမ္မဆိုတဲ့ ပါဠိဝေါဟာရ မှ ဆင်းသက်တယ်ဗျာ။ သူ့သဘောသူဆောင်တဲ့ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်း သဘောပဲဗျ။

ဇွဲဆိုမှဇွဲတဲ့ဟေ့

* စိတ်အားတက်ကြွတာဟာ မီးတောက်နေတဲ့ အသိပဲ။
 အတွေးကြီးတစ်ခု လူတစ်ယောက်ကို စွဲမြဲပြီဆိုမှဖြင့်
 နောက်မှ စိတ်အားတက်ကြွမှု လာလိမ့်မည်ဟု ထိုပုဂ္ဂိုလ်
 က သေချာစွာ သိနိုင်တယ်။ လူ့လောကဟာ ယုံကြည်မှု
 ရှိသူထံမှာသာ မီးစွဲနိုင်တယ်။

(ဂျွန်.-အက်စ်-ကိုးလ်မန်)

ဘာ ဇွဲလဲ။

ဇွဲကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် ကောင်းတဲ့ဇွဲလား၊ မကောင်း
 တဲ့ဇွဲလား ဆိုတာတော့ သေသေချာချာကို စိစစ်ရမယ်။ အချို့ဇွဲ
 တွေက ကောင်းသလိုလိုနဲ့ မကောင်းဘူး။ အချို့ဇွဲက လုံးဝ

မကောင်းဘဲ ဆိုးကို ဆိုးနေတယ်။ မှန်ကန်တဲ့ဇွဲကိုသာ ဇွဲလို့
 ခေါ်ရမယ်။

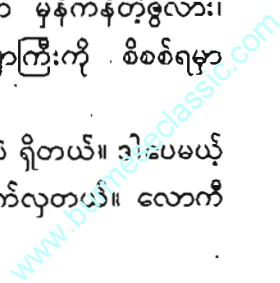
မကောင်းတဲ့ဘက်မှာ ဇွဲကောင်းနေရင် လူဖြစ်ရကျိုးနပ်မှာ
 မဟုတ်ဘူး။ ပင်လည်း ပင်ပန်းတယ်။ ဒုက္ခလည်း ကြီးမားတယ်။
 အဲသည် မကောင်းဇွဲကပေးလာတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကလည်း အလွန်
 လေးလံပြီး ဒုက္ခများလှပါတယ်။

အချို့ဟာ မကောင်းတဲ့ဘက်မှာ သိလျက်နဲ့ကို စိတ်ကို
 အလိုလိုက်ပြီး ဇွဲကောင်းနေတာ။ ကောင်းမှန်း၊ မကောင်းမှန်း၊
 သင့်မှန်း၊ မသင့်မှန်း မသိဘဲ ဇွဲကောင်းနေသူမျိုးကတော့
 ဘုန်း၊ စရာကို ကောင်းလှပါတယ်။ မှန်ကန်တဲ့ဇွဲ မဟုတ်လို့က
 တော့ ဇွဲထားရကျိုး မနပ်ပါဘူး။ မှန်ကန်တဲ့ဇွဲသာ လူ့ဘဝကို
 ခြောင်း လဲနိုင်တာ။

- ဇွဲဆောင်မှ ပွဲအောင်တယ်။
- ဇွဲထုတ်ရင် တဲကုပ်ဘဝက လွတ်တယ်။
- ဇွဲတင်းရင် အမြဲလင်းတယ်။

အရေးအကြီးဆုံးကတော့ ကိုယ့်ဇွဲဟာ မှန်ကန်တဲ့ဇွဲလား၊
 မှန်ကန်တဲ့ဇွဲလားဆိုတာ သေသေချာချာကြီးကို စိစစ်ရမှာ
 ဖြစ်တယ်။

ဇွဲဆိုတာက ဝေါဟာရတစ်လုံးတည်းပဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့်
 ဇွဲ အဓိပ္ပာယ်က အလွန်တရာ လေးနက်လှတယ်။ လောကီ

အောင်မြင်ကျော်ကြားသူတွေရော၊ လောကုတ္တရာ ကျော်ကြားသူ
တွေရော ဇွဲသမားတွေဖြစ်တယ်။

ဇွဲဆိုတာက ဝေါဟာရအားဖြင့် တစ်လုံးတည်းသာ ရှိပေမယ့်လို့
အရည်အချင်းအရကျတော့ ကိုးချက်တောင် ရှိပါတယ်။

- ၁။ မှန်ကန်စွာ သည်းခံနိုင်တာက ဇွဲ။
- ၂။ သေချာစွာ ဆင်ခြင်နိုင်တာက ဇွဲ။
- ၃။ မိမိကိုယ်ကို ဝေဖန်ဆန်းစစ်နိုင်တာက ဇွဲ။
- ၄။ မမေ့မလျော့ကို ပြုနိုင်တာက ဇွဲ။
- ၅။ ကျန်းမာရေးကို အမြဲမပြတ် ဂရုစိုက်တာကလည်း ဇွဲပဲ။
- ၆။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတတ်တာလည်း ဇွဲ။
- ၇။ ပင်ပန်းတာကို မကြောက်တာလည်း ဇွဲ။
- ၈။ လိုရာအရောက် ခြိုးခြံစွာ နေနိုင်တာကလည်း ဇွဲ။
- ၉။ တစ်စတစ်စ အခက်အခဲတွေကို ကျော်လွှားနိုင်တာတွေ ဟာ ဇွဲရဲ့ အရည်အချင်းတွေပါပဲ။

အဲသည်လို အရည်အချင်းရှိတဲ့အတွက် မှန်ကန်တဲ့ဇွဲရှိဖို့ဆိုတာ
မလွယ်လှဘူး။ အဆင့်ဆင့်ကို ကျော်ဖြတ်ရပါတယ်။

လူ့လောကကြီးထဲက လူသားတွေမှာ ဇွဲဆိုတာကို ဖယ်ထုတ်
ကြည့်စမ်းပါ။ ဘာကျန်မလဲ။ ဘာဖြစ်လာမလဲ။

ဇွဲကို ဖယ်လိုက်ရင် ဘာများ တိုးတက်လာဦးမှာလဲ။

အဖက်ဖက်က သွားရော။ ဘာမှဖြစ်မလာဘူး။ ဖြစ်လာတာ
တွေက ဇွဲကြောင့်သာ ဖြစ်လာတာ။ ဇွဲမရှိရင် ဖြစ်ကို ဖြစ်မလာဘူး။

လူသားတွေဘဝမှာ ရည်မှန်းချက် မအောင်မြင်သေးရင်
ဇွဲထားကြတယ်။ ဇွဲထားလို့လည်း တိုးတက်မှုတွေ ယဉ်ကျေးမှုတွေ
ဖြစ်လာတာ ဖြစ်တယ်။

ဇွဲဆိုတာက အလွန်ကြီးမားတဲ့ ဂုဏ်ရယ်ပါ။ ဇွဲဂုဏ်ဟာ
အမြဲကို ကုန်လုံကြွယ်ဝတတ်ပါတယ်။

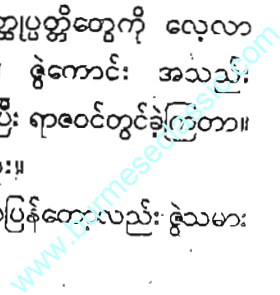
- * သူများနဲ့မတူဘဲ ပိုပြီး ပင်ပန်းခံလုပ်တာ။
- * စိတ်ရှည်စွာနဲ့ ကိုယ့်အကြံအစည်ကို လွယ်လွယ်နဲ့
လက်မလွှတ်တာ၊ နောက်မဆုတ်တာ။
- * အများတကာ လက်လျှော့ချင်တဲ့အလုပ်မျိုးကို ကိုယ်က
ဆုံးခန်းတိုင် လုပ်ပြုနိုင်တာမျိုးတွေဟာ ဇွဲစိတ်တွေ
ဖြစ်တယ်။

လောကမှာ အနစ်သာရရှိတဲ့ လူတွေဟာ ဇွဲရှိတဲ့လူတွေ
ဖြစ်လာတာကို လေ့လာမြင်တွေ့ရတယ်။

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသူတွေရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေကို လေ့လာ
ခတ်ရှုကြည့်ရင် ဇွဲသမားတွေကြီးပဲဗျ။ ဇွဲကောင်း အသည်း

ဇာဏ်လို့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီး ရာဇဝင်တွင်ခဲ့ကြတာ။
လောကခံကို လုံးဝ ဒူးမထောက်ကြဘူး။

ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့လူတွေကို လေ့လာပြန်တော့လည်း ဇွဲသမား

တွေ့ဖြစ်နေတာ တွေ့ရပြန်တယ်။ ဇွဲမရှိရင် မွဲတယ်။
ဇွဲသမားမှန်ရင် သူ့များထက် ပိုပိုပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်တယ်။
လုပ်နိုင်ရုံမကပဲ အလေ့အကျင့်မှန်တာလည်း တွေ့ရတယ်။

အံ့ဩစရာ အချက်က -

- ဘယ်အထိ နိမ့်တဲ့မျိုးရိုးကပဲ လာလာ။
- ပညာတွဲ ရရ၊ မရရ။
- ဆင်းရဲတဲ့မျိုးနွယ်ကပဲဖြစ်ဖြစ်။
- မိဘရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ (ဇွဲကောင်းပြီး စာရိတ္တမှန်ရင် အထက်တန်း လူစားထဲ ရောက်လာတာ ပါပဲဗျာ)

ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အခြေအနေနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ဇွဲမျိုးရှိရင် လောကဓံ ဆိုးကောင်းကို အကျိုးအကြောင်း ထူးထူးထွေထွေ ရှိနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အမြဲအားရှိနေအောင် ဇွဲထားတဲ့အသိကို သွင်းပျိုး။
ရိုးသားတယ်ဆိုတာကလည်း ဇွဲရှိမှ ရိုးသားနိုင်တာ ဖြစ်တယ်။
ရိုးသားနိုင်တဲ့ ဇွဲက လွယ်လွယ်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ အတော့်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြိုးစား တည်ဆောက်ယူရတယ်။

လောကဓံကို ရိုးရိုးသားသားရင်ဆိုင်ရင် လောကဓံကလည်း ကိုယ့်ကို ရိုးရိုးသားသားပဲ ပြန်ဆက်ဆံတာပဲ။

ရိုးတယ်ဆိုရာမှာ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှုလည်း ရှိရမယ်။

အဲသည်နေရာမှာလည်း ဇွဲလိုတယ်။ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်တဲ့ဇွဲနဲ့ ဆောင်ခံရမယ်လေ။

ရိုးသားမှု ဇွဲ၊ ကြိုးစားမှု ဇွဲ မြင့်မားလာတဲ့အခါမှာတော့ လူဟာ ပြောင်းလွဲလာတယ်။ အရောင်ပြောင်လက်လာတယ်။ စားချင်တိုင်း မစားဘူး။ သွားချင်တိုင်း မသွားဘူး။ သုံးချင်တိုင်း မသုံးဘူး။ ဖြုန်းချင်တိုင်း မဖြုန်းဘူး။ ကြွားချင်တိုင်းလည်း မကြွားတော့ဘူး။ ပျော်ချင်တိုင်း ပျော်တာတွေကိုလည်း ဇွဲနဲ့ ဆောင်ခံထားတယ်။

ဘယ်နေရာမှာမဆို၊ ဘယ်အလုပ်မှာမဆို လောကဓံနဲ့ တွေ့ရမှာပဲ။ တွေ့ရင် ဇွဲလိုတယ်။ ဇွဲနဲ့ ရိုးသားစွာ တောင့်ခံရမယ်။ 'ဇွဲနှင့် ကြိုးစားအားထုတ် လုံ့လပြုတတ်၍ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ သိမ်ငယ်ခြင်းတို့ ကင်းရှင်းသူ၌ ဆိုးဝါးသော ကံကြမ္မာပင်လျှင် ကျော့ခိုင်းသွားရတယ်' လို့ အဆိုတစ်ရပ် ရှိခဲ့တယ်။

ဇွဲသမားမှန်သမျှဟာ လောကဓံကို ဟားတိုက်လည်း မရယ်ဘူး။ လောကဓံကို ငိုလည်း မပြဘူး။

ဇွဲသမားဟာ မငိုဘူး။ မရယ်ဘူး။ ဇွဲသမားက တည်ငြိမ်တယ်။ ရရင်ရ၊ မရရင် ထပ်လုပ်တယ်။ ဇွဲနဲ့လုပ်တယ်။ ဇွဲဆောင်လို့ ဇွဲဆောင်တာတွေ သမိုင်းမှာ ရှာကြည့်ရင် တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ပါပဲဗျာ။ ဇွဲသမားဖြစ်စမ်းပါ။

ဘာလို့ စိတ်ဓာတ်ကျတာလဲ

- ကံကြမ္မာဆိုတာ ဈေးကွက်နဲ့ သဏ္ဍာန်တူတယ်။ သည်းခံ စောင့်လိုက်ရင် ဈေးနှုန်းကျတတ်တယ်။ (ဘောကွန်)
- အကြားအမြင် ဗဟုသုတဆိုတာ စိတ်ရဲ့ ဓာတ်စာပဲ။ ကျုပ်တို့ဟာ ခန္ဓာကိုယ်ကို အစာကျွေးသလို စိတ်ကိုလည်း ဗဟုသုတအပေါင်း ပြည့်ဝအောင် ကြံဆောင်ကြရတယ်။

(ဂျိန်းအက်(စ်)ရော့)

ပိုက်ဆံမရှိလို့ စိတ်ဓာတ်ကျတာလား၊ သူများက နိုင်လို့ မင်းထက်ပြုထားလို့ စိတ်ဓာတ်ကျနေတာလား၊ မိန်းမနဲ့ အဆင်မပြေလို့လား၊ ရည်းစားဆီက စာမလာလို့လား၊ အလုပ်အဆင်မပြေလို့လား။

သင်ဟာ အဲသည်လို အချက်မျိုးတွေနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျနေရင် ဆူချာစွာ ဖြစ်လာမှာက အချက်တစ်ချက်ပဲ ရှိတယ်။ အဲတာက ဘာလဲဆိုတော့ ပိုပြီးနက်တဲ့ ဒုက္ခချောက်ထဲကို ကျမှာပါပဲ။

စိတ်ချပါ။ စိတ်ဓာတ်ကျနေလို့ ဘဝလှလာတယ်ဆိုတာ ခန့်ဘူး၊ စိတ်ဓာတ်ကျလို့ ဘဝပိုကျသွားတာပဲ ရှိတယ်။

သောကပီစီးရင် လောကကြီးမှာ ကိုယ်ဟာ အရှုံးသမားပါပဲ။ ဆူတောင် သေမယ်၊ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ သဘောပေါ့။

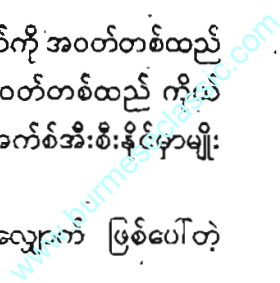
သောကစိတ်ဟာ အငွေမထွက်တဲ့ မီးတောက်။ မမြင်ရဘဲနဲ့ ချွေးတာမျိုး။

သောကပီစီးမူနဲ့ ဆက်နွယ်နေတဲ့ ဟော်မုန်းအယ်ဒရီ နယ်လင်း ဆူဟာ မြင့်မားလာတယ်လို့ ဆေးပညာမှာ ဆိုတယ်။

စိတ်ကျရင် ရုပ်ကျတယ်။ ရုပ်မလှတော့ဘူး။ လှနေတဲ့ အတောင်မှ မကြည်လင်ဘဲ ရှုပ်နေတော့တယ်။ စိတ်ထောင်း ကိုယ်ခွဲကြတော့ အတိတ်ဟောင်းက စိုပြည်တာတွေလည်း ကျန်ရော။

ဘာလို့ စိတ်ဓာတ်ကျတာလဲ၊ စိတ်ဓာတ်ကို အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခု ဖြစ်နေတောင် မကျပါနဲ့။ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုဖြစ်နေတောင် နောက်ဆယ်နှစ်မှာ အက်စ်အီးစီးနိုင်မှာမျိုး ပြီးစားနေပါ။

စိတ်ဓာတ်ကျတယ်ဆိုတာ ဘဝတစ်လျှောက် ဖြစ်ပေါ်တဲ့

၁၆ □ သုတေသီဘုန်းမြင့်သွေး

အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ရပ်တွေမှာ မတည်ငြိမ်တာတွေပေါ် မူတည်ပြီး ဖြစ်တတ်တယ်။

မိမိဘာသာ ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ အသိစိတ်ဓာတ်ရမှ စိတ်ဓာတ်ကျ ခြင်းဟာ ပျောက်ကင်းတာမို့ ဘယ်သူမပြု မိမိမူသဘောပါပဲ။

လူဆိုတာ ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်တာ မဖြစ်သေးသမျှ ဘယ်လိုပဲ ဒုက္ခနဲ့ တွေ့တွေ့ စိတ်ဓာတ်မကျရဘူး။

စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့ လူငယ်၊ စိတ်အားငယ်တဲ့ လူငယ်ဆိုရင်တော့ ပိုဆိုးပြီ။ လူငယ်ဖြစ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေရင် ဘယ်နေရာသွား အသုံးကျတော့မှာလဲဗျ။

အားငယ်စိတ် ငယ်ထိပ်တက်ရင် လူဟာ ဘိတ်ဆုံးမှာသာ နေရလိမ့်မယ်။ 'သူများနေသလို မနေရ၊ စားသလို မစားရ၊ သွားချင်သလို မသွားရဘူး။ ဖွတ်ကျားပဲ။

စိတ်ဓာတ်ကျမှုဆိုတာက ပကတိ ရုပ်ဝတ္ထု မပြည့်စုံမှု၊ ခြိမ်းခြောက်မှု၊ အကူအညီမဲ့မှုတွေနဲ့ စိတ်အင်အားတွေ နည်းပါး တဲ့အတွက် အတွင်းစိတ်က ကိုယ်က ကြောင့်ကြစိုးရိမ်ပြီး စိတ် ဓာတ်ကျနေတာ ဖြစ်တယ်။

စိတ်ဓာတ်ကျတာက သိပ်ဆိုးတဲ့ ကိစ္စပဲ။

စိတ်ဓာတ်ကျနေခြင်းဟာ ဘယ်အရာမှာမဆို ကြိုတင်ပြီးတော့ ကို ရှုံးနိမ့်နေတာဖြစ်တယ်။

စိတ်ဓာတ်ကျစိတ်ဟာ လုံးဝ(လုံးဝ) အရှုံးစိတ်ပဲ။ အောင်စိတ်နဲ့ ဝေးလတယ်။

စိတ်ဓာတ်ကျစရာ တွေးတတ်သူဟာ တွေးလေတွေးလေ မှီပြီး စိတ်ဓာတ်ကျလေပဲ။ တက်လာတယ်လို့ မရှိပါဘူး။

အဖြစ်ကို မမြင်ပဲ၊ အပျက်ကိုသာမြင်ပြီး လုပ်ရတာ အင်အား မပါဘူး။ ညစ်နေတော့မဖြစ်၊ တစ်ခါဖြစ်ပြန်တော့ ညစ်။ ညစ်ပြန်တော့ စိတ်ဓာတ်ကျ။ ကျပြီးရင်းကျတော့ ပြန်မတက် တော့ဘူး။

ချမ်းသာအောင်နေတာ စိတ်၊ ဆင်းရဲအောင်နေတာကလည်း စိတ်ရယ်ပါ။ အရင်းစစ် အမြစ်မြေက ဆိုသလို စိတ်ဓာတ်ကျအောင် လုပ်တာလည်း မိမိအာရုံပဲ။ စိတ်ဓာတ်တက်အောင်လုပ်တာလည်း မိမိအာရုံပါပဲ။

လူရဲ့ အစွမ်းသတ္တိက ဘယ်မှာတည်လဲ။

အသည်းနှလုံးမှာလား။ လက်မောင်း ကြွက်သားမှာလား၊ ခေါင်တံ ခြေသလုံးတွေမှာလား။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေ၊ ကြီးပွားမြင့်မြတ် အောင်မြင်မှုတွေဟာ ရုပ်ဓာတ်မှာ တည်ရှိတာ မဟုတ်ဘဲ စိတ်ဓာတ်မှာ တည်ရှိနေတာ ဖြစ်တယ်။

စိတ်ကောင်းရှိမှ ရုပ်ကောင်းရှိ၊ စိတ်ကောင်းနဲ့ ရုပ်ကောင်းရှိမှ လူဟာ အောင်မြင်ကြီးပွား တိုးတက်တယ်။ ချက်ချင်း မတိုးတက် ဆောင်မှ တဖြည်းဖြည်း အောင်မြင်ပြီး စီးပွား ကြီးပွားဖြစ်လာ တာပဲ။ ရာထူးတက်လာတာပဲ။ အဲသည်မှာ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း

ဆိုတာ စဉ်းစားတောင် စဉ်းစားမိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

စိတ်ထားမကောင်းဘဲ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွနေသူကတော့ ချောက်ရှိရာကို ပြေးနေတဲ့လူနဲ့ တူပါတယ်။ ဆူးတောဆီကို ပြေးနေတဲ့လူနဲ့ တူပါတယ်။

စိတ်ဓာတ်တက်ချင်ရင်-

၁။ မေတ္တာစိတ် ထားတတ်ရမယ်။

၂။ ကရုဏာစိတ် မွေးမြူရမယ်။

၃။ မုဒိတာစိတ် တည်ဆောက်ရမယ်။

၄။ ဥပေက္ခာစိတ်သဘောကို နားလည်ရမယ်။

အဲသည် တရား(၄)ပါးကို ပိုင်ပိုင်ကြီး မွေးမြူထားနိုင်ရင် စိတ်လည်းချမ်းသာမယ်။ စိတ်ဓာတ်လည်း တက်မယ်။ မကောင်းတဲ့စိတ်ဘက်ကို မရောက်ဘဲ ကောင်းတဲ့စိတ်ဘက်ကို ရောက်လာမှာ သေချာပါတယ်။

စိတ်ဓာတ်ကျသူမှာ ဘယ်လိုမှ အမွန်မြတ်ဆုံး စိတ်ထား ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ လောကကမ္ဘာမျိုးလည်း မတည်ဆောက်နိုင်ဘူး။

ကိုယ့်မှာ စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့ အပြုအမူရှိရင် သတိထားပြီး ပြင်ပစ်ပါ။ နှုတ်ကလည်း စိတ်ဓာတ်ကျစကား မပြောပါနဲ့။ အတွေးမှာလည်း စိတ်ဓာတ်ကျစရာ မတွေးပါနဲ့။ ကိုယ့်နှုတ်ကပြောတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျစကားဟာ အခြားလူဆီကိုတောင် ကူးစက်

တတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် သူများ စိတ်ဓာတ်ကျတတ်တယ်။

စိတ်ဓာတ် အပြုအမူကို သတိထားဆင်ခြင်တဲ့အခါ စရိုက်ကောင်းတွေ၊ အလေ့အကျင့်ကောင်းတွေ ရလာမယ်။

အလေ့အကျင့်ကောင်းကို သတိထား ဆင်ခြင်တဲ့အခါကျတော့ စရိုက်ကောင်းတွေရလာမယ်။ အဲသည်မှာ စရိုက်ကောင်းတွေလည်း ရလာရော ဘဝမွှော်မှန်းချက်တွေ ပီပြင်လာမှာ မလွဲပါ။

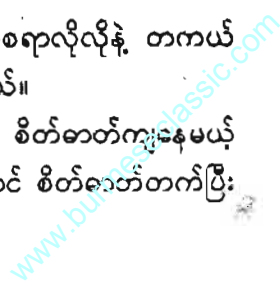
ဘဝ မွှော်မှန်းချက်ကောင်းတွေကို စိတ်ဓာတ်ကျနေသူရဲ့ အပြုအမူပေါ်မှာ တည်ဆောက်လို့ မရဘူး။

စာရေးသူရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက နောက်ပြောင် ပြောဖူးပါတယ်။

‘စိတ်ဓာတ်ကို ကုန်ဈေးနှုန်းတက်တာနဲ့အညီ လိုက်တက်ပေးရမယ်။ ဒါမှ မိသားစု စားဝတ်နေရေး ပြေလည်မယ်တဲ့။ ဣရမယ်၊ ဖွေရမယ်၊ သူများတစ်ဆ ကြိုးစားရင် နှစ်ဆကြိုးစားရမယ်။ တက်နေတဲ့ ကုန်ဈေးနှုန်းက ကိုယ့်စိတ်ဓာတ်အောက်မှာ ရှိရမယ်တဲ့ဗျ’

အဲသည်မိတ်ဆွေ ပြောစကားဟာ ရယ်စရာလိုလိုနဲ့ တကယ်ကြိုးစားရမယ့် အချက်တစ်ချက်ဖြစ်တယ်။

ကုန်ဈေးနှုန်းက ကြီးလိုက်တာလို စိတ်ဓာတ်ကျနေမယ့်အစား၊ အဲသည် ကုန်ဈေးနှုန်းကို မိအောင် စိတ်ဓာတ်တက်ပြီး အလုပ် လုပ်ကြရမှာဖြစ်တယ်။

တချို့က အလကားနေရင်း စိတ်ဓာတ်ကျနေတယ်။ အဲသည် လိုလူမျိုးဟာ အသက်သာကြီးလာရော ဘာမှ ဖြစ်မလာတော့ဘူး။ တက်လူမဟုတ်ဘဲ ကျလူဖြစ်တယ်။

စိတ်ဓာတ်ကျရာက စိတ်မှာ မချမ်းသာစရာတွေ များလာပြီ။ ရောဂါရ အသက်တိုသူတွေလည်း ရှိတယ်။

စိတ်ဓာတ်ကျရောဂါဟာ အသက်ကိုပါ ထိခိုက်နိုင်တဲ့ ရောဂါ မျိုးပဲ။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ စိတ်မညစ်တဲ့လူတွေက အသက်ရှည်တယ်။ ပြဿနာတော့ ပေါတယ်။

လောကမှာ တွေးရင် ကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်တက်စရာ အာရုံဘက်ကိုသာ တွေးပါ။ အပျက်ကို ဦးစားပေး မတွေးပါနဲ့။ အာရုံကောင်းမှ စိတ်ကောင်းတယ်။ စိတ်ဓာတ်ကောင်းမှ လုပ်ရပ်တွေပါ ကောင်းလာမှာဖြစ်တယ်။

‘ဤလူ့ခွင်ဝယ်

အကြညငသူအား၊ ကြီးမြင့်မား၍

စိတ်ထားစိတ်နေ၊ ရှိတုံပေသော်

အခြေကြီးမြင့်၊ အထက်ဆင့်သို့

ပင့်တင်သောနယ်၊ ရောက်ရလွယ်ရှင်

သိမ်ငယ်ကျေးလေး၊ စိတ်ထားသေးသော်

စိတ်သေးသိမ်ငယ်၊ မကြီးကျယ်ဘဲ

ကျဖွယ်ထွေထွေ၊ နိမ့်တုံလေ၏

ပုံသေမှတ်ဘိ၊ ထိုနီတိကို

လောကီလူများ၊ လက်သုံးထား၍

ကြီးမားစိတ်နေ၊ မွေးသင့်ပေသည်

အခြေကြီးမြင့်စေကြောင်းတည်း၊’ ရယ်လို့

နီတိမာလာစာအုပ်မှာ လယ်တီပဏ္ဍိတက ရေးသားခဲ့တယ်။

တာဝန် ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ

တာဝန်မသိဘဲ ပျင်းရိခြင်းဟာ အလွန်နှေးသွားတဲ့အတွက် ဆင်းရဲခြင်းက မကြာမီ ကျော်လွန်သွားတတ်ပါတယ်။
(ဟန်တား)

တာဝန်ကြောက်လို့ လောကဓံ ကမောက်ကမဖြစ်နေသူတွေ ရှိပါတယ်။ သနားစရာ မဟုတ်ဘဲ ဇက်ပိုးရိုက်ချင်စရာပါ။

တာဝန်သိသူမှန်သမျှဟာ ကြာရင် ရှိသူတွေ ဖြစ်လာပါတယ်။ တာဝန်ကပေးတဲ့ ဆုလာဘ်ပါပဲ။

လူ့ဘဝဆိုတာ နတ်ဘုံလို (ကံ)ဘုံသက်သက် မဟုတ်ပါဘူး။ လုံ့လဝီရိယဘုံ ဖြစ်တယ်။ လုံ့လဝီရိယကို အရင်းခံတယ်။ အဲတာကြောင့် တာဝန်ယူရတဲ့ စိတ်ဓာတ် ရှိရတယ်။

လူဆိုတာက မိမိတစ်ဦးတည်းရဲ့ ကောင်းကျိုးအတွက်သာ လုပ်နေရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်စားရ ပြီးရော၊ ကိုယ်သွားရ ပြီးရော လုပ်လို့မရဘူး။

လောကကြီးဟာ ကိုယ့်အတွက်ရော၊ အခြားသူတွေအတွက်ပါ တည်ရှိနေတာဖြစ်တယ်။ အဲတာကြောင့် ကိုယ့်တာဝန်သာမက အများအတွက် တာဝန်ကိုလည်း ထမ်းသင့်တာ ထမ်းရမှာ ဖြစ်တယ်။ ထမ်းကိုထမ်းရမယ်။

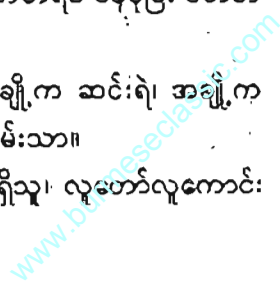
ဆင်းရဲသူရော၊ ချမ်းသာသူရော၊ ရာထူးရှိသူရော၊ မရှိသူရော လူတွေဟာ မိမိအတွက်သာမကဘဲ၊ အခြားသူတွေအတွက်ပါ တာဝန်ဝတ္တရားတွေကို ထမ်းဆောင်ရမှာ ဖြစ်တယ်။

တာဝန်သိသူမှန်သမျှကို လူတွေ လေးစားကြတာပဲ။ ကိုယ်ကျိုး နှုတ်ပြီး တာဝန်ထမ်းသူတွေကတော့ သမိုင်းမှာ နာမည်ကောင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ လူသေပေမယ့် နာမည်က သေမသွားကြဘူး။

အချို့က တာဝန်ကြောက်တယ်။ အဲသည်လို တာဝန်ကြောက် ဆော့ တာဝန်က ကိုယ့်အပေါ် ပိုပြီး ပိတယ်။ တာဝန်ကြောက်တတ် ဝန်ကင်းမဟုတ်ဘူး။ တာဝန်ကြောက်တတ်ရင် ဝန်ပိုပြီး ပိတတ် ခါတယ်။

လူ့ဘဝတွေဟာ အမျိုးမျိုးပဲ။ အချို့က ဆင်းရဲ၊ အချို့က ဆင်းရဲမသောက်နိုင်၊ အချို့က ပိုလှည့်ချမ်းသာ။

အဲဒီလိုရှိနေပေမယ့် စိတ်ကောင်းရှိသူ၊ လူ့ဟော်လူကောင်း

တွေဟာ ကိုယ့်ပျော်ရွှင်မှုအတွက်သာ ဘဝမှာ နေထိုင်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကိုယ့်အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုအတွက်နဲ့ ပြောနေကြတာ မဟုတ်ဘူး။

လူတော်လူကောင်း၊ လူမှန်လူမြတ်တွေရဲ့ ဆန္ဒဟာ အများ ကောင်းကျိုးအတွက် တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က တာဝန်ထမ်းဆောင် နေကြတာပဲ။

အချို့က တာဝန်အတွက် ငွေကြေးပေးတယ်။ အချို့က လုပ်အား၊ ချွေး ရင်းနိုင်သူက ရင်းတယ်။ အချို့ဆိုရင်တော့ တာဝန်အတွက် အသက်ကိုတောင် ပေးရသူများကြတယ်။

လူ့အဖွဲ့အစည်းကိုကြည့်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းကိုကြည့်ရင် တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ကျယ်ပြန့်သွားတဲ့ စက်ဝိုင်းရဲ့ အလယ် ဗဟိုမှာ ရှိနေသလို မြင်ရမယ်။

ကိုယ့်နေရာ အလယ်ဗဟိုရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ချဲ့ထွင်သွားရင် မိဘ၊ ဇနီး၊ ခင်ပွန်း၊ သားသမီးတွေကို တွေ့မယ်။ အဲသည်အပြင် ကြည့်ရင် ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ၊ ဆွေမျိုး၊ မိတ်သဟာတွေ၊ ရပ်ကွက်၊ မြို့ရွာ အတူနေသူတွေ တွေ့မယ်။

တစ်ရေတည်းသောက်၊ တစ်မြေတည်းနေသူတွေပေါ့။

နောက်ဆုံးကြည့်ရင် တစ်ကမ္ဘာလုံး မိသားစုကြီးတစ်ခုလုံး ဆက်နွယ် ပါဝင်နေတယ်။

လူပီသတဲ့လူတွေရဲ့ တာဝန်က လူသားအားလုံးအပေါ်မှာ ဟောတာဝန်ကြီးပဲ ဖြစ်တယ်။

နောက်ဆုံးကြည့်ရင် ကျွန်ုပ်တို့ ယဉ်ကျေးမှုအရ ကိုးကွယ်နေ ကြတဲ့ ဘာသာတရားမှအစ၊ လူသားအားလုံးတို့အပေါ် တာဝန် တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး ရှိနေကြတယ်။

တကယ်တမ်း ပြောရင် တာဝန်တွေဟာ အဆုံးမရှိသလောက် ပါပဲ။ အကျယ်အဝန်းဟာ အဆုံးမရှိသလောက်ကို ဖြစ်တယ်။

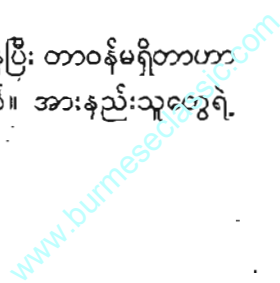
တကယ်တမ်း တာဝန်တွေကျေကြရင် မွန်မြတ်စွာ တာဝန် ထူကြရင် သဘာဝလောကဓံဘေးကလွဲလို့ ကျန်တဲ့ လောကဓံ ဘေးဆိုးတွေက ခံသာပါတယ်။

ဆင်းရဲတဲ့ဘဝ၊ ချမ်းသာတဲ့ဘဝ၊ ပျော်ရွှင်တဲ့ဘဝ၊ စိတ် ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာဘဝ အသီးသီးတွေဟာ လူတွေစိတ်တိုင်းကျ ချွေးချယ်ထားတဲ့ဘဝတွေ မဟုတ်ဘူး။

ဘယ်ဘဝကို လိုချင်တယ်လို့ ရွေးချယ်နိုင်စွမ်းလည်း မရှိဘူး။

အဲသည်လိုမို့ ဘယ်ဘဝ ကျရောက်နေသည်ဖြစ်စေ၊ ထမ်း ဆောင်ရမယ့် တာဝန်သာရှိတယ်။ ကိုယ့်အတွက် ကျရောက်လာတဲ့ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခြင်းဟာ အမြင့်မြတ်ဆုံး အယဉ်ကျေးဆုံး ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရပါပဲ။

တွေးခေါ်ရှင် ချစ်တာဖီးက “ပျင်းရိနေပြီး တာဝန်မရှိတာဟာ ချစ်ခင်တွေရဲ့ ရက်အားမျှသာ ဖြစ်တယ်။ အားနည်းသူတွေရဲ့ ခိုလှုံရာ ဖြစ်တယ်” တဲ့။

၂၆ □ သုတေသီဘုန်းမြင့်ဆွေး

တွေးခေါ်ရှင် ဘေလာကတော့ “ပျင်းရိတာဟာ အသက်ရှင်
နေသူကို သင်္ဂြိုဟ်တာဖြစ်တယ်” လို့ ဆိုတယ်။

လောကမှာ တာဝန်သာ သိတတ်ပါ။ အဲတာဆို ပညာမတတ်
လို့ ဆင်းရဲတာတောင်မှ သန့်သန့်လေး ဆင်းရဲတယ်။ အဲသည်
လူမျိုးဟာ ထမင်းလည်း မငတ်ဘူး။

ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်မကြောက်နဲ့ဗျ။ တာဝန် ဘာလို့ကြောက်ရ
မှာလဲ။

ဗုဒ္ဓကုသိုလ် သုယံချစ်ကောင်း

ကိုယ့်ရဲ့ဗုဒ္ဓကုသိုလ်ကို သက်သာအောင် ပြုလုပ်ဖို့ အမှန်ကန်ဆုံး
နည်းလမ်းက အခြားသူတွေရဲ့ ဗုဒ္ဓကုသိုလ်ကို နှိပ်ယာဖွဲ့ပြေခံဖို့
ဖြစ်တယ်။

(တွေ့ခေါ်ရှင် မေဒန်မိန်တီနောင်)

ဗုဒ္ဓကုသိုလ် သင်ပေးလို့ အပေါ်ကို တင်ပေးလို့ မြင့်တက်လာ
ကြသူတွေ အများကြီးပဲ။

ဗုဒ္ဓဟာ သင်ပြတဲ့ ဆရာကောင်းဖြစ်သလို သုယံချစ်
ကောင်းလည်း ဖြစ်တယ်။ ဝတ်စရာမကောင်းပေမယ့် သင်ဆရာ
ကောင်းပါ။

ဗုဒ္ဓကုသိုလ်မှ တစ်ခါလောက်ကြုံတဲ့လူတွေဟာ အသက်ကြီးတဲ့အခါ

မှာ တည်ငြိမ် အောင်မြင်လာကြပါတယ်လို့ ရုရှားမနုဿဗေဒ
တွေးခေါ်ရှင်တစ်ဦးက ဆိုတယ်။

ဒုက္ခကို မကြောက်ရဘူး။ ဒုက္ခကိုကြောက်ကြရင် ဒုက္ခက
ကိုယ့်ကို ပြန်ပြီး ခြောက်တတ်ပါတယ်။ ကြောက်လေ ခြောက်
လေပဲ။

ဒုက္ခကို ကိုယ်ကမကြောက်ဘဲ ရင်ဆိုင်ရင် အဲသည်ဒုက္ခဟာ
သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူ ပြီးစီးသွားတယ်။ အချို့က လာမယ့်ဘေး
ပြေးတွေ့လို့ ဆိုကြတာပါပဲ။

ဘဝရှိ ဒုက္ခရှိမယ်။

ဘဝရှိလို့ ဒုက္ခရှိတာမို့ ဒုက္ခကို လေ့လာရင် ကြီးကြီးကျယ်
ကျယ် သဘောမထားပါနဲ့။ ဒုက္ခဆိုတာဟာ မလွဲမရှောင်သာ
တွေ့ရမယ့် သူငယ်ချင်းလိုသာ သဘောထားပါ။

ဒုက္ခဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းက မခေါ်ချင်လို့လည်း မရ၊ မတော်ချင်
လို့လည်း မရပါဘူး။ လူဖြစ်ရင် ဒုက္ခကို တော်ရ ခေါ်ရမှာပဲဗျာ။

ဘဝရှိ၊ ဒုက္ခရှိ။

အသက်ရှင်၊ ဒုက္ခရှင်ပဲ။

ဒုက္ခဟာ လောကဓံဆိုပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒုက္ခကို
သူ့ခဖြစ်အောင် သင်ခန်းစာ ယူတတ်ရမယ်။

လောကမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခရှိတာမဟုတ်ပါ
ဘူး။ လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ်ပဲ။ ဒုက္ခနည်းသူနဲ့ ဒုက္ခများသူပဲ

ကွာတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ဒုက္ခတုံး ဒုက္ခခဲကြီးရယ်ပါ။

ဒုက္ခနဲ့တွေ့ရင် အရေးအကြီးဆုံးကတော့ တုန်းခံဖို့မဟုတ်ဘဲ
နုန်းကန်ဖို့သာ ဖြစ်တယ်။

ကုန်းခံလို့ကတော့ ဒုက္ခလေမုန်တိုင်းဟာ ရုပ်တယ်လို့ ရှိမှာ
မဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆုံး ဗုန်းဗုန်းလဲမှာဖြစ်တယ်။

လူ့လောကမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကင်းတဲ့အရပ်
ဒီလို ဒုက္ခကင်းတဲ့အရပ်လည်း လောဘီနယ်ပယ်မှာ မရှိပါဘူး။

ဒီလိုတဲ့အတွက် ဒုက္ခကို သူငယ်ချင်းကောင်းလို့ သဘောထားတာ
မမှန်ဆုံးပါပဲ။

တွေးခေါ်ရှင် မေဒန်တီနောဗ်က-

“မိမိရဲ့ ဒုက္ခတွေ သက်သာအောင် ပြုလုပ်ရန် အမှန်ကန်ဆုံး
လမ်းက သူများတွေရဲ့ ဒုက္ခတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ဖြေသိမ့်ဖို့ပါပဲ” တဲ့။

တွေးခေါ်ရှင် လေဒီဟော်လန်ကတော့-

“ဒုက္ခတွေကို ကလေးလို မမွေးပါနဲ့တဲ့။ မွေးရင် ကြီးလာတတ်
တယ်” လို့ ဆိုတယ်။

လောကမှာ ဘာဒုက္ခမှ မရှိဘဲနဲ့ အောင်မြင်သူ၊ ကြီးပွား
ပွားဖြစ်သူရယ်လို့ မကြားဖူးခဲ့ပါဘူး။ ကြီးပွား၊ စီးပွားဖြစ်တာ

ဒုက္ခအခက်အခဲတွေ တွေ့ကို တွေ့ရမှာပဲ။

လူရဲ့ ကံကြမ္မာက စိတ်ဓာတ်မှာ တည်ပါတယ်။ ဒုက္ခများများ

၁၀၂ သုခေသိဘုန်းဖြင့်သော့

တွေ့တာကလည်း ကိုယ့်ဘဝ ယခုစိတ်နဲ့ရော ယခုစိတ်ကပြန်
တာနဲ့ရော ဆိုင်တယ်။

ဒုက္ခဆိုတာ မတွေ့ချင်လို့ မရတဲ့အရာပါ။ ယခုအခ
ကောင်းတာမတွေ့လုပ်လည်း နောက်ဘဝက မကောင်းတာမတွေ
့လုပ်စေလို့ ဒုက္ခတွေ့ချင် တွေ့မှာပဲ။ ဘယ်လိုမှ တားလို့မီးလို့
မရဘူး။

မရတော့ သူငယ်ချင်းကောင်းလို့သာ မှတ်ပါ။ ဒုက္ခဆိုတာ
ကိုယ့်ကို ပြုပြင်ပေးသင့်မယ့် သူငယ်ချင်းကောင်းလို့သာမှတ်။

- ဒုက္ခပြီးရင် သုခလောမယ်။
- သုခဆိုတာ ဒုက္ခကနေ မွေးဖွားပေးတာပါပဲ။

လောကဓံ မုန်တိုင်းကို သိလောက်တိုင်းနဲ့ကာ

= ဟုတ်သော အကြံ၊ မုန်သောအကျင့်
ဆင့်သော အယူ၊ မြို့သောနုလုံး။
သူ့အော်ဆုံးကို၊ စွဲလုံးသောတွေ
မုန်လုစေ။

(ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ)

လူမှာ အာအလုံခြုံဆုံးလဲ...

လူကို အလုံခြုံဆုံးအရာက သိလပ်။ လူတစ်ယောက်ကို
အစောင့်များစွာ ချထားမလား၊ ဘုတ်တံတိုင်းတွေ ကာထားမလား။
အဲသည့် အတွင်းထဲမှာနေပြီး စိတ်ချရပြီ ထင်ပေမယ့် သိလ
လုံရင် မလုံခြုံဘူး။

၃၂ သုဘေသီသုန်းမြင့်ဆွေး

လုံခြုံတာကသီလပဲဖြစ်တယ်။ 'သီလလုံခြုံမှလုံ' လို့ စကားပုံ ရှိတယ်မဟုတ်လား။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို လှပစေတာ၊ တိုးတက်စေတာဟာ သီလသာဖြစ်တယ်။ သီလ ဘယ်လောက်စောင့်ထိန်းတယ် မထိန်းဘူးဆိုတာမှာ စကားပြောသွားတာပါပဲ။

သီလမရှိဘဲ မှန်ကန်တဲ့ အောင်မြင်မှု မရနိုင်ဘူး။ သီလမရှိဘဲ စီးပွားဥစ္စာ မပြည့်စုံနိုင်ဘူး။ သီလမရှိဘဲ ပြည့်စုံတဲ့ စီးပွားရေး ကလည်း မခိုင်မြဲတတ်ပါဘူး။ 'ခွေးရှူးကောင်းစား တစ်မွန်းတည့်' လို့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ မဟာမရမယ်။

သီလမမြဲတာနဲ့အမျှ ရှိသမျှထဲက ပြန်ကုန်တတ်တာ ဓမ္မတာ ဖြစ်တယ်။

လူတစ်ယောက်မှာ ကောင်းတဲ့အကျင့်သီလနဲ့ မကောင်းတဲ့ အကျင့်သီလ ဘယ်ဘက်ကို အားသာသလဲ။

သီလမကပ်တာနဲ့ သီလပျက်တာသာ အဲသည်လူရဲ့ ဘဝအနေ အထားကို အနေအထား ပြုပြင်ပေးသွားတာ ဖြစ်တယ်။

သီလကောင်းပါလျက် ဆင်းရဲနေတယ်။ သီလပျက်ပါလျက် ချမ်းသာနေတယ်။ အဲဒါမျိုးတွေလည်း တွေ့ရတယ်။ သီလပျက်ပြီး ချမ်းသာနေတာက ယခုဘဝ မဆင်းရဲတောင် နောင်ဘဝ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်မှာပဲ။ ငှဲရဲခံရမှာပဲ။ ယခုဘဝ သီလပျက်ပြီး ချမ်းသာနေခြင်းမှာ ဂုဏ်သတင်းကလည်း မသင်းပျံ့ပါဘူး။

အပုပ်နံ့ထွက်ပြီး ချမ်းသာနေတာသာ ဖြစ်တယ်။

သီလပါရမီဟာ ဒါနထက်တောင် ပိုပြီး အရေးကြီးလှပါတယ်။

ဒါနထက် သီလမြတ်တယ်။

သုမေဓာရှင်ရသေ့ အဖြစ်ကိုကြည့်။ သုမေဓာရှင်ရသေ့ဟာ ဒါနပါရမီကို တွေ့ရှိသိမြင် ဆင်ခြင်တော်မူပြီးတဲ့အခါ ဘုရား အဖြစ်ကို ပြုတတ်တဲ့ တရားတွေမှာ ဒါနမူသာမဟုတ်ဘူး။ ရှေးရှေး ဘုရားများ အစဉ်မှီဝဲ အမြဲလေ့လာတဲ့ နှစ်ခုမြောက် သီလပါရမီကို မြင်တော်မူတယ်။

အဲသည်လိုမြင်ပြီးတဲ့နောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမတယ်။

'အမောင် သုမေဓာ၊ သင်ဟာ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ရောက်ဖို့ အလိုရှိရင် သီလပါရမီကို အစွဲအမြဲပြုပြီး အစဉ်သဖြင့် ခောက်တည်ပြီး သီလပါရမီ အထွတ်အထိပ် ရောက်အောင် ဖြည့်ကျင့်လော့' လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တရားသံဝေဂ သူတယ်။

သီလကို ဘယ်လို စောင့်ရမှာလဲ။ သီလကို စာမရိသားကောင် ကြီး ဆံမပြတ်အောင်စောင့်သလို စောင့်ရမယ်။

စာမရိသားကောင်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ သူ့ရဲ့ဆံကို တစ်ခုနဲ့ ငြိရင် အဲသည်နေရာမှာပဲ အသက်ကို အသေခံတယ်။ သီလ ကိုလည်း အဲသည်လို အသက်နဲ့လဲပြီး ထိန်းသိမ်းရမယ်။ လူဆွေချင် သေပစေ၊ သီလတော့ အပျက်မခံနဲ့။

လောကဓံ ဆိုးကောင်း၊ မှန်တိုင်းကို သီလတံတိုင်းနဲ့သာ ကာရမယ်။ သီလတံတိုင်းဟာ အခိုင်မှာဆုံးနဲ့ အလုံခြုံ စိတ်စာချရ ဆုံးပါပဲ။

သီလဆိုတာ လူမှန်သမျှ စောင့်ထိန်းရမှာပဲ။ ကျားထက် မက ပိုလို့စောင့်ထိန်းရမယ်။ အဲဒါမှ မိန်းမအာဇာနည် လုံခြုံ စိတ်ချရတယ်။

- လယ်တိုပတ္တိတက စကောကျမှာ သည်လိုဆိုတယ်။
- သမုဒ္ဒရာ မြေမျက်နှာ၊ ရံကအိုင်းဝန်းရှိ။
- အိမ်ကိုပတ်ဝိုင်း၊ စည်းတံတိုင်း၊ ရံဆီင်းကလေးတီး။
- မြို့ပြပြည်ရွာ၊ ရပ်မျက်နှာ၊ ရာဇာရံ၏။
- ကျင့်မှုကောင်းငြား၊ မိန်းမအား၊ ရံတားကာကွယ်ရှိ ရယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အကျင့်သီလ ကောင်းမွန်စင်ကြယ်တဲ့ မိန်းမ၊ သမုဒ္ဒရာမြစ် ကြည့်စွာ နေထိုင်သိမ်းအညှိုး၊ သိပ်သည်းကျစ်လျှစ်တဲ့မိန်းမ၊ ခြေပြစ်သိမ်မွေ့၊ ထူနုရီမုရီတဲ့ မိန်းမဖြစ်ရင် တံတိုင်းအကာအရံ မညီတယ်၊ လုံခြုံတယ်။

မိန်းမတို့နဲ့ စပ်ဆိုတဲ့ အကျင့်စာရိတ္တများနဲ့ ညီညွတ်လုံခြုံစွာ နေထိုင်တဲ့ မိန်းမတွေကို မိန်းမကောင်း၊ မိန်းမမြတ်၊ မိန်းမ အလိမ္မာလို့ ကျမ်းဂန်များက ချီးကျူးကြပါတယ်။

အကျင့်သီလတည်ဟူသော တံတိုင်းအကာအရံတို့နဲ့ လုံခြုံစွာ

နေထိုင်စောင့်စည့်နိုင်တဲ့ မိန်းမတို့ဟာ ဇာယီသူမှ စောင့်ရှောက် သိမ်းဆည်းခြင်းမှာ တိုက်သည့်မဟုတ်ဘဲ ပကတိအားဖြင့် လုံခြုံတဲ့ မိန်းမမြတ်တို့ မည့်ကုန်တယ်။ သီလမြို့မှလှဲအားကို မိန်းမအာဇ ရသူတို့ ပိုလို့ ဂရုစိုက်ရမှာ ဖြစ်တယ်။

သီလရှိလောရင် အာဇောရလောမလဲ။ လူမှာ သီလရှိလောရင် လုံခြုံရုံမက အောက်ပါအရည်အချေးတွေ ရလောမှာဖြစ်တယ်။ အဲသည့် အောက်ပါအရည်အချေးတွေဟာ သီလရှိမှသာ ရလောလိမ့်မယ်။

- အာဇောလဲဆိုတော့...
- = ဓားချင်တိုင်း မဓား
- = သွားချင်တိုင်း မသွား
- = ဆုံးချင်တိုင်း မဆုံး
- = ပြုန်းချင်တိုင်း မပြုန်း
- = ကြွားချင်တိုင်း မကြွား
- = မော်ချင်တိုင်း မမော်
- = ပျော်ချင်တိုင်း မပျော်တော့ဘူး။

အဲသည့်လို သီလခိုင်တော့ လောကဓံဆိုက ကိုယ့်ကို နိုင်အောင် မတွန်းနိုင်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ ခိုင်တော့ မယိုင်ဘူး။ လောကဓံကို နိုင်တယ်။

အာရုံတွေ့နောက် မလိုက်နဲ့

- လူ့စိတ်ဓာတ် တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းမှုဟာ အလွန်ပဲ နှေးကွေးလှပါတယ်။

(အက်မန်ဘတ်)

အာရုံတွေ့နောက် မလိုက်နဲ့။ အာရုံတွေ့နောက်ကိုလိုက်ရင် ပြည့်စုံ ပြီးဆုံးတယ်လို့ကို ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ လူတွေကို ဒုက္ခပေး နေတာ အာရုံတွေ့ပဲ။ အာရုံဆိုးတွေပဲ။

လောကဝံဆိုး အမျိုးမျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့နေရတာတွေဟာ အာရုံတွေ့ နောက်ကို လိုက်ကြလွန်းလို့ပါ။ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ဘဲ လိုချင်လှတဲ့ အာရုံတွေ့နောက်ကို လိုက်ကြတာ။ အဲသည်လို

လိုက်ကြရင်းက လိုက်မောကြီးဖြစ်ပြီး မိုက်သောကတွေ ဝင်နေကြ ရဝ...။

အာရုံဆိုတာ နှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိပါတယ်။

- ကောင်းတဲ့အာရုံ
- မကောင်းတဲ့အာရုံ

ကောင်းတဲ့အာရုံနောက်ကိုတော့ လိုက်ကိုလိုက်ရမှာ ဖြစ်တယ်။ လေ့ကျင့်မွေးမြူရမှာ ဖြစ်တယ်။ အာရုံကောင်းတွေ မိလာလေ ဘဝကောင်းတွေ ထိလာလေရယ်ပေါ့။

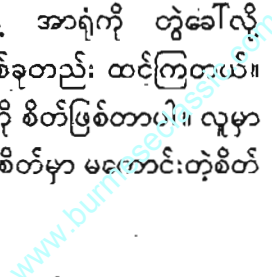
လူတွေဟာ တကယ်တွေးကြည့်ရင် အာရုံကျရာ ကျင့်လည် ကျက်စားနေကြတာပဲ။

အာရုံဆိုးရင် ဆိုးသလို ယခုမခံ၊ နောင်ခံရတယ်။ အာရုံ ကောင်းရင်တော့ ယခုမခံရတောင် နောင်ခံရတယ်။

အာရုံကောင်းလို့ ယခုဘဝမှာ ကံကောင်းနေသူတွေ အများကြီးပဲ။

စိတ်က ဘယ်ကစဖြစ်သလဲ၊ အာရုံက စဖြစ်တာဖြစ်တယ်။ အာရုံကျရာ စိတ်ဖြစ်တာပဲ။ စိတ်နဲ့ အာရုံကို တွဲခေါ်လို့ စိတ်အာရုံလို့ တွဲခေါ်လို့ အချို့က တစ်ခုတည်း ထင်ကြတယ်။

အမှန်တကယ်တော့ အာရုံကျရာကို စိတ်ဖြစ်တာပါ။ လူမှာ မကောင်းတဲ့အာရုံ ဝင်လာပြီဆိုရင် သူ့စိတ်မှာ မကောင်းတဲ့စိတ် ဖြစ်လာပြီ။

မိတ်မှာပြစ်တော့ အခါဆို၊ ဝမ်းလော၊ ဝမ်းလောတော့ အကုသိုလ် ပြုချင်လောနော။

အာရုံဆို၊ ကနေ သူများပစ္စည်း၊ စီးချမ်း၊ သူများသားမသား၊ ဇော်ကားချင်။ မုသားဝါခ၊ ပြောချင်လောတာပဲ။ မကံမောမူ လောအာအာရုံကနေ လူတောင် ထသတံတောမျိုး၊ ရှိတယ်။

အာရုံကျရာမှာ ကောင်းတဲ့အာရုံ ကျနိုင်အောင် အဖြူ သတိထားနေမှဖြစ်မယ်။ လောကကြီးက လူတွေထဲမှာ ရှုပ်ထွေးပြီး ဆွယ်နေတာက အများကြီးပဲ။

အချို့ဆို အာရုံကောင်းစင်ရာကနေတောင် ဆိုးသွားတယ်။ တာတံခံညံ့တော့ ဆွယ်တဲ့အကံ ပါသွားနော။

ကုသိုလ်နဲ့ အကုသိုလ်အလုပ်တွေဟာ အာရုံက စဖြစ်တာဖြစ် တယ်။ ချက်ချင်း ရုပ်က ထမဖြစ်ဘူး။ အာရုံကနေ စတင် ကျူးလွန်ပြီးမှ ဖြစ်ပါတယ်။

အာရုံကို ထိန်းနိုင်တဲ့နည်းတွေ ရှိတဲ့အနက်က ဗုဒ္ဓါနုဿတီ ကမ္မဋ္ဌာန်၊ မိ၊ ပြန်၊ တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဗုဒ္ဓါနုဿတီ ကမ္မဋ္ဌာန်ဟာ လောကဝတ် ကောင်းဆိုးကို ခံနိုင်ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓါနုဿတီ ကမ္မဋ္ဌာန်၊ ပွားများနည်းလောကို ပေးလိုက်ပါ တယ်။ လုပ်ကြည့်ပါ။

သင် လောကဝတ် ကောင်းဆိုးကို ခံနိုင်ရုံသာမက အကျိုးထူး တွေပါရတယ်။

တဲတာ တရ၊ သူ ကိုယ်တွေ့၊ ဝဲတာ၊ သင်သလောကံ ဝဲတာ၊ ရမိလို့ ဝဲရာ၊ ပြောတာပဲ။

ဗုဒ္ဓါနုဿတီ ကမ္မဋ္ဌာန်၊ မိ၊ ပြန်၊ တဲကို လူကြီးတွေကတော့ သိပြီးပြစ်ကြမှာပဲ။ မလုပ်ပူ၊ တောင်မှ ကြားပူ၊ ကြားမှာပြစ်တယ်။ လုပ်ရမှာက-

- ဆိတ်၊ တင်၊ ပြောရုံ၊ ဝါ၊
- ၈။ မြို့၊ မွှား၊ ကြီး၊ တာ၊ တာ၊ ဝနာလို့ ဆိုတယ်။
- ၁။ (ဆိတ်)ဆိုတာက ဆိတ်ဖြစ်ရာအရပ်ကို ချဉ်းကပ်ရမယ်။
- ၂။ (တင်)ဆိုတာက ဆက်တမ်းတင်ပျဉ်းစေပြီး ဆိုရမယ်။
- ၃။ (ပြော)ဆိုတာက ဝါ၊ အထက်ကိုယ်ကို ပြောရုံစွာ ထားရမယ်။
- ၄။ (ဝါ)ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က စကား၊ သောတာ၊ ယာန၊ မိတု၊ ကာယလို့ဆိုအပ်တဲ့ ပျိုရဝါ၊ ပေါက်ကို ပိတ်တာဖြစ်တယ်။
- ၅။ (ရှေ့)ဆိုတာက မိမိရှေ့၊ ဝါ၊ တောင်ကွာဝန်နရာမှာ သက်တောဆင်ရှား၊ မြတ်ဘုရားကို မိတ်မှာထားရမယ်။
- ၆။ (မြို့)မြို့ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကတော့ မိတ်နဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို အပြစ်အောက်စမှစနရမယ်။
- ၇။ (မွှား) မွှားများရမှာကတော့ ဘုရားပုံတော်ကို စေတနာကြည့် ပြီး အရပ်၊ အရပ်လို့ မိတ်က မွှားများနေရမှာဖြစ်တယ်။ အဲသည့် ဗုဒ္ဓါနုဿတီ ကမ္မဋ္ဌာန်၊ ဟာ လောကီစရာ၊

လောကုတ္တရာရော အကျိုးရနိုင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ လက်တွေ့လည်း လောကီအကျိုးတွေ ရပါတယ်။

အဲသည်လို ပြုမူခြင်းဟာ အာရုံတွေနောက်ကို မလိုက်တာပါပဲ။ တစ်နေ့ကို မနက်ပိုင်း တစ်နာရီ၊ ညပိုင်း အိပ်ရာဝင်ခါနီး တစ်နာရီ လုပ်ပေးနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းတယ်။

ကြာတော့ စိတ်တည်ကြည်လာပြီး ကိုယ်အာရုံတွေ ကိုယ်ထိန်းနိုင်လာပါလိမ့်မယ်။

စိတ်ရဲ့တန်ခိုးသတ္တိ လူတွေမှာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ယုံကြည်စိတ်ချမှုနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ထင်မြင်လာအောင် ကြိုးစားမှုက ပိုပြီး တန်ခိုးသတ္တိ စူးရှထက်မြက်တယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင်ဖြစ်ရင် ဘာမှ မယုံကြည်ဘဲ ရှိမှာလဲ။

စိတ်တန်ခိုးနဲ့ ယုံကြည်ချက်တွေကို ယှဉ်ပြိုင် အသုံးပြုတဲ့အခါမှာ စိတ်တန်ခိုးက အရေးနိမ့်ပြီး ယုံကြည်ချက်နဲ့ တပ်အပ်သိမှုက ပိုပြီး အောင်မြင်ပါတယ်။

အာရုံကနေ စိတ်ဖြစ်တာမို့ အာရုံကို တစ်အချက်အနေနဲ့ သတိထားပါ။

အာရုံကောင်းတွေဟာ အရေးတကြီး လိုအပ်လှပါတယ်။ လောကရီ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသူ၊ ပညာတတ်သူ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပေါကြွယ်နေသူတွေမှာ စိတ်ကို ကိုယ်အလိုရှိတဲ့(အာရုံ)ထဲမှာ

အားနိုင်သူတွေ ဖြစ်တယ်။

လောကမှာ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာမှတော့ ယုံကြည်ချက်၊ ညည်းမှန်းချက်တစ်ခုတော့ ရှိရမှာပဲ။

ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ ယုံကြည်ချက်၊ ရည်မှန်းချက်ထဲကို အာရုံညှဉ်ထားရမယ်။

* စွဲစွဲမြဲမြဲကြ

စူးစူးစိုက်စိုက်လုပ်

အာရုံတွေ ဟိုရောက် ဒီရောက် လူမျိုးဟာ ဘဝလည်း ဟိုရောက် ဒီရောက် ဖြစ်နေတာပဲ။ ဟိုခုနဲ့ သည်ခုနဲ့၊ ဟိုအလုပ် ညည်းအလုပ်နဲ့ အာရုံတွေ ရှုပ်နေတယ်။

စိတ်ရဲ့ ပင်ကိုသဘာဝက မကောင်းမှုမှာ ပျော်ပါးနေတတ်ပါတယ်။ ကျက်စားတတ်ပါတယ်။

ကောင်းတဲ့အာရုံ၊ ကောင်းတဲ့အကြံ၊ ကောင်းတဲ့အလုပ်တွေကို အင်တင်တင် လုပ်တတ်တယ်။ အဲ့သည်မှာ သိပ်မပျော်ပိုက်ဘူး။ အကြောင်းလည်း မိုက်ကြတာပဲ။

မကောင်းတဲ့အာရုံလား၊ ကောင်းတဲ့အာရုံလားဆိုတာ သင်ကြားလာနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ အဲသည်မှာ စိတ်ကောင်းနဲ့ စိတ်ဆိုးကို သိလာမယ်။

အာရုံဆိုးကိုတော့ (သွား)လို့ နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်ပါဗျာ။

ဆင်းရဲနေရင် သတိတရား အစေ့ကြော့

- ရယ်မောနှိမ်စဉ်အခါ လောကအားလုံးက မင်းနှိမ်ရော့၍ ရယ်မောကြလိမ့်မိမိမိ။ နိဗ္ဗာန်ရအောင် ဆင် ဓာတ်စဉ်၊ ဓာတ်အား ရှိလိမ့်မိမိမိ။

(အယ်လားဒီးလားခင်ကောက်)

ဆင်းရဲမလား။

အားပြစ်လို့ ဆင်းရဲနေသလား၊ စိတ်ဆင်းရဲနေတာလား။ အဲတာမှ မဟုတ် ဥစ္စာရွေ့ရွေ့ ဆင်းရဲနေတာလား။

ဆင်းရဲနေရင် အလွန်အစေ့ကြော့အားက သတိတရားပါပဲ။ လူတွေက ရယ်ရပါတယ်။ အချို့လူတွေက ကိုယ်တိုင်ဆင်းရဲနေလို့ ဆင်းရဲနေမှန်း မသိဘူး။

ပိုက်ဆံတော့ ချမ်းသာနေပါရဲ့၊ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ လင်မယားချင်း ဆင်ခြင်လို့၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်မပြေလို့၊ အဲတာမှ တော့တ်လည်း ကိုယ့်အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်။

အဲသည်လိုဖြစ်နေတာ၊ စိတ်ဆင်းရဲနေတာကို သူ့ဘာသူ သိဘူးဗျ။ မပျော်သလို၊ ဘာလိုလိုဖြစ်နေတာလောက်ပဲ သူသိ တယ်။ သတိတရားမှာ ငါ ဘာကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်။

အဲသည်ဆင်းရဲမှုကို ဘယ်လိုပျောက်အောင် ကုသလိုက်မယ်၊ ဘယ်လိုနေသွားမယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်မယ်၊ ဘယ်ဓမ္မတရားကို အားထုတ်မယ် စတဲ့နည်းမျိုးတွေ ရွေးချယ်ရမှာ ဖြစ်တယ်။

အဘာကတော့ စိတ်ဆင်းရဲနေမှုရဲ့ တရားခံကို ရှာရမှာပေါ့။ သတိတရားမရှိလို့ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ သတိသာရှိရင် အကြာကြီး စိတ်မဆင်းရဲနေဘူး။

အဲဒါရဲ့ ဆေးရှိသလို အထာသိရင် ဘေးမရှိဘူးပေါ့ဗျာ။ အချို့က ကိုယ့်ဘဝ ငွေကြေးချို့တဲ့ ဆင်းရဲနေမှန်း သိတာ တော့တ်ဘူး။ မသိလို့လည်း ပင်ပင်ပန်းပန်း အမောတကြီးရှာပြီးရင်

အဲဒါရဲ့ ဆေးရှိသလို အထာသိရင် ဘေးမရှိဘူးပေါ့ဗျာ။ အချို့က ကိုယ့်ဘဝ ငွေကြေးချို့တဲ့ ဆင်းရဲနေမှန်း သိတာ တော့တ်ဘူး။ မသိလို့လည်း ပင်ပင်ပန်းပန်း အမောတကြီးရှာပြီးရင် အမောရှာ မြန်မြန်ကုန် ဖြစ်နေတယ်။

လူလောကမှာ ငွေရှာတတ်သူများတယ်။ ငွေသုံးတတ်သူနဲ့ ငွေထိန်းသိမ်းတတ်သူ နည်းတယ်။ အဲတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သတိတရားခြင်း မတူညီလို့

ပါပဲ။ ကွာခြားတာက သတိတရား။

ငွေကြေးချမ်းသာလာတဲ့လူတွေမှာ သတိတရားကြီးတာတွေ့ရ
တယ်။ ဘာလုပ်လုပ် သတိနဲ့ ပြောဆိုလုပ်တာ တွေ့ရတယ်။
သတိကပ်နေလို့လည်း မဆင်းရဲတာပဲ ဖြစ်တယ်လေ။
မကောင်းတာလုပ်ပြီး ကြီးပွားတဲ့လူတွေကတော့ သတိမကပ်
ဘဲ ခြေထောက် ဖြန့်ခွာကြတာ။

လောကမှာ ဆင်းရဲနေသူရော၊ ချမ်းသာနေသူပါ သတိက
မပြည့်သူတို့တယ်။

ငွေကြေး ဆင်းရဲနေရင်၊ စိတ်ဆင်းရဲနေရင် သတိကို
မပြတ်ကို ရှိနေရမယ်။ သတိအလစ်ခံလို့ကို မဖြစ်ဘူး။

ဆင်းရဲနေရင် ကိုယ် ဘာကြောင့် ဆင်းရဲနေတယ်ဆိုတာ
သတိပြု ဝေဖန်ရမယ်။ မျိုးရိုးလိုက် ဆင်းရဲနေတာလား၊ ကိုယ်
အသုံးမကျလို့လား၊ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်က မကြီးပွားတဲ့အလုပ်
ဖြစ်နေလို့လား၊ အဲသည်လိုတွေမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်အသုံးမကျဖြစ်ပြီး
မှားယွင်းနေတာလားဆိုတာ စဉ်းစားရမှာ ဖြစ်တယ်။

သိပ်ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ လူမှာ အလွန်ညံ့နေတဲ့အချက်ကြောင့်
ရယ်၊ အတိတ်ဘဝက အလွန်ပေါက်တတ်ကရလုပ်ခဲ့လို့ရယ်ပဲ
ဖြစ်တယ်။

အချို့က ကိုယ့်ဘဝ ဆင်းရဲနေတာကို သတိမကပ်ဘူး၊
တစ်ခါတလေ အရင်းအနှီးလာဖြစ်လာလည်း မိုက်မိုက်ကန်းကန်း

သုံးစွဲဖြုန်းတီးပစ်လိုက်တာပဲ။ ကြားဝါမှုလုပ်ချင်လုပ်ပစ်တယ်။
အရက်၊ ဖဲ၊ မိန်းမ မဟုတ်တာ တစ်ခုခု လုပ်ချင်လုပ်လိုက်
တယ်။ အဲသည်တော့ ပြန်ပြီး ဆင်းရဲတာပဲ။ အသက်ဥဏှစ်စောင့်၊
ဥဓ္စာကံစောင့်ဆိုတာ ငွေကြေး ဥဓ္စာတည်မြဲအောင် အလုပ်က
ဆောင်တာ။

အလုပ်ကို သတိနဲ့လုပ်နေမှသာ ဆင်းရဲတဲ့ဘဝကို သတိထား
နေတာ ဖြစ်တယ်။

- ရှာတာထက် သုံးတာခက်တယ်။
 - ဆင်းရဲတာထက်၊ မသိတတ်တာ ခက်တယ်။
- အချို့ မဆင်းရဲသင့်ဘဲနဲ့ ဆင်းရဲနေကြတာဟာ သတိမရှိ
အသိတရားမရှိလို့ပါပဲ။

ဆင်းရဲရင် အလုပ်သာအရေးကြီးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အပြော
ဆည်း အရေးကြီးတယ်။

- အပြောမတတ်လို့ အလုပ်မဖြစ်
- အလုပ်မဖြစ်လို့ ဆင်းရဲ
- ဆင်းရဲလို့ လူတောမတိုးချင်
- မတိုးချင်လို့ မဖြစ်မြောက်နဲ့ သံသရာလည်နေတဲ့ ဆင်းရဲ
သားတွေ ရှိတယ်။

ဆင်းရဲသူဟာ အပြောအဆိုစကား အရေးကြီးလှတယ်။
အဲဒါတွေလူဟာ ချမ်းသာတဲ့လူထက်တောင် ပိုပြီး မုသာဝါဒကို

၄၆ □ သုတေသီဘုန်းမြင့်ဆွေး

ရှောင်ရမှာဖြစ်တယ်။ ဆင်းရဲတဲ့အတွက် လိမ်မပြောရဘူး။ အမှန်ပဲ ပြောရမယ်။

ဆင်းလည်းဆင်းရဲ၊ စကားလည်းမတင်ရင် ထပ်ငတ်ဖို့ပဲ ရှိတယ်။ ငတ်ကြတာ စကားမတည်တဲ့လူတွေ များတယ်။

ဆင်းရဲတဲ့လူဟာ ကတိပိုတည်ရတယ်။ ကတိတည်လို့ ဆင်းရဲတဲ့ဘဝက လွတ်ကျွတ်သွားသူတွေ ရှိတယ်။

အချို့က ဆင်းရဲပါလျက်နဲ့ အလုပ်ကြီး၊ အကိုင်ကြီး ဝင်လုပ်နေတာ ကိုယ်ပိုင်အရင်းအနှီး မရှိဘဲ လုပ်နေတာတွေက ကတိတည်လို့ပါပဲ။

ဆင်းရဲရင် ကိုယ် နှုတ် နှလုံး သုံးပါးကို ပိုပြီး သတိထားပါ။

သတိတရားကောင်းက ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခအပေါင်းကို ဖယ်ရှားပေးမှာဖြစ်တယ်။ သတိလွတ်လို့ကတော့ ဆင်းရဲတဲ့ဘဝက ဘယ်တော့မှ ကျွတ်မှာမဟုတ်ဘူး။

ချမ်းသာလာရင် အသိတရား အရေးကြီး

ဉာဏ်ပညာဆိုတာ တတ်ကျွမ်းသလောက် မာနတက်စေ တယ်။ အသိတရားဆိုတာကတော့ ဘာမှ မသိသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချိုးနှိမ်ထားစေတယ်။

(ဝီလျံကျော့ပါး)

ချမ်းသာလာရင် ပထမဆုံး သတိထားရမှာက မမြောက်မကြွဖို့ ပါပဲ။ ဆင်းရဲဒဏ်ခံနိုင်ပြီး ချမ်းသာဒဏ် မခံနိုင်လို့ နောက်ဆုံး ဣပြန်သွားရတာတွေ ရှိတယ်။

အချို့က ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာစားပြီး၊ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ စားသောက် နေရစဉ်က အဟုတ်သား။ စည်းကမ်းရှိတယ်၊ သီလရှိတယ်၊ ဇွဲ၊ လုံ့လရှိတယ်။

အော အကျိုးပေးလေးကောင်း၊ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်လို့ ချမ်းသာလည်း လာရော ပရမ်းပတာတွေ ထဖြစ်ကုန်ရော၊ ကမောက်ကမ လုပ်ကုန်ရော။

အဲဒါ ဘာလဲ။

ချမ်းသာလာတဲ့အခါမှာ (အသိတရား) လွတ်သွားလို့ပါပဲ။ အသိလွတ်တော့ ကတိဝတ်တွေလည်း မညီတော့ဘူး။ အသိမှာ တော့ ရှိထားတာလေးတွေ ပြန်ကုန်ပါရော။

အချို့ဆို ဆင်းရဲစဉ် သောက ဒုက္ခမတွေ့ဘဲ၊ ချမ်းသာတော့မှပဲ သောကတွေ၊ ဒုက္ခတွေ တွေ့လာတော့တယ်။ ပြဿနာကလည်း ဘာရှုပ်သလဲ မမေးနဲ့၊ တစ်လိမ် နှစ်လိမ် ပွေလိမ်ရှုပ်တယ် လူညာကြီးကို ဖြစ်လို့။

နောက်တစ်ခုက ချမ်းသာလာရင် မြောက်ပေါင်းတာကို သတိထားဖို့ပါပဲ။

အချို့က မြောက်ပြီး ညာစားတတ်တယ်။

မြောက်တာတွေ မြောက်တာတွေ ပြန်ပျောက်သွားရင် ဒုံရင်း ပြန်ရောက်တော့ တစ်ယောက်မှ အနားမှာ မရှိကြတော့ဘူး။

ချမ်းသာလာရင် မြောက်ပေါင်း ညာစား ကပ်ဖားတွေ သတိထားရမယ်။

ဒုက္ခရောက်စဉ်မှာ မကူညီခဲ့ပေမယ့် ရှိလာရင် သိသာအောင်ကို ငြိလာတော့တာပဲ။

လူဆိုတာ အမြောက်ကြိုက် သတ္တဝါဖြစ်တယ်။ သတိထား မိရင် မြောက်ပြောတာကို သဘောတွေကျပြီး ပြောလေသမျှ ထုလေ့ရှိတတ်တယ်။

မြောက်ပြောတဲ့စကားက နားဝင်ချိုတယ်။ နားမှာ မခါးဘူး၊ အမြောက်ခံရပါများတော့ လူဟာ မသိမသာ ဘဝမေ့လာတယ်။

(ငါ)ဆိုတဲ့ အတ္တမာန်လည်း ကြီးထွားလာတော့တာပဲ။

မြောက်ပြောတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရယ်စရာ ပုံပြင်ငယ်လေး တစ်ပုဒ်ရှိတယ်။

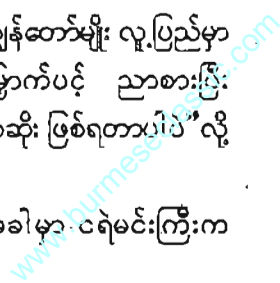
မြောက်ပြောတတ်တဲ့ မောင်လေအိုးဆိုသူတစ်ယောက်ဟာ သဆုံးပြီးတဲ့နောက်မှာ ငရဲပြည်ကို ရောက်သွားတယ်တဲ့။

ငရဲရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ငရဲမင်းကြီးက မောင်လေအိုးကို ဘာတွေလုပ်ခဲ့လို့ မင်း ဟောဒီငရဲကို ရောက်လာသလဲလို့ မေးတယ်။

အမေးရှိတော့ အဖြေရှိရတာပေါ့။ အဲသည်မှာ မောင်လေအိုးက ငရဲမင်းကြီးကို ဖြေတယ်။

“ဒီလို ဒီအကြောင်းပါ။ ငရဲမင်းကြီး...ကျွန်တော်မျိုး လူ့ပြည်မှာ ရှိခဲ့က လူတွေကို ပေါင်းရာမှာ မြောက်ပင့် ညာစားပြီး ပေါင်းပါတယ်။ အဲတာကြောင့် ယခုလို ဘဝဆိုး ဖြစ်ရတာပါပဲ” လို့ အစစ်ခံလိုက်တယ်။

သုက အဲသည်လို အစစ်ခံလိုက်တဲ့အခါမှာ ငရဲမင်းကြီးက

သူ့ကို တစ်ခါထပ်မေးတယ်။

“အလိုလေးဗျာ၊ လူ့ပြည်က ကောင်တွေဟာ သည်လောက် တောင်ပံ အမြောက်အပံ့ အချိုးအမွမ်းတွေ ကြိုက်ရသလား” လို့ ထပ်ပြီး မေးတယ်။

သည်အမေးကို မောင်လေအိုးက တစ်ခါ ပြန်ဖြေပြန်တယ်။

“ကျွန်တော် မောင်လေအိုးရဲ့ ဘဝတစ်သက်တမ်း တစ် လျှောက်လုံးမှာ ကြုံဆုံသိတွေ့ခဲ့ရသမျှ အရှင်မင်းကြီးတစ်ယောက် ကလွဲရင် အားလုံးက အမြောက်မကြိုက်တဲ့လူရယ်လို့ မတွေ့ရပါ ဘူးဗျာ” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

မောင်လေအိုးဟာ အဲသည်လို လိမ္မာပါးနပ်စွာ မြောက်ပင့် ပြောလိုက်တော့ ငရဲမင်းကြီးကိုယ်တိုင် အမြောက်အပံ့ကို သဘောကျပြီး လက်ထောက် ငရဲမူးတွေကို ခေါ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရယ်ရယ်မောမောနဲ့-

“ဒီကောင်ကို နတ်ပြည်ပို့လိုက်ကြစမ်းကွာ၊ ဒီကောင် နတ်ပြည် ပို့မယ်” လို့ဆိုတယ်။ သူ့စိတ်ထဲတော့ ဒီကောင် သိပ်ရှုပ်တဲ့ ကောင်လို့ မှတ်ချက်ချလိုက်သတဲ့။

လောကမှာ အမြောက်အပံ့ အချိုးအမွမ်း ကြိုက်ကြတယ်။ အချို့က မြောက်သူကမြောက်လို့ မြောက်ကြပြီး ဒုက္ခရောက် ကျန်တော့တယ်။

ချမ်းသာလာရင်၊ ရာထူးတက်လာရင်၊ အောင်မြင်ထင်ရှား

ကျော်ကြားလာရင်၊ မြောက်တာကိုလည်း သတိထား။ ပြီးတော့ အသိတရားကို နည်းနည်းလေးမှ အလွတ်မခံပါနဲ့။ ဆင်းရဲခဲစဉ်က ထက် ပိုပြီးတော့တောင် အသိတရားကို ထပ်ဖြည့်ရမှာ ဖြစ်တယ်။ အကောင်ကြီးတော့ခြေရာလည်း ကြီးလာပြီမဟုတ်လား။

ချမ်းသာလာမှ ဖဲအရက်နဲ့ တွဲဖက်လာရင်လည်း ပွဲပျက်ဖို့ များတယ်။ ပျက်ကိုပျက်တယ်။

အချို့က ချမ်းသာ ပြည့်ဝလာရင် မိန်းမကိစ္စတွေပါ ရှုပ်လာ ကုန်ရော။ အစက ရိုးရိုးပဲ။

စဉ်းစိမ်ဥစ္စာ ချမ်းသာတော့မှ စိတ်မချမ်းသာဖြစ်ရတဲ့ လူတွေ ဟာ လောကမှာ အနစ်နာဆုံးပဲ။

မိမိရဲ့ နည်းနည်းဖြစ်တာလေးကို အဟုတ်ကြီးထင်၊ စိတ်ကြီး ဝင်ပြီး အသိတရားတွေ လွတ်သွားရာက ပြန်ပြီး လူဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲ ဖြစ်လာတာဟာ ခွေးကျ ကျတာမျိုး ဖြစ်တယ်။

လောကကြီးက ကြိုးစားသူမှန်သမျှကို နေရာပေးပါတယ်။ ဝစ်ထားတဲ့သဘော မရှိဘူး။ အတိတ်က ညံ့လွန်းမှသာ ကြိုးစား ရာမှာ နှေးတယ်။

တစ်ခုသောအလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်သူကို တစ်နေ့မှာ အထိုက် အလျောက် အဲသည်အလုပ်အကျိုး ခံစားရတာပဲ။ အဆင်ပြေ ချမ်းသာနေထိုင်မှု အဆင့်မြင့်လာတာဟာ အလုပ်ကို ကြိုးစားမှုက ဆေးလာတာဖြစ်တယ်။

၅၂ □ သုတေသီဘုန်းမြင့်သွေး

အဲသည်လို အဆင့်မြင့်လာမှ ဘဝမှေး ဘဝင်မြင့်ရင် တွေဆ
သွားရင် အောက်ပြန်ဆင်းသွားတတ်ပါတယ်။

စိတ်ပဲ ချမ်းသာချမ်းသာ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာပဲ ပြည့်စုံလာလား၊
အသိတရား ရှိနေဖို့က အရေးကြီးလှပါတယ်။ အသိကုပ်နေမှ
ပြီးပြတ်တာ၊ အောက်ကို ဇောက်ထိုးပြန်မကျတော့ဘူး။ အတိတ်ကံ
ဆိုးတောင်မှ ပစ္စုပ္ပန်ကံနဲ့ ထည့်ခံပြီး အကျသက်သာတယ်။

နောက်ပြီး သတိထားရမှာက ကျန်းမာရေးပဲ။ ဆင်းရဲစဉ်က
လုပ်ဟယ် ကိုင်ဟယ်နဲ့ ကျန်းမာပြီး ပြည့်စုံချမ်းသာလာတော့
မကျန်းမာတော့ရင် မဟုတ်သေးဘူး။

ချမ်းသာမှ သေရရင် နှမော့စရာကြီးပဲ။ အရင်လိုတော့
မဆင်းရဲတော့ပါဘူးဗျာ၊ အိမ်နဲ့ ကားနဲ့ ဝင်ငွေလည်း ကောင်းနေ
ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် သိပ်မကျန်းမာဘူးဗျာ ဆိုတာက သိပ်ဆိုးတဲ့
အဖြစ်ဗျ။

နောက်လင် ကောင်းစားဖို့ နောက်မိန်းမ ကောင်းစားဖို့
ရှာပေးခဲ့ရသလို ဖြစ်မနေဘူးလား။

အသိတရားနဲ့ ချမ်းသာစမ်းပါ။ စိတ်ကိုလည်း အသိတရားနဲ့၊
ရုပ်ကိုလည်း အသိတရားနဲ့ အမြဲ ချည်နှောင်ထား။

ချမ်းသာလာရင် အသိတရား အရေးကြီးလှတယ်ဗျာ။

နင်လားဟဲ့ လောကဓံမှာ စကားတွေရှုပ်

* ပြောစရာစကားမရှိရင်
ဘာမှမပြောပါနဲ့။

(ဈားဘယ်လက်ကော်တွန်)

စကားသစ္စာ၊ မှန်သောခါဝယ်၊ ဩဇာလေးနက်၊ ပေါ်ဆီ
ဘက်၍၊ နွယ်မြက်သစ်ပင်၊ ဆေးဘက်ဝင်၏လှိုတောင် ပါရမီခန်း
မျှ မှာ အဆိုရှိပါတယ်။

စကားဟာ အဲသည်အထိ တန်ဖိုးရှိပါတယ်။ စကားနဲ့
သစ္စာပေါင်းလိုက်တော့ ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိတော့တာပေါ့ဗျာ။

အခုတော့ အဲသည်လိုမဟုတ်ဘူး။ နင်လားဟဲ့ လောကဓံမှာ
စကားတွေရှုပ်နေတယ်။ လောကမှာ ဘာတွေ အရှုပ်ဆုံးလဲမေးရင်
စကားတွေက အရှုပ်ဆုံးပါပဲဗျာ။

www.burmeseclassic.com

လူတွေဟာ ပြောရင်း ရှုပ်ရင်း၊ ရှုပ်ရင်း ပြောရင်းပဲ။ မပြောမပြီး မတီးမမြည်မို့ မပြောလိုကလည်း မဖြစ်ပြန်ဘူး။ ပြောကို ပြောရပြန်တယ်။ ပြောရာမှာ ရှုပ်ကုန်ကြရော။

မှန်သူရဲ့ စကားကို မှားသူက လက်မခံချင်ဘူး။
မှားသူရဲ့ စကားကို မှန်သူက လက်မခံချင်ဘူး။

အချို့လူတွေမှာ စကားမပြောတတ်လို့ရယ်၊ စကားအမှန်မပြောလို့ရယ်၊ အမှန်ပြောပါလျက် လက်မခံသူက လက်မခံလို့ရယ် လောကခံ ဇာတ်ရှုပ်တွေ ပတ်တုပ်မရအောင် ဖြစ်နေတယ်။ ရန်သူတွေဖြစ်ကြ၊ ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးကြ၊ ရုံးတွေ ဂါတ်တွေ ရောက်ကြနဲ့ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်ပါပဲဗျာ။

အဲသည်လိုရှိသမို့ လောကမှာ ပြောစရာအကြောင်း မရှိရင် ဘာမှမပြောပါနဲ့ဗျာ။ ကိုယ့်မိန်းမတောင် ကိုယ်မပြောနဲ့။ ကိုယ့်သားသမီးကိုလည်း ပြောစရာမရှိရင် မပြောနဲ့။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလည်း ပြောစရာမရှိရင် မပြောပါနဲ့။ တိတ်တိတ်သာနေပါ။

လောကမှာ စကားတွေက ရှုပ်လွန်းလို့ပါ။ အလုပ်တွေက သည်လောက်တောင် ရှုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ရှုပ်တာက စကားတွေက ရှုပ်နေတာ။

မိတ်ဆွေချင်းရှုပ်၊ အိမ်နီးပါးချင်းရှုပ်၊ ဆွေမျိုးသားချင်းချင်းရှုပ်၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ အချင်းချင်း ရှုပ်နေတာ စကားကြောင့်ပဲ ဖြစ်တယ်။

ဘယ်သူက ပြောတယ်။ ဟိုကိစ္စက ဘာဖြစ်၊ သည်ကိစ္စ ဘယ်နှယ်။ ဆွေမျိုးထံ တစ်ဦးတစ်ယောက် သေရင်လည်း ဆေးကိစ္စက မရှုပ်ဘူး။ အမျိုးတွေ စကားပြဿနာက ရှုပ်နေကြတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်လည်း သည်လိုပဲ။

ရုံးတွေမှာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဘာမဟုတ်တာနဲ့ စကားရှုပ်ပြီး သူကြီးတွေကပါ ဖြေရှင်းရတာမျိုး ရှိတယ်။

နှုတ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်ပြောလို့ရတော့ လွယ်လွယ်ပြောကြ ဆော့တာပေါ့။ လွယ်လွယ်ပြောပေမယ့် တကယ်မောစရာတွေ ဖြစ်လာတတ်တယ်။

“စကားကျွံ နုတ်မရ” ဆိုတဲ့ စကားပုံရှိတယ်။ နုတ်လို့ရလည်း ရှုပ်ပြီးမှသာ နုတ်လို့ရတယ်။

စကား...စကားပြောပါများ၊ စကားထဲက ဇာတ်ပြုပြီး စကားအနေ ကားပြီး လောကခံတရားတွေ ပေါ်ပေါက်လာကြကုန်ရော။ နုတ်က စကားထွက်ဖို့ ထွက်တော့ လွယ်လွယ်ထွက်။ အပြောခံရသူက ဒေါကန်၊ ဒေါကန်တော့ ပြောရန်စကားတွေက ထပ်ပေါ်လာ ပေါ်လာရာက ပျော်စရာမဖြစ်ဘဲ မတော်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြရော။

- * ပြောတော့ ရှုပ်၊ ရှုပ်တော့ပြော။
 - * ပြောတော့ မော၊ မောရာက ဒေါ။
- လောကကြီး လူ့ဘဝရရာမှာ ပြောစရာမလိုရင် ပြောကို မပြောနဲ့ဗျာ။

၅၆ □ သုတေသီဘုန်းမြင့်သွေး

လုပ်မှဖြစ်၊ ပြောမှသိမှာဆိုတဲ့ ပြောသင့် ပြောထိုက်တဲ့ စကားမျိုးတွေကိုတော့ ပြောပေါ့။ မပြောဘဲနေလို့မှ မရတာ။ စကားဆိုးတွေဆိုရင် မပြောမိအောင် သတိဆောင်ပါ။ စကားဆိုးပေါင်း (၂၅)ခု ရှိတယ်။

- ၁။ မသင့်တဲ့အချိန်မှာ ပြောတာ။
- ၂။ မမှန်တဲ့စကားတွေကို ပြောတာ။
- ၃။ အကျိုးနဲ့မစပ်တဲ့ စကားဆိုးတွေပြောတာ။
- ၄။ အဆုံးအမနဲ့ မစပ်တဲ့စကားဆိုးတွေပြောတာ။
- ၅။ အစီးအပွားနဲ့ မစပ်တဲ့စကားဆိုးတွေ ပြောတာ။
- ၆။ မမှတ်သားလောက်တဲ့ စကားဆိုးတွေ ပြောတာ။
- ၇။ ပျံ့လွင့်တဲ့စိတ်နဲ့ အကျိုးမရှိ သိမ်ဖျင်းတဲ့ စကားဆိုးတွေပြောတာ။
- ၈။ ကုန်းစကား၊ မတည်ကြည်တဲ့စကားဆိုးတွေပြောတာ။
- ၉။ တဏှာရာဂ ကိလေသာ ဆွယ်ပွားတဲ့ စကားတွေ ပြောတာ။
- ၁၀။ ခိုက်ရန်ကို လိုလားတဲ့စကားဆိုးတွေ ပြောတာ။
- ၁၁။ တစ်ဖက်သား အယူမှားအောင် သွေးဆောင်ပြောတာ။
- ၁၂။ ဆဲရေးတိုင်းထွာ ပြောတာ။
- ၁၃။ ကောက်ကျစ် လှည့်ပတ်ပြောတာ။
- ၁၄။ ဇွတ်တရွတ် မဆင်မခြင် ပြောတာ။

- ၁၅။ မှန်တဲ့စကားကိုပဲ မြန်မြန်ကြီး ပြောချလိုက်တာ (တစ်ဖက်သား နားဝင်မချို့၊ ဘာမှန်းမသိ)
 - ၁၆။ တရားဓမ္မစကားကို ရွတ်ရွတ်နောက်နောက် ပြောတာ။
 - ၁၇။ သံဃာဂိုဏ်းကွဲစေတဲ့ စကားကိုပြောတာ။
 - ၁၈။ အသေးအဖွဲကအစ အမြဲတမ်း မြည်တွန်ပြောဆိုနေတာ။
 - ၁၉။ မှန်တဲ့စကားကိုတောင် အကြိမ်ကြိမ် ထပ်ထပ်ပြီး ပြောနေတာ။
 - ၂၀။ အကြောင်းအကျိုး မစပ်တာတွေကို လျှောက်ပြောတာ။
 - ၂၁။ အတိတ်က ဒေါသဖြစ်စရာတွေ ပြန်တွေးပြောတာ။
 - ၂၂။ အသံတိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောရမှာကို အသံကျယ်ကျယ် လောင်လောင် ပြောတာ။
 - ၂၃။ စကားကို ကပ်ပြီး လိုက်ပြောတာ။
 - ၂၄။ မသိဘဲဟန်ဆောင်ပြောတာ။
 - ၂၅။ လုပ်ကြံဖန်တီးပြောတာတွေဟာ စကားဆိုးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။
- လောကမှာ စကားတွေ ပုံစံအမျိုးမျိုးရှိတယ်။ စကားကောင်း၊ မှန်တွေဟာ တန်ဖိုးရှိသလောက် စကားဆိုးတွေက တားတားတယ်။
- စကားကို မပြောမီ စဉ်းစား။

၅၈ □ သုတေသီဘုန်းမြင့်ဆွေး

ပြောပြီး ပြန်စဉ်းစား။

ပြောစရာမလိုရင် မပြောပါနဲ့။

လူရှေ့ စကားပုံမှာ 'ပြောပြီးသောစကားနှင့် ဖိတ်ပြီးသောရေ ပြန်၍ မသုံးနိုင်တော့ပါ' လို့ ဆိုတယ်။

နှုတ်တစ်ရာ စာတစ်လုံးဆိုပေမယ့် စကားတစ်ခွန်းကလည်း စီးပွားရေးပျက်၊ ခန္ဓာပျက် ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

လောကမှာ ပြောသမျှဟာ ဒေါသနဲ့လည်းကောင်း၊ ပြဿနာ နဲ့လည်းကောင်း ရှင်းအောင် ပြောပါ။ မလိုရင်တော့ ပြောကို မပြောပါနဲ့ဗျို့...။

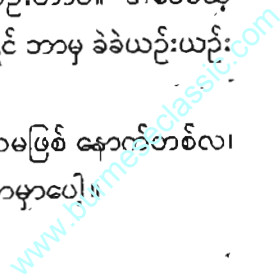
လှေခွက်ချည်းကျန် အလံမလှဲ

လူတစ်ယောက်အဖို့ အတိုက်အခံ အသင့်အတင့်ဟာ ကြီးမားတဲ့ အထောက်အကူ ဖြစ်ပါတယ်။ စွန့်များဟာ လေကိုဆန်ပြီး တက်ကြွတယ်။ လေနဲ့အတူတက်တာ မဟုတ်ဘူး။

(စာရေးဆရာ ဝျန်နီလ်)

အယ်အလုပ်မဆို ပထမတော့ ခဲယဉ်းတာပဲ။ ဒါပေမယ့် လှေခွက်ချည်းကျန် အလံမလှဲတဲ့စိတ်မွှေးရင် ဘာမှ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း တော့ပါဘူး။

အစ်ဆွေမဖြစ် နောက်တစ်နေ့၊ တစ်လမဖြစ် နောက်တစ်လ၊ အစ်ဆွေမဖြစ် နောက်တစ်နှစ်မှာ ဖြစ်လာမှာပေါ့။

လှေခွက်ချည်းကျန် အလံမလှဲစိတ်ဓာတ်က လောကဓံကို အညံ့မခံတဲ့စိတ်ရယ်ပါ။

ပခုံးနှစ်ဖက်ကြား ခေါင်းပေါက်ပြီးသူ ဖြစ်လျှင်လည်း ကိုယ်လည်း ဖြစ်ရမယ်လို့ ခံယူပါ။

လှေခွက်ချည်းကျန် အလံမလှဲစိတ်မျိုးဟာ မာနစိတ် မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ဓာတ်ကောင်း စိတ်ဓာတ်မြတ်ဖြစ်တယ်။

လှေခွက်ချည်းကျန် အလံမလှဲစိတ်ဟာ မနာလိုစိတ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ မနာလိုစိတ်က သူတစ်ပါး ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းသာ အဓိကထားတယ်။ အလံမလှဲစိတ်ဓာတ်က ကိုယ်လုပ်သင့်တာ မှန်ကန်မွန်မြတ်တာကို လုပ်တာမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ အလံမလှဲစိတ်က စိတ်ဆိုး စိတ်ယုတ်မှာ မပါဘူး။ ယောက်ျားကောင်း၊ မိန်းမကောင်း မှန်သမျှ ရှိရမယ့်စိတ်ထားကောင်းမျိုးသာ ဖြစ်တယ်။

ပျော့ညံ့တဲ့စိတ်၊ ဆုတ်နှစ်တဲ့စိတ်တွေဟာ လောကဓံဆိုးရဲ့ တက်ပြီး နင်းချေတာကို ခံနေရမှာ မလွဲပါဘူး။

အချို့က ပျော့ညံ့လွန်းလို့ လောကဓံရဲ့ ပါးရိုက် ဖနောင့်နဲ့ ပေါက်တာကို ခံနေရတယ်။

အချို့ကျတော့ အစောကြီးက အလံလှဲတယ်။ အစောကြီးလှေခွက်မှောက်တယ်။ ကြောက်တာလည်း လွန်ရော။

အဲသည်တော့ စီးပွား ကြီးပွားလည်း မဖြစ်။ ယီးတီးယားတား တာဂနဲ့ ခရီးသွားမလှ ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။

လူဆိုတာက အလံမလှဲ အညံ့မခံစိတ်မျိုးရှိမှ မဖြစ်မနေ ကြီးစားချင်စိတ် ဖြစ်လာမှာ ဖြစ်တယ်။

အလျော့မပေးဘူး၊ အရှုံးမခံဘူးဆိုတာဟာ စိတ်အား တိုးတက် နဲ့အတူ မိမိရဲ့ တိုးတက်မှုကို ရစေတယ်။ လောကဓံကိုလည်း သိပ်ပြီး ဂရုမူမနေတော့ဘူး။

အလံမလှဲစိတ်ဟာ ရှိရင်းစွဲ အားမာန်ကို တစ်ဟုန်ထိုး နှစ်ဆတိုးပြီး မြှင့်တင်ပေးနိုင်စွမ်းပါတယ်။

အဲသည်စိတ်ကနေ တစ်ဆင့် ဘာဖြစ်လာသလဲဆိုတော့ နှိပ်ကန်စွာ စဉ်းစားချင့်ချိန်ပြုချင်တဲ့ သဘောထားတွေ ဖြစ်လာတယ်။ လုံ့လဝီရိယတွေကလည်း အချည်းနှီး မဖြစ်တော့ဘူး။ ဘိတ်ဆုံးကနေ အလံမလှဲစိတ်နဲ့ ထိပ်ဆုံးရောက်လာသူ ဆွေဟာ လောကဓံကို နိုင်သူတွေဖြစ်တယ်။

လှေခွက်ချည်းကျန် အလံမလှဲစိတ်က အောင်စိတ်ဓာတ်မျိုး ဖြစ်တယ်။ အဲသည်စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိမှ အောင်လည်း အောင်မြင်တယ်။ အလင်းရောင်လည်း ရတယ်။ လုပ်လို့ သေရင်လည်း မြတ်တဲ့ဆွေခြင်းပဲ။ ဆံရာ ထိလာစစ်သူရဲ့ အောင်စိတ်ဓာတ်ဆိုတဲ့ ဘဗျာဟာ အဓိပ္ပာယ် လေးနက်လွန်းလှတယ်လို့ စာရေးသူ ခံစားမိပါတယ်။

၆၂ □ သုတေသီဘုန်းမြင့်သွေး

အောင်စိတ်ဓာတ်

(၁)

အောင်စိတ်ဓာတ်သည်
မပြတ်လင်းသော နေမင်းများ။

(၂)

အောင်စိတ်ဓာတ်သည်
မပြတ်လင်းသော လမင်းများ။

(၃)

အောင်စိတ်ဓာတ်သည်
မပြတ်လင်းသော ကြယ်ပွင့်များ။

(၄)

အောင်စိတ်ဓာတ်သည်
သတ်၍မသေ၊ ချေ၍မပျောက်
ပျောက်၍မနိုင်၊ ပြိုင်၍မရ
ချ၍မပြုတ်၊ ဖြုတ်၍မကြွေ
နေမင်းသို့လင်း၊ လမင်းသို့ထိန်
စိန်ကြယ်သို့တောက်
အံ့လောက်စဖွယ်၊ ဂုဏ်မျိုးကြွယ်သည်
တည်ငြိမ်ပေသောအရာပင်။

(၅)

အမျိုးချစ်သူ၊ ပြည်ချစ်သူကို
လူမျိုးနွယ်ဆက်၊ သွေးချင်းဆက်၍
အဆက်မပြတ်၊ ငါတို့တပ်တွင်
စိတ်ဓာတ်မီးတိုင်း၊ ထွန်းညှိနိုင်ကြ
ရင်ဆိုင်လာသူ၊ တို့ရန်သူကို
ကျူးပြင်သို့ခုတ်၊ ကျူးမြစ်နုတ်၍
ကျူးငုတ်ကိုပင် မချန်ရစ်။

(၆)

တိုက်ပွဲမှတ်ကျောက်၊ ဝင်းဝင်းတောက်၍
ကြောက်စိတ်မြူမှုန်၊ လွင့်သည့်ပုံမျှ
လုံးဝမရှိ၊ မာကျောဘိ၏
စိစိကြေရစ်၊ မှုန်မှုန်ဖြစ်အောင်
စစ်မှာမှုန်းချေ၊ ရန်သူကြေကြေ
တို့မြေတို့ရွာ၊ တို့နေရာပင်
သည်မှာသေလည်း တို့မြတ်၏။

(၇)

ဤလောကတွင်
သေလျှင်လည်းမြတ်၊ နေလည်းမြတ်ကြောင်း
ပိုင်းဖြတ်ယုံကြည်၊ ခိုင်မြဲသည်ပင်

၆၄ □ သုတေသီဘုန်းမြင့်သွေး

စစ်တွင်စွန့်လွှတ်၊ အောင်ပန်းဆွတ်၏
ဦးညွတ်အပ်သော စိတ်ဓာတ်ပင်။

(၈)

အောင်စိတ်ဓာတ်သည်
မပြတ်လင်းသော နေမင်းများ။

(၉)

အောင်စိတ်ဓာတ်သည်
မပြတ်လင်းသော လမင်းများ။

(၁၀)

အောင်စိတ်ဓာတ်သည်
မပြတ်လင်းသော ကြယ်ပွင့်များ။ ။

(ထိလာစစ်သူ)

ကြယ်ပွင့်တစ်ထောင်၊ ပန်းတစ်ထောင်

(နှာ/၁၃၈)

အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး

သင်၏တာဝန်ကို အစဉ်သဖြင့် ရဲရဲရင့်ရင့် ဆောင်ရွက်
ပါ။ ဤသည်သာလျှင် အမြင့်မားဆုံးသော တကယ့်
ရဲစွမ်းသတ္တိဖြစ်တယ်။

(စီ၊ ဆိုင်းမွန်း)

အရှုံးပေးစရာရှိရင် ဘာလုပ်လုပ် အရှုံးပေးချင်စိတ်က ရှေ့က
ပြေးနေတတ်တယ်။ အဲတာကို အထူးသတိကြပ်ကြပ်ထားရ

လုပ်မှမလုပ်ရသေးဘူး စိတ်အားကလျော့နေပြီဆိုရင် ဘာဖြစ်
လဲ။ ရှုံးလည်းရှုံးမယ်၊ လောကခံဆိုးနဲ့လည်း တွေ့ရဘော့

လဲ။

အနိုင်မခံ၊ အရှုံးမပေးစိတ်နဲ့ ယုံကြည်မှုကြောင့် နိုင်ငံအတွက် လူမျိုးအတွက်၊ ဘာသာအတွက် အသက်ကိုစွန့်သူတွေ ရှိတယ်။ ယခုလည်း ရှိတယ်။ နောင်လည်း ရှိမှာပဲ။

အဲသည်လို လူတွေဟာ တစ်ခေတ်ကန်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ စွန့်လွှတ်စွန့်စားရဲသူတွေ ရှိတယ်။

အလွန်တရာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ လူတွေဖြစ်တယ်။ လောကဓံကို နည်းနည်းလေးမှ အမှုမထားတဲ့လူတွေ ရယ်ပါ။

လူတစ်ယောက်ကို အိုစေ၊ ပျိုစေတဲ့စိတ်ကတော့ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးတဲ့စိတ်ပါပဲ။

အချို့က အရှုံးပေးလို့ ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ အိုနေသလို ဖြစ်နေတယ်။ အချို့က အရှုံးမပေးလို့ အသက်ကြီးပေမယ့် ပျိုနေသလို ဖြစ်နေတယ်။

အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးစိတ်ကို အသိနဲ့တော့ တွဲလုပ်ရမှာ ဖြစ်တယ်။ အဲတာမှလည်း လောကဓံဆိုးဘက် အားသာသွားစရာ မရှိဘူး။ အသိမရှိရင်တော့ လောကဓံဆိုးဘက်ကို အားသာသွား မှာပဲ။

မသိရင်မှာ၊

မှားတော့ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး မဟုတ်တော့ဘူး။

အနိုင်လည်းခံရ၊ အရှုံးလည်းပေးရရော။

အသိစိတ်ဟာ အလွန်အရေးကြီး လိုအပ်တယ်။ အခြေခံ ကြီးပဲ။ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးစိတ်ရဲ့ အခြေခံကြီးဖြစ်ပါတယ်။

အတွေ့အကြုံ အကြားအမြင်၊ စဉ်းစားမှု အလေ့အကျင့်တွေ လုပ်ရင်းကနေ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးစိတ်ကို မွေးမြူရမှာဖြစ်တယ်။

အဖျက်နဲ့ အပျက်တရားတွေလို အဲဒီအဖျက်နဲ့ အပျက်တရား ကို အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးတာဟာ လူမှန် လူမြတ် လူတော် လူကောင်းပါပဲ။

လောကဓံကို ဒူးမထောက်သူတွေဟာ မော်လိုလည်း မပျော်ဘူး၊ ချော်ကျလို့လည်း အော်ရတဲ့အဖြစ်မျိုး မရောက်ဘူး။

ဘဝသတ္တိအရှိဆုံး အချိန်ဟာ လောကဓံဆိုးကောင်းကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့အချိန်ရယ်ပါ။

* ပျက်စီးခြင်းနဲ့ကြုံလည်း မတုန်လှုပ်၊

တိုးပွားခြင်းနဲ့ဆုံလည်း ဂုဏ်မကြွ။

အရာရာမှာ ဥပေက္ခာစိတ်ရယ်၊ တရားသဘောစိတ်ရယ် ဝင်နေပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နေတတ်၊ ရင်ဆိုင်တတ်တာဟာ လောကဓံကို နိုင်တာဖြစ်တယ်။

စာရေးဆရာ ကဗျာဆရာ ထိလာစစ်သူရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်မှာ...

သတ္တိအရှိဆုံး အချိန်

(၁)

- လူသည်လျှင်

ကောင်းကင်လမ်းပေါက်၊ လက်ရောက်၍။

၆၈ □ သုတေသီဘုန်းမြင့်သွေး

(၂)

- လူဖြစ်လျှင်
ရေပြင်ကျော်ဖြတ်၊ မြေကိုပတ်လျက်
နံ့စပ်ဝန်းကျင်၊ အောင်ပွဲဆင်၍။

(၃)

- လူသည်လျှင်
တီထွင်ကြံဆ၊ လူ့လောကတွက်
နေ့ညမပြတ်၊ စက်ရဟတ်သို့
ထပ်ထပ်တည်ဆောက်၊ အံ့ဩလောက်ဘိ။

(၄)

- လူဖြစ်လျှင်
မဖြစ်မနေ၊ တပေပေပင်
ဇွတ်ပေဖြစ်ညစ်၊ အားမာန်သစ်သော
အဖြစ်တရား၊ စွမ်းပကားသည်
လူသားကမ္ဘာ၊ ဓမ္မတာတည်း။

- လူသည်လျှင်
ငါ့လျှင်သူ့ထက်၊ ငါ့သူထက်ပင်
တက်အောင်ကြိုးကြ၊ ထိုကာလသည်
ဘဝသတ္တိ၊ မြင့်ဆုံးထိသော

လောကခံကို ဒူးမထောက်နည်း □ ၆၉

အရှိဆုံးချိန် မဟုတ်သေး။

- အပျက်တရား
ဘွားခနဲတွေ့၊ တစ်ကွေ့ဆိုင်စဉ်
အနိုင်မခံ၊ ကြံ့ကြံ့ခံလျက်
မာန်ဖြင့်ရုန်းထ၊ ထိုကာလသာ
ဘဝသတ္တိအရှိဆုံး တကား။

(ထိလာစစ်သူ)

(ကြယ်ပွင့်တစ်ထောင်၊ ပန်းတစ်ထောင်-နာ/၁၁)

လုံ့လဝီရိယနဲ့ ရင်ဆိုင်

ခွန်အား စွမ်းအားဆိုတာ သုံးစွဲ ပြီးမြောက်ခြင်းများနဲ့ပဲ တိုးပွားတတ်တယ်။ မသုံးဘဲထား အပျင်းအားကိုးဆိုရင် လုံးပါး ပါးသွားတတ်တယ်။

(မစ်ချယ်ကိုရာဒါ)

ဘဝဆိုတာ အိတ်ပေါက်တစ်ခုနဲ့ တူပါတယ်။ ဘယ်လိုဖြည့်ဖြည့် လိုသေးတယ်ပဲ ထင်နေတယ်။ ဘယ်ဟာ ဖြစ်ရင်တော်ပါပြီ။ ဘယ်ဟာရရင် တော်လောက်ပါပြီ ဆိုပေမယ့် ရတော့လည်း မရောင့်ရဲနိုင်ဘူး။ အဲသည်တော့ လူ့ဘဝဆိုတာ အိတ်ပေါက် တစ်ခုနဲ့ တူနေတော့တာပေါ့။

အိတ်ပေါက်နဲ့တူတော့ ဘာလိုသလဲ၊ ဘဝတည်ရှိနေသမျှ ရက်စွဲအားလုံးမှ လုံ့လဝီရိယနဲ့သာ ရင်ဆိုင်ပစ်ရမှာ ဖြစ်တယ်။

လုံ့လဝီရိယမှာ မြတ်သောလမ်းစဉ် အင်္ဂါရှစ်ပါးနဲ့ ညီအောင် အားထုတ်ရမယ်။

- ၁။ မှန်တဲ့အမြင်
- ၂။ မှန်တဲ့အကြံ
- ၃။ မှန်တဲ့စကား
- ၄။ မှန်တဲ့အလုပ်
- ၅။ မှန်တဲ့ အသက်မွေးမှု
- ၆။ မှန်တဲ့အားထုတ်မှု
- ၇။ မှန်တဲ့ အောက်မေ့မှု
- ၈။ မှန်တဲ့တည်ကြည်မှုတွေအပေါ်မှာ အခြေခံပြီးတော့ လုံ့လဝီရိယနဲ့ ရင်ဆိုင်ပစ်ရမှာဖြစ်တယ်။ အဲသည် ရှစ်ပါးအခြေခံ၊ လုံ့လနဲ့ပေါင်းရင် လောကဓံဆိုကောင်းကို ကျိုးကြောင်းအောင် ခံနိုင်မှာဖြစ်တယ်။
- ကန်တော်မင်ကျောင်း ဆရာတော်က လောကသာရပျို့မှာ... လူသွမ်းတို့ကား၊ မည်သို့မသိ ပျင်းရိရိလျှင်၊ ရှိသည်ကိုယ်ဖို့ ကုသိုလ်ပို့က၊ ငါတို့နေရာ စီးပွားလာအံ့၊ ကြံမ္မာကိုချည်း မှန်ထင်ရည်း၍၊ ကျင့်နည်းညံ့ဆုံး လူပျက်ထုံးကို နှလုံးမငြိတွယ်စေနှင့်မင်း။ လို့ ဆိုပါတယ်။

ငပျင်းတွေဟာ စီးပွားကို ပေါ့ပျက်ပျက်တွေးတယ်။ ပေါ့ပျက်ပျက်တွေးတော့ လောကဓံ ငှက်လည်းလာရော အခက်တွေ့ကုန်ရော။

လူ့ဘုံဆိုတာ ကံဘုံသက်သက်မဟုတ်ဘဲ လုံ့လဝီရိယ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူတို့မသိကြဘူး။ သတိမထားမိကြဘူး။ လုံ့လဝီရိယ ပြုရာမှာလည်း ဉာဏ်ယှဉ်တဲ့ လုံ့လဝီရိယကသာ လောကဓံကို ရင်ဆိုင်နိုင်တာ။

ဉာဏ်မယှဉ်ဘဲ ဇွတ်ထုတ်တဲ့ လုံ့လဝီရိယကတော့ လောကဓံ ဆိုးနဲ့တွေ့ရင် မောဆိုးကြီး ခံစားရမှာ။ မောလည်းမော၊ ဆိုးလည်းဆိုးပဲဗျ။

လူ့ဘုံဟာ ကံဉာဏ်ဝီရိယရှိမှ ဖြစ်တယ်။ အဲသည်မှာ တစ်ခုတည်းလည်း ရိုးမယ်ဖွဲ့လို့ မရဘူး။ လူဆိုတာ ဗြဟ္မာဘုံမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ငရဲဘုံမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ရှေးဘုန်းရှေးက ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ လုံ့လဝီရိယပြုရမယ့် ဘုံဌာနဖြစ်တယ်ဗျ။

မာန်လည်ဆရာတော်ကြီးက ပုတ္တောဝါဒခန်းမှာ...

“ကံဟုမူလ၊ သမ္ပဒ္ဒတို့
ဟောပြသည်မှာ၊ အရင်းသာရှင်
ဥစ္စာဘောဂ၊ ဇီဝိတနှင့်
သုခပွားရန်၊ ဤလူ့ထံ၌

ဉာဏ်ဝီရိယ၊ ပရောဂတည့်
ကာလဒေသ၊ ပုဂ္ဂလကို
နှိုင်းဆအပ်တဲ့ ကံကိုယုံ၍
မီးပုံအတွင်း၊ မဆင်းထိုက်စွာ
ကျားရဲရာလည်း၊ ကြမ္မာအကြောင်း
မရိုးကောင်းဘိ၊ သူဟောင်းရှေးက
ဆိုကုန်ကြ၏။

လုံ့လမကူ၊ ဉာဏ်မကူဘဲ
အယူတစ်ချောင်း၊ ကံတစ်ကြောင်းမျှ
မကောင်းလည်းကံ၊ ကောင်းလည်းကံဟု
ကံကိုချည်းသာ၊ မကိုးရာဘူး
ပညာဉာဏ်ဖြင့်၊ သင့်မသင့်ကို
အခွင့်ရ၍၊ အပြုလုံ့လ
ရှိအပ်စွာတည့်” လို့ ဆုံးမတော်မူခဲ့တယ်။

လုံ့လဝီရိယနဲ့ လောကဓံကို ရင်ဆိုင်ပစ်ရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ဉာဏ်ကူရမယ်။

ဉာဏ်ကူမှ နာလန်ထူမယ်။
ဉာဏ်လှမှ ကံလှမှာ ဖြစ်တယ်။
ဉာဏ်ပညာက ခေါင်းဆောင်။

ဝီရိယက နောက်လိုက်။

လူမှာ လုံ့လဝီရိယရှိဖို့ လွယ်ပေမယ့် ဉာဏ်ရှိဖို့ကျတော့ သိပ်မလွယ်လှဘူး။

လုံ့လဝီရိယနဲ့ ဉာဏ်ပညာက တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မကင်းကောင်းဘူး။ လုံ့လကို ဉာဏ်ယှဉ်ရင် ပြဿနာမှန်သမျှ အဆင်ချောတာပဲ။

“ဝီရိယတော ကံ နာမ ကမ္မံ န သိဇ္ဈတိ” တဲ့။

ဝီရိယရှိသူအား အဘယ်မည်သော အမှုဟာ မပြီးစီးမအောင်မြင်ဘဲ ရှိပါမည်နည်းတဲ့။

လောကမှာ လုံ့လဝီရိယသမားပဲ နောက်ဆုံးမှာ စားသွားတာပဲ။

လုံ့လဝီရိယချင်းတူရင်တော့ နောက်ဆုံးမှာ ဉာဏ်နဲ့ယှဉ်တဲ့ လုံ့လဝီရိယသမားက သာသွားပြန်ရော။

ဉာဏ်ရှိမှုနဲ့ ဝီရိယရှိမှုဟာ တခြားစီတော့ ဖြစ်တယ်။ ဝီရိယရှိဖို့က ကြိုးစားယူရင် ရတယ်။ ဉာဏ်ရှိဖို့ကတော့ အထုံပါရမီကလေးကလည်း လိုသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် ဝီရိယသမားဟာ တဖြည်းဖြည်းလုပ်ရင်းက ဉာဏ်ဝင်လာတာပါပဲ။

လုပ်ခြင်းကသိ၊ သိခြင်းက လုံ့လဝီရိယကို ထပ်ပြီး အားပေးပါတယ်။

လုံ့လဝီရိယသမားလောက် လောကဝံကို ခံနိုင်တာမရှိဘူး။

ဆင်းရဲလည်း လုံ့လဝီရိယထုတ်နေရလို့ စိတ်ညစ်ချိန်မရဘူး။
ချမ်းသာလည်း ဆက်ပြီး လုံ့လဝီရိယထုတ်နေရလို့ စိတ်ညစ်ချိန်မရဘူးဗျို့။ လုပ်ဗျာ လောကဝံခံ ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ လုံ့လဝီရိယနဲ့ ချင်ဆိုင်ပစ်။

သူရဲကောင်းများကို အတုယူ

- ကျော်ကြားမှုဆိုသည်မှာ သူရဲကောင်း လုပ်ရပ်များ၏ သင်းထုံသော ရေမွှေးပင် ဖြစ်တော့သည်။
(ဆိုကရေးတီး)

သူရဲကောင်းတွေဆိုတာ လောကဓံကောင်းထက် လောကဓံဆိုးကို ပိုပြီး ဒဏ်ခံနိုင်သူတွေပဲ။

လှိုင်းပုတ်ပါများမှ အနည်ကျကျောက်ဖြစ်သလို လောကဓံဆိုးခံရပါများလို့လည်း သူရဲကောင်းတွေဖြစ်တာ ဖြစ်တယ်။

လွယ်လွယ်နဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုရတယ်။ လွယ်လွယ်နဲ့ သူရဲကောင်းဖြစ်တယ်လို့ သမိုင်းစာမျက်နှာတွေမှာ မပါရှိဘူး။ ခက်ခက်ခဲခဲ ဇွဲလုံ့လနဲ့သာ အကြိမ်ကြိမ်လဲကျ၊ အကြိမ်ကြိမ်ပြန်ထပြီး အောင်ပွဲရခဲ့ကြတာပဲ ဖြစ်တယ်။

အောင်မြင်သူတွေရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေကို လေ့လာဖတ်ရှုရမယ်။ အောင်ရမယ်။ သူရဲကောင်းတွေရဲ့ ပြောင်မြောက်တဲ့ ရာဇဝင်ကို ငြိည့်ရှုလေ့လာပြီး အတုယူရမယ်။

မြန်မာရာဇဝင်မှာ ထင်ရှားတဲ့ ဦးကျည်ပွေ့ခေါ်တဲ့ ရှင်ဒီသာပါ။ အောက်အဖြစ်မျိုးကိုလည်း အတုယူရမှာပါပဲ။ သူ့အဖြစ်မျိုးက အတုယူစရာကောင်းတယ်။

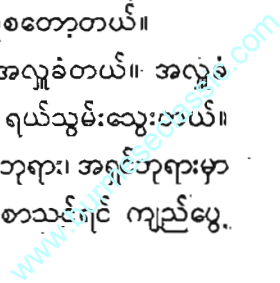
ပုဂံပြည်မှာ ကျစွာမင်း ထီးနန်းစိုးစံတော့ (၅၅၆-၆၁၂)မှာ ရှင်ဒီသာပါမောက်က အသက်ခြောက်ဆယ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ရဟန်းအိုကြီး။ သူက အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေလာလိုက်တာ ပိဋကတ်စာပေ ခံလုံးမှ မတတ်ဘူး။

တစ်နေ့တော့ ဒန်ပူတွေကိုကြည့်ပြီး အကြံဖြစ်လာတော့တယ်။

“ငါဟာ ဒန်ပူတစ်ချောင်းကျ သွားတိုက်ပြီး ပစ်ခဲ့တာ အခုတော့ တွင်းနက်တောင် ပြည့်တော့မယ်။ အကယ်၍သာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒန်ပူတစ်ထောက်စာ စာပေလေ့လာခဲ့ရင် ယခုဆို ငါဟာ စာအတော်တတ်ပြီ၊ ငါအမှတ်မဲ့နေလာခဲ့တာ မှားလေစွ။ အခုကစပြီး စာသင်မယ်” လို့ တွေးကြံမှုစတော့တယ်။

ကျစွာမင်းကြီးထံ သွားပြီး ကံကူဆံအလှူခံတယ်။ အလှူခံသွားမှာ ရဟန်းအိုကြီးကို ကျစွာမင်းက ရယ်သွမ်းသွေးတယ်။

“ကံကူဆံလှူရန်ကိစ္စမှာ မခဲယဉ်းလှပါ ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားမှာ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီဖြစ်လို့ ယခုမှ စာသင်ပြင် ကျည်ပွေ့

၇၉ □ သုတေသီဘုန်းမြင့်သွေး

အတက်ပေါက်မှ တတ်ပါလိမ့်မယ်” လို့ ရက်ရက်စက်စက် ပြောလိုက်တယ်။

ပြောခံရပေမယ့် ရဟန်းအိုကြီးဟာ စိတ်ဓာတ်ကျမသွားဘူး။ ဒန်ပူတစ်ထောက်စာဖတ်ဖို့ကိစ္စသာ သူ့ခေါင်းထဲထားတယ်။ ငုတ်မိသဲတိုင်၊ တတ်နိုင်ဖျားရောက် တစ်နေ့မှာ ဘုရင်ကျစွာမင်းကို ငါစာတတ်ကြောင်း ပြမယ်လို့ ကြိုတင်ကြိုးစားတယ်။

ဒန်ပူတစ်ထောက်ဆီ စုလိုက်တာ စာတွေ့အများကြီးဟာ ကာလအတန်ကြာတော့ အပြန်တစ်ရာများလာပြီ။

တစ်နေ့မှာ ကျည်ပွေ့ကို အတက်ပေါက်သလို သစ်ခက်စိမ်းတွေပတ်ချည်နှောင်သွားတယ်။

“ကျည်ပွေ့လည်း အတက်ပေါက်ပြီ၊ ငါလည်း စာတတ်ပြီကွ” အသည်မှာ ဦးကျည်ပွေ့လို့ နာမည်တွင်ပြီး မင်းအဆက်ဆက်ကိုးကွယ်တော့တယ်။ ဒီသာပါမောက်အကြောင်းကို ရေးသားထားတဲ့ “ရှင်ဒီသာပါမောက် ကျောက်စာ”ဟာ ယနေ့တိုင် ထင်ရှားပါတယ်။ ဦးကျည်ပွေ့ဟာ လောကဓံကို သဘောအမှန်နဲ့ ရင်ဆိုင်သွားတာပဲ။

ဝန်ဇင်း မင်းရာဇာဟာ တကယ်တော့ လယ်သမားလေးရယ်ပါ။

မိတ္ထီလာကန်က အကျိုးအပေါက်၊ သက္ကရာဇ် ၇၃၀ အရောက်အင်းဝဘုရင် မင်းကြီးစွာစော်ကဲက အလုံးအရင်းနဲ့ ကန်ဆည်ဖို့ အလာ။

ဗဟုသုတလိုက်စားတဲ့ ဖိုးရာဇာက ဘုရင်သိချင်တာကို ဖြေနိုင်တယ်။

ကန်ပေါင်ပေါ်က မိန်းမရုပ်နဲ့ နတ်ကွန်းစင်အကြောင်းသာမက ဗဟုသုတအဝဝကို ဘုရင်သိစေခဲ့တယ်။ အဲသည်လိုပြောတာ မင်းကြီးစွာစော်ကဲက သဘောကျတယ်။

ဖိုးရာဇာရဲ့ သုစိပုဘာ ဝိလိသိဓာတွေကို လက်ခံသွားတယ်။ မေးမြန်း ပြောဆို၊ စိစစ်၊ ရေးသား၊ သင်ယူဆောင်စွမ်းနိုင်တာကို ချီးမြှောက်တော့တယ်။

လယ်ယာ ကွင်းပြင်ကနေ ရွှေနန်းတော် စာရင်းဝင် ဖြစ်သွားတာပေါ့။

ဘုရင်တစ်ပါးတည်းမဟုတ်ဘဲ စွာစော်ကဲ ပြီးတော့ သားတော် ဆင်ဖြူရှင်တရဖျား၊ ညီတော် ပထမမင်းခေါင်အထိ မင်းအဆက်ဆက် လယ်သမားပညာရှိကြီးကို ကိုးကွယ်ခဲ့ရတယ်။

ယနေ့ထိ ကျော်ကြားနေတဲ့ ‘ဝန်ဇင်းမင်းရာဇာ ဖြတ်ထုံး’ ဆိုတာ စာပေနယ်မှာ အထင်အရှားပဲ။

အောင်မြင်သူတွေ၊ သူရဲကောင်းတွေကို အတုယူပါ။ လောကဓံကို သူတို့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင် ဖြတ်သန်းတယ်ဆိုတာ လေ့လာပါ။

လူဆိုတာ ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ်ရေးကြတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်လောကဓံကိုလည်း ကိုယ်သာ ဖြေရှင်းကြရတာဖြစ်တယ်။

လောကဓံကို အလုပ်နဲ့ တိုက်ပစ်

* အလုပ်မရှိတာဟာ ဘဝမရှိသလိုပါပဲ။
 ဘာကြောင့်ဆို ဘဝမှာ စိတ်ဝင်စားမှု ဖြစ်စေတာဟာ
 'အလုပ်' ဖြစ်လို့ပါပဲ။

(ချားလ်မေယိုး)

အလုပ်နဲ့သာ တိုက်ပစ်လိုက်စမ်းပါ။

လောကဓံဆိုးတွေလည်း ပြေးမှာပဲ။

လောကဓံ ကောင်းတွေအပေါ်လည်း ပျော်မြူးနေမှာ မဟုတ်ဘူး။

အလုပ်ထဲ စိတ်ဝင်စားနေသမျှ လေတဲ့စိတ် သိပ်မရှိတော့ဘူး။
 အဲတာကြောင့် လောကဓံဆိုးကောင်းကို အလုပ်နဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ပစ်ရမယ်။

စိတ်ညစ်စရာဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာရှိသလို အလုပ်မှာလည်း ရှိပါတယ်။ လောကဓံဆိုးဟာ တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်မှာချည်း လာကပ်တတ်ပြန်ပါတယ်။

လူဆိုတာ စိတ်ကြိုက်မတွေ့တဲ့အလုပ်မှာ လုပ်နေရတာကိုက လောကဓံဆိုးနဲ့ ကြုံနေရသလိုပဲ။

မကြိုက်တဲ့အလုပ် လစဉ်မှန်မှန် လုပ်နေရတာက နောင်တည်း ထားတဲ့ သံကွင်းကြိုးတစ်ခု စွပ်ဆွဲထားသလိုပါပဲ။

အဲသည်လိုဖြစ်နေရင် လုပ်ငန်းခွင်ပျော်မယ့်အလုပ်ကို ပြောင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ ဒါမှ သင်ပျော်လာပြီး လောကဓံ ဆိုးကောင်းကို ခံနိုင်မှာဖြစ်တယ်။

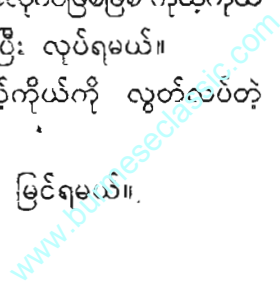
လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ အဓိက အောင်မြင်မှုရတဲ့အချက်က မိမိအလုပ်ကို မိမိသဘောကျ နှစ်ခြိုက်တာပဲ ဖြစ်တယ်။

ကိုယ့်အလုပ်မှာ ကိုယ်မပျော်ပျိုက်တာဟာ လောကဓံ အထူးအထောင်း ခံနေရသလိုပဲ။ မပျော်ပိုက်တော့ နောက်ဆုံးမှာ ဘာနဲ့တွေ့သလဲ။ ကျရှုံးခြင်းနဲ့ပဲ ဆုံတွေ့ရပါတယ်။

ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူများအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ထားတယ်လို့ မှတ်ပြီး လုပ်ရမယ်။

ဘယ်လိုမြင်ရမလဲဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လွတ်လပ်တဲ့ လုပ်ငန်းရှင်လို့ မြင်ရမယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို လုပ်ငန်းတစ်ခုလို့ မြင်ရမယ်။

သင့်ရဲ့အလုပ်ရှင်ဟာ သင့်ကို အားကိုးနေသူ၊ သင့်အရည်အချင်းကို အားကိုးနေသူလို့ မြင်ရပါမယ်။

အဲသည်လိုမြင်တာနဲ့အမျှ အလုပ်မှာ ပိုစိတ်ဝင်စားမယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့အချိန်တွေကို တိကျစွာ ခွဲဝေသုံးနိုင်ရမယ်။

အလုပ်ရှင်ကို ကိုယ်က လုပ်ပေးတဲ့အချိန် ကိုယ့်အတွက် အလုပ်တွေကိုလည်း အဖက်ဖက်က တိုးတက်လာအောင် ဆောင်ရွက်ရတဲ့အချိန်ဆိုပြီး ခွဲထားရမယ်။

သူ့အတွက်အချိန်နဲ့ ကိုယ့်အတွက်အချိန် ခွဲရမယ်။ လောကဓံအဆိုးရော၊ အကောင်းရော သင့်ဆီဝင်လာဖို့ အချိန်မရဘူး။

အဲသည်လို အချိန်ခွဲလုပ်တာနဲ့အမျှ သင့်အနာဂတ်က လှလာမှာ ဖြစ်တယ်။

ခေါင်းဆောင်ကြီး လင်ကွန်းက...“အရင်းအနှီးဆိုတာ အလုပ်ရဲ့ အသီးအပွင့်ပဲ။ အလုပ်မရှိဘဲ အရင်းအနှီးဆိုတာမျိုး မရရှိနိုင်ပါ” လို့ဆိုတယ်။

အလုပ်လုပ်လာရင် တွေ့ကြုံလာတဲ့ ပြဿနာတွေ၊ အခက်အခဲတွေကလည်း အရင်းအနှီး ဖြစ်လာတယ်။ အဲသည်အရင်းအနှီးက တန်ဖိုး သိပ်ရှိပါတယ်။ အချို့ အထူးအရှုံးထဲက ထွက်လာတဲ့ အသိပညာ အရင်းအနှီးဟာ အလုပ်မှာ နောက်အတွက် သိပ်ကောင်းသွားပါတယ်။

လူဦးရေ တိုးတက်လာတာနဲ့အမျှ စားဝတ်နေရေး ပြဿနာ ငြီးတာ သဘာဝပဲ။ ကုန်ထုတ်စွမ်းအားအတွက် လုပ်သား ဘောင်းက အရေးကြီးတယ်။ လိုတယ်။ ကုန်ထုတ်စွမ်းအား တိုးတက်မှသာ လူဦးရေတိုးတဲ့ ပြဿနာက ပြေလည်မယ်။ ထုတ်တိုင်းဟာ တရားတဲ့အလုပ်နဲ့ လုပ်အားကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့အကျင့် ဆိုလာရင် လောကဓံဆို အတိုးခံရတာ သက်သာမယ်။

အလုပ်ရဲ့သဘောကို လေ့လာရင် အလုပ်နှစ်မျိုးနှစ်စား တွေ့ရမယ်။

* ကာယနဲ့အလုပ်တဲ့လုပ်၊ အဲတာမှ မဟုတ် ကာယရော ဉာဏ်ပါ ရောပြီး လုပ်ရတဲ့အလုပ်။

* ငွေစိုက်ပြီး ကာယမစိုက်တဲ့အလုပ်။

အဲသည်လို နှစ်မျိုးဖြစ်လာတယ်။ ငွေရင်း ငွေနှီးနဲ့ လုပ်နေတဲ့ သူက သက်သာသလောက်၊ ကာယအားရော ဉာဏ်အားပါ စိုက်လုပ်ရတဲ့လူက ပင်ပန်းလှတယ်။

ပင်ပန်းတာ၊ သက်သာတာတွေ မတွေ့ဘဲ အလုပ်မရှိရင် အလုပ်ကို ရရာလုပ်ရမှာပဲ။

ကိုယ့်နဖူးကချွေး ခြေမကျပြီး ကိုယ်တိုင်စားရတာ၊ မိဘကျွေးရတာ၊ သားသမီးကျွေးရတာ မွန်မြတ်လှပါတယ်။

နဖူးကချွေး ခြေမကျအောင် အပင်ပန်းခံရှာပြီး ဘုရားလှူကျောင်းလှူတာဟာ မွန်မြတ်သလို စိတ်ကျေနပ်ချမ်းသာစရာပဲ ဖြစ်တယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်မှာ မြတ်စွာဘုရားက ရဟန်းသံဃာ တော်များကို ဆွမ်းခံ၍ ဘုဉ်းပေးခြင်းဟာ ပို့ဆွမ်းကို အဆင်သင့် ဘုဉ်းပေးခြင်းထက် ပိုမြတ်တယ်လို့ ဟောကြားပါတယ်။ ဆွမ်းခံ တဲ့အလုပ်ရဲ့ တန်ဖိုးပါပဲ။

လုပ်အားဟာ တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ပစ္စည်းဖြစ်သလို လူတစ် ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်လည်းပဲ ဖြစ်တယ်။ အလုပ်လုပ်သူတစ်ဦးဟာ အများသူငါထဲမှာ နာမည်ကောင်းလက်မှတ်ရပြီးသူပါ။ သူဟာ ဘာလုပ်ပါတယ်လို့ ရဲရဲပြောဆိုနိုင်သူပါ။

ကားလ်မတ်(စ်)ဆိုတဲ့ ရုရှားပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက...

“မိမိကိုယ်တိုင် ပင်ပန်းခံ၍ လုပ်ကိုင်သဖြင့် ရရှိသော ပစ္စည်းဥစ္စာသည် ကုသိုလ်ကံကောင်းထောက်မ၍ ရရှိသော ဥစ္စာပစ္စည်းထက် သာ၍ မြင့်မြတ်ကောင်းမွန်ပါတယ်” လို့ ဆို တယ်။

အလုပ်မလုပ်ရင် လောကမှာ လောကခံကောင်းတွေနဲ့ လွဲပြီး လောကခံဆိုးတွေနဲ့သာ ဆုံတွေ့နေရမှာပဲ။

- * မလုပ်တော့ မရ၊ မရှိ။
- * မရ၊ မရှိတော့ လောကခံဆိုးကြုံ။

ပညာရှိတွေက “အလုပ်အကိုင်မရှိတဲ့လူဟာ လူမဟုတ်ဘူး။ သူဟာ လူဖြစ်ကြောင်းကို သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းနဲ့ သက်သေပြနိုင်သူ မရှိပါ” လို့တောင် ဆိုတယ်။

စာရေးဆရာကြီး ပီမိုးနင်းက “စိတ်၌ သံမှိုနက်သလို ဇွဲမှတ်အပ်သော အချက်ကြီးသည်ကား ကျန်းမာသူဖြစ်လျက် အလုပ်တစ်စုံတစ်ရာမျှ မလုပ်ကိုင်ဘဲ လူ့ဘဝမှာ မနေနိုင်၊ မနေအပ်၊ နေခွင့်မရှိ။ လူပိုတစ်ယောက်ဖြစ်ခြင်းဟာ ဂုဏ် ကျက်သရေ မရှိ” လို့ လောကီလမ်းညွှန်စာအုပ်မှာ ဖော်ပြတယ်။

အဲသည်တော့ လူဟာ အလုပ်လုပ်ဖို့ အသက်ရှင်နေကြောင်း ထင်ရှားတာပါပဲ။ နှုတ်မှု လက်မှု၊ အတတ်စုကို၊ ငယ်နုသောအား၊ မမေ့ငြားနှင့်၊ ရင်းဖျား ကုန်စင်၊ တတ်မြော်မြင်က၊ တစ်ခုမျှလျက်၊ အသက်မွေးကျောင်း၊ ဖြစ်တုံရှောင်း၏ဆိုတဲ့ ဆုံးမစာထဲကလို အလုပ်တစ်ခုခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တတ်ရင် ကိုယ့်တစ်သက်တာ ဘဝအတွက် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း မပူရတော့၊ သောက မရောက်ရတော့ဘူး။

သင် - အချိန်တွေဘာလုပ်ခဲ့သလဲ

ကျွန်ုပ်တို့သည် အတိတ်က ဖြစ်ပြီးသမျှကို ပြုပြင် ပြောင်းလဲလို၍ မရနိုင်တော့ပါ။ လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်ကာလ ကိုပင် လိုလားအပ်သော အနာဂတ်မျိုး ဖြစ်လာအောင် ပြုပြင် ဖန်တီးနိုင်လေတော့သည်။

(ဒေါက်တာလှသွင်)
(ကောက်နုတ်ချက်စကားများ စာအုပ်မှ)

အချိန်တွေ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ။

ကိုယ့်ရဲ့ အတိတ်အချိန်တွေ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ စစ်တမ်း ထုတ်ပြီးရင် အနာဂတ်အတွက် အချိန်တွေ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကိုင်ရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပထမအရွယ်အချိန်

ဒုတိယအရွယ်အချိန်

တတိယအရွယ်အချိန်တွေဟာ သူ့အချိန်နဲ့သူ ရှိနေပါတယ်။ အချိန်လစ်ဟင်းရင် လစ်ဟင်းတာနဲ့အမျှ ခံရတာပါပဲ။ ပထမ အရွယ် လစ်ဟင်းထားရင် ဒုတိယအရွယ်မှာ သိပ်မပီပြင်ဘူး။ ဒုတိယအရွယ် လစ်ဟင်းရင် တတိယအရွယ်ဟာ အဆင်မချော ဘူး။

ပညာရှာချိန် ပညာမရှာတော့၊ ဥစ္စာရှာချိန်မှာ အားနည်းနေ တယ်။ ဥစ္စာရှာချိန် အားနည်းတော့ အသက်အရွယ်ရလာချိန်မှာ စာရေးဖြောင့်ဖြောင့် မရှာရဘူး။ အိုပေမယ့် လိုနေတဲ့ငွေအတွက်က လုပ်ရသေးတယ်။

လူတွေရဲ့ အသက်က အချိန်ကိုမိုပြီးဖြစ်တယ်။ အသက်နဲ့တူ တဲ့ အချိန်ကို တန်ဖိုးထားရမယ်။

လူ့သက်တမ်းမှာ အချိန်ရှိတယ်။ နေချင်တိုင်း နေလို့မရသလို သေချင်တိုင်းလည်း သေလို့မရပါဘူး။ ဇွတ်သေရင်တော့ ရတာ ဆို။

အချိန်ကို စုဆောင်းပြီး ချွေတာရင် ငွေကို စုဆောင်းပြီး အတိုးချတာထက် ပိုပြီး ကြီးမြတ်တဲ့ အကျိုးအမြတ်ရတယ်လို့ ဆိုတယ်။

အချိန်ကို လူကဖြုန်းရင် အဲသည်ဖြုန်းတဲ့အချိန်က လူကို ငြိန်ပြီး ရုံးစေး၊ ဖြုန်းစေမှာ သေချာတယ်။

အောင်မြင်တဲ့လူနဲ့ မအောင်မြင်တဲ့လူ ဘာကွာသလဲ။ အောင်မြင်တဲ့လူနဲ့ မအောင်မြင်တဲ့လူတွေမှာ ခန္ဓာကိုယ်ချင်းလည်း မကွာကြဘူး။ အချို့လူတွေဆို ပညာချင်းတောင်မှ သိပ်မကွာပါဘူး။

ကွာတာက အချိန်အသုံးချရာမှာ ကွာသွားတယ်။ အောင်မြင်တဲ့လူတွေဟာ အချိန်ကို နည်းမှန်၊ လမ်းမှန်၊ စည်းမှန်ကမ်းမှန် အသုံးချသွားကြတယ်။ အဲသည် နေရာမှာသာ ကွာသွားတယ်။

သို့သော် အောင်မြင်သူတွေမှာလည်း အားချိန်၊ နားချိန်ရှိပါတယ်။ အားချင်သောအချိန် အား၍ နားချင်သောအချိန်မှာ နားတယ်။ သို့သော် အားချင်တိုင်း မအား၊ နားချင်တိုင်းလည်း မနားပါ။ အချိန်ကို နည်းမှန် စည်းမှန် နားခြင်း အားခြင်း ဖြစ်တယ်။

အချို့က အချိန်ကို ညာတယ်။ ဘယ်ရွေ့ ဘယ်မျှကျမှ ဘယ်လိုလုပ်မယ်၊ ခုတော့ ဘယ်လိုနေဦးမယ်။

အချို့က အချိန်ကိုခိုးတယ်။ အချိန်သူခိုး မှန်သမျှဟာ အရေးလည်းကျရာ သက်လုံမကောင်းဘူး။ အချိန်ခိုးသမျှ နောင်တစ်ချိန် အတိုးချလို့ မောရတော့တယ်။

လူတွေဟာ လူလူချင်း ညာရုံမကဘဲ အချိန်ကိုလည်း ညာတတ်တာပဲ။ သူများကိုညာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုညာ၊ အချိန်ကိုညာနဲ့ လုပ်နေကြတယ်။

ဒါပေမယ့် လူလူချင်းညာတာ ရချင်ရမယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ညာတာလည်း ရချင်ရနေမယ်။ အချိန်ကတော့ လုံးဝ (လုံးဝ) ညာကိုမခံပါဘူး။

အချိန်ဟာ သူ့ဟာသူသွားနေတယ် မနားဘူး။ ပြီးတော့ အရွယ်ကလည်း တားထားလို့မရဘူး။ အခု လူတွေရဲ့ သက်တမ်း ခုနစ်ဆယ့်ငါးနဲ့တွက်ရင် ပထမအရွယ် နှစ်ဆယ့်ငါးက ညာရှာချိန်၊ ဒုတိယအရွယ် နှစ်ဆယ့်ငါးမှ ငါးဆယ်က ညာရှာချိန်။ တတိယအရွယ် ငါးဆယ်က ခုနစ်ဆယ့်ငါးက ညာသို့လဲ ဘာဝနာတရားရှာချိန်လို့ အကြမ်းဖျဉ်း သတ်မှတ်ထားကြသည်။

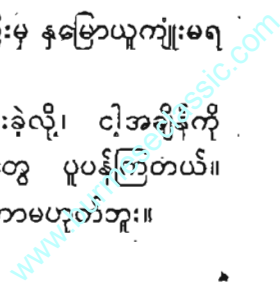
ဒါပေမယ့် ပညာ၊ ဥစ္စာ၊ ကုသိုလ်ကတော့ အရွယ်သုံးပါးစလုံး အချိန်ရှိသရွေ့ ရှာနေရမှာဖြစ်တယ်။

သူ့အချိန်မှာ သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူပဲ ရှာနိုင်မယ်။ ပိုလို့တော့ ရှာနိုင်ဘူး။

လူတွေဟာ အချိန်တွေ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ စဉ်းစားရင် ကျေနပ် ထောက်၊ မကျေနပ်သူ များတယ်။

အချို့က အချိန်တွေကို ပြန်စဉ်းစားပြီးမှ နှမြောယူကျုံးမရ တာတယ်။

“ငါဘယ်လိုနေခဲ့လို့၊ ငါဘယ်လိုသုံးခဲ့လို့၊ ငါ့အချိန်ကို ဘယ်သူက သုံးသွားလို့”နဲ့ နောင်တတွေ ပူပန်ကြတယ်။ အချိန်ဆိုတာက ပြန်လိုချင်လို့လည်း ရတာမဟုတ်ဘူး။

၉၀ □ သုတေသီဘုန်းမြင့်သွေး

အချည်းနှီး ကုန်ဆုံးသွားခဲ့တဲ့အချိန်တွေကို ဘယ်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကမျှ အစား ထပ်ပြီး ထိုးမပေးနိုင်ပါဘူး။ နောက်လာ တဲ့အချိန်က နောင်အချိန်ဖြစ်ပြီး ဘယ်နည်းနဲ့မျှ ကုန်ဆုံးသွား တဲ့အချိန် မဟုတ်ဘူး။

ရွှေပန်းထိမ်တွေကြိုကြည့်။ သူတို့လုပ်ငန်းတွေမှာ ရွှေမှုန် ရွှေစတွေ မလေလွင့်ရအောင် နေရာသတ်မှတ် လုပ်ကိုင်ကြတယ်။ စုကြတယ်။ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းက များလာတယ်။ အချိန်ကြာမြင့် လာတာနဲ့အမျှ ပဲသား၊ ဝက်သား၊ မူးသား၊ ကျပ်သား ဖြစ်လာ တာပဲ။ တန်ဖိုးရှိလာတာပေါ့။

အဲသည်လိုပဲ အဖိုးတန်အချိန်အတို အစကလေးတွေကို စုရမယ်။ အချိန်မလေရင် ငွေလည်း မလေဘူး။ အချိန်ဂရုစိုက် တာဟာ ငွေဂရုစိုက်တာနဲ့ တူတယ်။ အချိန်က ငွေနဲ့ ဝယ်မရသလို ရွှေပေးပါ့မယ်ဆိုလည်း မရဘူး။

- အချိန်ဖြုန်းတာဟာ ငွေဖြုန်းတာပဲ။
- အချိန်ကို မလေးစားတာဟာ ဘဝကို မလေးစားတာပဲ။
- အချိန်ကို ဂရုမစိုက်တာဟာ လောကကို ဂရုမစိုက်တာနဲ့ တူပါတယ်။

အချိန်ဟာ လောကမှာ တန်ဖိုးအရှိဆုံး ရတနာတစ်ခု ဖြစ်တယ်။

အကျင့်ကောင်းရင်
လောကခံ အထောင်းမခံရဘူး

- အကျင့်စာရိတ္တဟူသည် စိန်တုံးတစ်တုံးနှင့်တူ၏။ အခြား မည်သည့် ကျောက်တုံးနှင့်မဆို ပွတ်တိုက်၍ ရပေသည်။
(ဘာတော်(လ်))

အကျင့်မကောင်းလို့...
လောကခံ အထောင်းခံနေကြရတာများတယ်။ စိတ်ဟာ ကောင်းမှုမှာ ပျော်မွေ့တာများတော့ အကျင့်တွေကလည်း ကောင်းတဲ့ဘက်မှာသာ ပျော်မွေ့နေတော့တယ်။ သတိထားပြီး ဆောင်ထိန်းတဲ့လူတွေသာ အကျင့်ကောင်း၊ အကြံကောင်းတွေ ရှိကြတာပါ။

လူတွေဟာ ပင်ကိုအားဖြင့် ဝိရိယယူသူ(ဝါ) ဝိရိယပိုင်ရှင် သတ္တိပိုင်ရှင်တွေပဲ။

ဘဝပေး ဝိရိယဓာတ်အားပါတဲ့ နေရာမှာ လူလူချင်း အတူတူပဲ ဖြစ်တယ်။

သူ့မှာလည်းပါတာပဲ ။ ငါ့မှာလည်းပါတာပဲ။ သူ့မှာလည်း ရှိတယ်။ ငါ့မှာလည်းရှိတယ်။

ဟော...အဲဒီမှာ ကွာသွားတာကဘာလဲ။ လူလူချင်း ဖန်တီးကြား ခေါင်းပေါက်ကြပါလျက် အကျင့်ကြတော့ မတူဘူး။

အချို့က ဝိရိယ၊ ဇွဲ၊ လုံ့လရော အကျင့်ရော မကောင်းဘူး အချို့ကတော့ ကောင်းလိုက် မကောင်းလိုက်။ အချို့က တစ်တစ်ပျက်။ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ကောင်းနေသူက နည်းလှပါတယ်။

အလျင်က ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ ခပ်ပျော့ပျော့ဆိုလေ လောကဓံ အထောင်းခံရတာပေါ့။

သူသူငါငါ လူသတ္တဝါဟူသမျှတို့ဟာ ဘဝခရီး၊ သံသရာခရီးကို သွားနေကြရတာ ဖြစ်တယ်။

ဘဝခရီးသွားရာမှာ စားဝတ်နေရေးအတွက် မလုပ်မဖြစ်ဘူး။ လုပ်ကြရာမှာ အကျင့်မတူကြဘူး။

အကျင့်မတူကြလို့ အဆင့်တွေလည်း ဘယ်လိုမှ မတူဘူး...။

လောကဓံဆို ထောင်းခံနေကြရတာကတော့ ယခင်ဘဝ ထောင်းကလည်း အကျင့်မကောင်း၊ ယခုဘဝမှာလည်း အကျင့်ထပ်မကောင်းလို့ပါ။

အကျင့်ပျက်လို့ အဆင့်မတက်ဘဲဘိတ်ဆုံး အောက်တန်းစား နာသာ နေရသူတွေ ရှိကြတယ်။ အချို့က အကျင့်ကောင်းတော့ ဆင်းရဲပြီး ပညာမဲ့မိဘက ဆင်းသက်ပေမယ့် သူ့ဘဝကျတော့ နှိုးဘက်အောင်မြင်လာတယ်။

အချို့က အကျင့်ဆိုးတယ်။ တစ်ခုခုကိုလုပ်ရာမှာ ပြီးအောင်၊ ဆတ်အောင်လည်းမလုပ်ဘူး။ လွယ်လွယ်လုပ်၊ လွယ်လွယ်ပြောပဲ။ အဲသည့်အကျင့်က ဆိုးတယ်။ ဘာမဆိုလုပ်တာသာ ဖြစ်တယ်။ အောင်မြင်မှုလည်းမရှိဘူး။ လောကဓံကိုလည်း မနိုင်ဘူး။

တစ်ခုခုကိုလုပ်ရာမှာ နေရာတစ်ကျဖြစ်အောင် အောက်ခြေခိုင်ပြီး အနည်ထိုင်အောင် ရှေးဦးစွာ ကြိုးစားရမယ်။ အသားကျအောင်ကိုလုပ်ရမယ်။ ပြီးမှတစ်ဆင့်တက်ပြီး ဆက်လုပ်ပေတော့။ အောက်ခြေမခိုင်ရင်တော့ ယိမ်းယိုင်မည်သာမကဘူး၊ ခရီးလည်း တွင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

အကျင့်ကောင်းတွေ အခြေခံက စကျင့်ပါ။ ဝမ်းမှာအချင့်အနာအကျင့်လို့ဆိုပါတယ်။ အကျင့်ကောင်းဟာ တစ်စတစ်စ ကျင့်ယူရတယ်။

အကျင့်ကောင်း အကြံကောင်းတွေ ကြီးမြင့်ရမယ်။ လူမှာ

ကွာခြားတာက အကျင့်အကြံသေးရင် သေးသိမ်တာပဲ။ အကျင့်အကြံကြီးရင် ကြီးမြင့်တယ်။

အကျင့်နဲ့ အကြံဟာ လူ့တန်ဖိုးပဲဖြစ်တယ်။ အချို့က ကြီးမြင့်နိုင်လျက်က အကျင့်မကောင်းတဲ့အတွက် မကြီးမြင့်ကြဘူး။ ဖြစ်နိုင်လျက်က လောကဓံအဆိုး အထူးအထောင်းကို လိုမ့်ပြီး အထူးအထောင်းခံနေကြရတယ်။

အကျင့်ဟာ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ နွယ်ဆက်နေပါတယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ကောင်းမှ အောင်မြင်တယ်။ ဓာတ်ခံကောင်းမှ ထွန်းကားတယ်။ လောကဓံကောင်းနဲ့ ဆုံဖို့က ဉာဏ်ကောင်းရမယ်။ အကျင့်ထူးမြတ် ကောင်းမွန်ရမယ်။

ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ် မကောင်းပြန်ရင်လည်း လောကဓံ အထောင်းခံရမှာပဲ။ လောကဓံဆိုးက ဉာဏ်မကောင်းသူကို ပိုလိုထောင်းပါတယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်မရှိရင် အကျင့်ဟာ ချို့ယွင်းတယ်။ အကျင့်ချို့ယွင်းတော့ မကြီးပွားနိုင်ဘူး။

ကိုယ်ချင်းစာတတ်တဲ့အကျင့်ဟာလည်း လောကမှာ အလွန်အရေးကြီး လှပါတယ်။

လူတွေဟာ နှုတ်ကသာ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ် ပြောကြတာများတယ်။ နှုတ်ကပြောပေမယ့် အလုပ်ကတော့ ကိုယ်ချင်းမစာကြဘူးဗျ။ ကိုယ်ချင်းမစာကြလို့ လိုရင်းရှာတဲ့နေရာမှာ နီးလျက်ဝေးနေတယ်။

လောကဓံဆိုးဟာ သဘောမမှန်တာမျိုးကြောင့် ဖြစ်နေကြချင်းဖြစ်ပြီး ကိုယ်ချင်းစာချင်းအပေါ်မှာ အခြေခံပါတယ်။

ကိုယ်ချင်းစာတဲ့အကျင့်ဟာ အလွန်မွန်မြတ်တဲ့အကျင့်ကောင်းပါပဲ။ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ လိုက်လျောခြင်းတွေဟာ ကိုယ်ချင်းစာမိတ်နဲ့ အကျင့်လုပ်ယူမှရတယ်။

အကျင့်ကောင်းချင်ရင် ကိုယ်နှုတ်နှလုံးသုံးပါးလုံး အထူးသတိထားရမှာပဲ။ သတိလွတ်လို့မဖြစ်ဘူး။ အသိလွတ်လို့မဖြစ်ဘူး။

မနောကိုစောင့်ထိန်းသလို နှုတ်လျှာကို အထူးစောင့်ထိန်းရမှာဖြစ်တယ်။

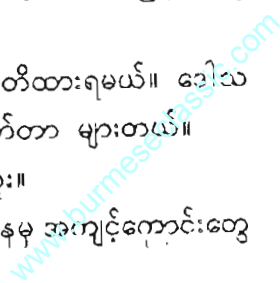
အချို့က နှုတ်အကျင့်မကောင်းတာ လွယ်လွယ်နဲ့ သိသာတယ်။ လူမုန်းခံရတယ်။ အလုပ်မဖြစ်ဘူး။ လူတွေဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး နှုတ်နဲ့သာ ဆက်ဆံရတာဖြစ်တော့ နှုတ်လျှာကို အထူးစောင့်။

နှုတ်လျှာကို အထူးစောင့်ထိန်းရတယ်။ ဘာလို့အရေးကြီးလဲဆိုတော့ ထွက်ပြီးတဲ့စကားက ပြန်ခေါ်လို့

မရဘူး။

နောက်တစ်ချက်က ဒေါသကို သတိထားရမယ်။ ဒေါသဆိုတာ မမျှော်လင့်ဘဲ လှစ်ခနဲဖြစ်တတ်တာ များတယ်။

ဒေါသရှောင် အိုတောင်မဆင်းရဲဘူး။ မိတ်ရောကိုယ်ပါ အမြဲလို သတိရှိနေမှ အကျင့်ကောင်းတွေ

၉၆ □ သုတေသီဘုန်းမြင့်သွေး

ရပြီ၊ လောကဓံ အထုအထောင်းမခံရမှာ ဖြစ်တယ်။
 လောကဓံ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ ခံနိုင်တာက
 အကျင့်ကောင်းပဲ။
 အကျင့်ကောင်းရင် အဆင့်ပြောင်းပါတယ်။
 အကျင့်မှန်ရင် လောကဓံ မထန်ပါဘူး။
 ခဏကြိုးစားရမှာ မဟုတ်ဘဲ အမြဲကြိုးစားနေရမှာကတော့
 အကျင့်ကောင်းဖို့ပါပဲဗျာ။

လောကဓံကို ဒူးမထောက်နည်း □ ၉၇

စာရိတ္တ ကောင်းသည်သာ

အဖိုးတန်ဆုံး စွမ်းရည်သည် စကားတစ်လုံးတည်းနှင့်
 ပြီးနိုင်ရာမှာ ဘယ်တော့မှ နှစ်လုံး မသုံးသော စွမ်းရည်ပင်
 ဖြစ်သည်။

(သောမတ်စ်-ဂျက်ဖာဆန်း)

စာရိတ္တဟာ ဘာကိစ္စမှာမဆို အရေးကြီး လှတယ်။
 စာရိတ္တကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့စွမ်းရည်ဟာ စီးပွား
 ကြီးပွားအတွက် အလွန်အရေးကြီးလှပါတယ်။
 စာရိတ္တကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်လုံး ပြောဆိုခြင်းကို
 ရှောင် ကျန်တာတွေ သိပ်ပြောစရာ မလိုတော့ပါဘူး။
 စာရိတ္တကောင်းဟာ ကောင်းတဲ့မိဘက ဆင်းသက်လာတာမလို

ကောင်းတဲ့လူဆီကလည်း အတုယူလို့ ရတတ်ပါတယ်။ သင်ယူလို့လည်း ရပါတယ်။

ကန်တော်မင်းကျောင်း ဆရာတော်ရဲ့ လောကသာရ ဆုံးစာထဲကလို-

‘မိဘဆရာ၊ စကားနာ၍
ကျမ်းစာသိမြင်၊ တတ်အောင်သင်လော့
ပေါ်လွင်မပြု ၊ ကောင်းရာတုလျက်
ကောင်းမှုမြတ်နိုး၊ ကောင်းအောင်ကြိုး၍
ကောင်းကျိုးကိုယ်၌ တည်စေမင်း...ဆိုသလို စာရိတ္တ

ကောင်း ရအောင် ကောင်းရာကိုတုပြီး ကောင်းမှုမြတ်နိုးရမှာပဲ ဖြစ်တယ်။

စာရိတ္တသာကောင်း၊ ကောင်းကျိုးတွေ ကိုယ့်မှာတည်နေမှာပဲ။

လောကမှာ လူဖြစ်လာရင် လူ့ကျင့်ဝတ်တွေ ရှိရမှာပဲ။ လူ့ကျင့်ဝတ်တွေဟာ လူတစ်ဦးချင်းရဲ့ စာရိတ္တပေါ်မှာသာ အခြေခံနေတယ်။

အကျင့်ဆိုတာက တစ်ခုခုကို ထပ်တလဲလဲပြုလုပ်တာ များလာတဲ့အခါ မလုပ်ဘဲမနေနိုင်တဲ့သဘောပဲ။

အဲသည်လို ထပ်တလဲလဲ ပြုလုပ်တာတွေကောင်းတော့ စာရိတ္တကောင်း ဖြစ်လာတယ်။

လူကောင်းတစ်ယောက်အဖို့ လုပ်ရမယ့်ကိစ္စ တည်ဆောက်ရမယ့်အရာတွေက -

- စာရိတ္တ
- တာဝန်
- ကိုယ်ကျင့်တရား
- မိတ္တ
- ကာယ ဆိုတဲ့ အရည်အချင်းတွေပဲ။

လူတွေဟာ အကျင့်စာရိတ္တကို တွဲပြောကြတယ်။ အကျင့်စာရိတ္တ လို့အမှန်တကယ်တော့ အကျင့်များလာရင် အဲသည်အကျင့်က စာရိတ္တဖြစ်လာလို့ပါပဲ။

အကျင့်ကောင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အကျင့်ဆိုးပဲဖြစ်ဖြစ် အကျင့်ပါအောင်လုပ်ရင် အကျင့်ပါတာပဲ။

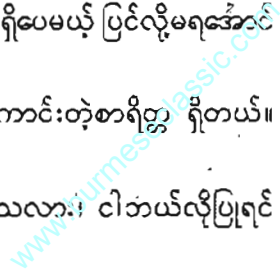
အချို့လူငယ်တွေကျတော့ အတုခိုးမှားတဲ့အကျင့်ကြောင့် စာရိတ္တများတွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။

ကောင်းတဲ့အတုခိုးမှု ရှင်သန်မှ စာရိတ္တကောင်းရမှာဖြစ်တယ်။

အကျင့်စာရိတ္တဆိုတာ မွေးကတည်းက ပါလာသင့်သလောက်ပါလာပေမယ့်၊ ရှိသင့်သလောက် ရှိပေမယ့် ပြင်လို့မရအောင် စွဲနေတယ်ဆိုတာ ဖြစ်ခဲ့တယ်။

စိတ်ထားမြင့်မြတ်တွေသူဟာ ကောင်းတဲ့စာရိတ္တ ရှိတယ်။ ကြင်နာတဲ့စိတ် ရှိတယ်။

ကိုယ့်အပြုအမူဟာ တရားမျှတသလား၊ ငါဘယ်လိုပြုရင်

၁၀၀ □ သုတေသီဘုန်းမြင့်သွေး

ငါဘယ်လိုသဘောထားမလဲဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြပါတယ်။

စာရိတ္တကောင်းသူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်နှင့်နှိုင်း ဘယ်ခါမရိုင်းဆိုတဲ့ သဘောရှိတယ်။

မကောင်းသူကတော့ ကိုယ်ရဖို့ဖြစ်ပြီး ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရောပဲ။

ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရော စိတ်ဓာတ်ဖွံ့ဖြိုးသမျှ လောကမှာ စာရိတ္တပျက်သူ များမှာပဲ။

စာရိတ္တကောင်းသူဟာ လူမှုအရည်အချင်းပဲ။ စာရိတ္တကောင်းသူတွေကို ဖော်ထုတ်ဂုဏ်ပြုရခြင်းဟာ တစ်နည်းအားဖြင့် စာရိတ္တမြင့်မားရေးကို အလေးမူလာဖို့ဖြစ်တယ်။

စာရိတ္တကိစ္စက အလွန်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပါ။ စာရိတ္တကောင်းမှသာ လောကဓံ ကောင်းတာရော၊ ဆိုးတာရောကိုပါ ဝေဖန်ခံနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။

စာရိတ္တမြင့်မားရေး ကိုယ်ချင်းစာတရားက အလွန်အရေးပါပါတယ်။ ကိုယ်ချင်းစာတတ်သူကို ပြန်ပြီး ကိုယ်ချင်းစာတတ်ကြတာ သဘာဝပါ။

တစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခရောက်နေတယ်ဆိုတာ နဂိုကတည်းက ငါ့မြင်၊ ငါခိုင်းသမားမျိုးတွေ ဖြစ်တယ်။ သူ့တစ်ဘုံတည်း စာရိတ္တက သူ့ကို ဒုက္ခရောက်စေတာပဲပေါ့။

သိအောင်ရှာ သိအောင်လုပ်

သဘောတရားမဟုတ်ဘဲ တရားသဘောနဲ့ လောကဓံကို ရင်ဆိုင်ရမယ်။ တရားသဘောသိရင် လောကဓံရဲ့ သဘောကို သိနေကြမှာ ဖြစ်တယ်။

သိအောင်ရှာ၊ သိအောင်လုပ်ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်က ဆရာကြီး ဦးဇော်ဝင်းဆောင်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။

လောကမှာ သိအောင်ရှာ၊ သိအောင်လုပ်ရင် လောကဓံ ချွေးရှင်းတန်သလောက် ရှင်းပါတယ်။ လူ့မှာ ပတ်သက်လာတဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှကို သိလိုက်ချင်တဲ့ဆန္ဒ၊ သိအောင်လည်း ချုပ်တဲ့စိတ် ရှိရမယ်။

ဒေသန္တရသိမှု၊ အပေါင်းအသင်းသိမှု၊ အလုပ်အကိုင်သိမှု
တွေဟာ လောကဓံဆိုးကို ခံသာတယ်။

စာအုပ်တွေ ဖတ်တာကလည်း သူတစ်ပါးသိမှုကို ရယူတာ
ဖြစ်တယ်။ သူများပြောတာကို နားထောင်တာလည်း သိမှုကို
ရယူတာဖြစ်တယ်။

သိအောင်ရှာ၊ သိအောင်လုပ်နိုင်ရင် မိမိရရ အောင်အောင်
မြင်မြင် ဘဝမျိုးရတယ်။

ဆရာကြီး ဦးဉာဏက လူမမယ်တက်လမ်း စာမျက်နှာ ၂၆
မှာ သည်လို ရေးသားခဲ့ပါတယ်။

‘ငဖြူ သူဌေးဖြစ်နေသည်။ ဘာဖြစ်လို့ သူဌေးဖြစ်သလဲ၊
သူ့စိတ်သဘော သူ့ဝါဒက ဘာလဲ၊ သူ့ကောင်းတာ ဘာရှိသလဲ၊
သူမကောင်းတာ ဘာရှိသလဲ၊ သူ့ အစက ဘာလဲ၊ အလယ်က
ဘာလဲ၊ သိအောင်ရှာ၊ သိအောင်လုပ်’လို့ ဆိုတယ်။

နောက်ပြီး။

‘ငဖြူ မွဲနေသည်။ ဘာဖြစ်လို့မွဲသလဲ၊ သူ့ဘာလုပ်သလဲ၊
သူ့သဘောဘာလဲ၊ သူ့ညံ့တာ ဘာရှိသလဲ၊ အရင်က ချမ်းသာ
သလား၊ အခုမှ မွဲသလား၊ တစ်သက်လုံး မွဲသလား၊ သိအောင်ရှာ
သိအောင်လုပ်။

ငဖြူ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေသည်။ သူ ဘာသိသလဲ၊
ဘာကြောင့် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သလဲ၊ သူ့အကျင့် ဘာရှိသလဲ၊

သူ့အများ ဘာကြောင့် ကြည်ညိုသလဲ၊ သူ့ကို ဘာကြောင့်
ကျေနပ်သလဲ၊ သိအောင်ရှာ သိအောင်လုပ်။

သူ့ စာရေးဆရာ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဘာသိသလဲ၊ သူ့ဘာရေး
တတ်သလဲ၊ အရေးကောင်းသလား၊ အတွေးကောင်းသလား၊
သိမှုစုံသလား၊ ဘာကိုနိုင်သလဲ၊ သိအောင်ရှာ၊ သိအောင်လုပ်။
သူ ကုန်သည်လုပ်နေသည်။ ဘယ်လိုလုပ်သလဲ၊ ဘယ်လိုပြော
သလဲ၊ ရုံးသလား၊ ဖြတ်သလား၊ ရုံးရင်ဘာကြောင့်၊ မြတ်ရင်
ဘာကြောင့်၊ သိအောင်ရှာ၊ သိအောင်လုပ်။

သူ လူချစ်လူခင်များနေသည်။ ရုပ်ချောလို့လား၊ ပိုက်ဆံရှိ
လို့လား၊ ပညာတတ်လို့လား၊ အပြောကောင်းလို့လား၊ ရက်ရှော
ဆို့လား၊ ရိုးလို့လား၊ ဆန်းလို့လား၊ သိအောင်ရှာ၊ သိအောင်လုပ်
ရမယ်’လို့ဆိုတယ်။

သိမှုပညာရပ်မှာ ဝါသနာပါရမယ်။

မဆိုင်တာတွေတော့ လိုက်စပ်စုစရာ မလိုဘူးပေါ့ဗျာ။ ဆိုင်လာ
ရင် အချက်သိတော့ အကွက်မိတဲ့ သဘောတရားရှိတယ်။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားတော်မှာလည်း ကောင်းစွာ သိမြင်မှုဆိုတာ
ပါတယ်။

တက်လမ်းရှာသမားတွေနဲ့ ဆိုးကောင်း လောကဓံခံနိုင်တဲ့လူ
ဖြစ်ဖို့ရာမှာ သိအောင်ရှာ၊ သိအောင်လုပ် သဘောတရားကို
နိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ကိုင်စွဲရမယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်လည်း သိအောင်လုပ်ရမှာပဲ။ သူများကိုသာ သိအောင်လုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာလည်း ဆန်းစစ် သိရှိရမယ်။

ငါ စိတ်ညစ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သိအောင်ရှာ၊ သိအောင် လုပ်ရမယ်။

ငါ ဝမ်းသာတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သိအောင်ရှာ၊ သိအောင် လုပ်ရမယ်။

ငါ သျှောက်လည်ချင်တယ်။ ငါ ပျင်းတယ်။ ငါ လိမ်ပြောတယ်။ ငါ မကောင်းကြံတယ်။ ငါ ဒေါသထတယ်။ ငါ ကြောက်တယ်။ ငါ သူ့ကိုချစ်တယ်။ ငါ သူ့ကိုမုန်းတယ်။ ငါ ကြွားချင်တယ်။ ငါ အားငယ်တယ်။ ငါ အားတက်တယ်။ ငါ သူ့ကို မနာလို ဘူး။ ငါ နေမကောင်းဘူး။ ငါ့ကို သူတို့ချစ်တယ်။ ငါ့ကို သူတို့ မုန်းတယ်။ ငါ သဘောထားသေးတယ်။ ငါ သူများကို မနာလိုဘူး။ ငါ သူများကို နာလိုတယ်။

ငါ စကားပြောရိုင်းတယ်။ ငါ စကားပြော ချိုသာတယ်။ အဲတာတွေ အားလုံးကို သိအောင်ရှာ၊ သိအောင်လုပ်ရမှာဖြစ်တယ်။

အဲသည်လို သိအောင်ရှာ၊ သိအောင်လုပ်ခဲ့ရင် သင်လုပ်သရွေ့ တွေ့ပြီး သင့်စိတ်တွင် ဖြစ်ပေါ်သရွေ့ စိတ်ထား၊ သဘောထား များကို သတိပြုပြီး သိအောင်ရှာ သိအောင်လုပ်တဲ့ အလေ့အထ ဖြစ်လာမယ်။

လောကဓံရဲ့ ဆိုးဒဏ်၊ ကောင်းဒဏ် မခံနိုင်ကြတာဟာ သိအောင်မရှာကြ မလုပ်ကြလို့ဖြစ်တယ်။

မသိတော့ သတိထားရမှာတွေ သတိမထားမိတော့ဘူး။ တရားလည်း မသိတော့၊ အမှားလည်း ရှိတော့တာပေါ့။ အချို့ လူတွေ လောကဓံ ပင်လယ်ကြောမှာ နစ်မြဲနေတာ၊ မျောမြဲ မျောတာ၊ မောမြဲမောနေကြတာဟာ မသိလို့မျှ၊ မလုပ်လို့ ဖြစ်တယ်မျှ။

ဒေါသ သမားဟာ

လောကဓံ ခြေဖဝါးအောက်မှာ

- အကယ်၍ ဒေါသသည် အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်ကာ သရဖူဆောင်းနေပြီ ဆိုပါက ဆင်ခြင်မှုတရားသည် တံခါးပေါက်မှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

(အမ်၊ ဟင်နရီ)

ဒေါသ သမားကို လောကဓံဆိုးက နင်းတာပဲ၊ ဖနောင့်နဲ့ ပေါက်တာပဲ။

ဒေါသ သမားမှန်သမျှဟာ လောကဓံဆိုးကို ခံရတယ်။

ဒေါသကြီးရင် ကြီးတာနဲ့အမျှ ခံရတယ်။

ဒေါသက လူရဲ့ဘဝ အနေအထားကိုလည်း ပြောင်းလဲသွားစေ

တတ်ပါတယ်။

အချို့ဆို အခြေအနေ ကောင်းနေရာကနေ ဒေါသကြောင့် အဝအနေအထား ပြောင်းသွားတယ်။ မူလ အဆင်ပြေနေတဲ့ အဝမျိုး မဖြစ်တော့ဘူး။

ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်လာတာ အရှုံးနဲ့တူတယ်။

ဒေါသထွက်ပြီဆိုရင် မိမိကိုယ်ကို မိမိ ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့လူ အလွန်ရှားတယ်။

အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်လည်း ဆောက်ကွယ်လုမတတ် ဖြစ်သွားတယ်။

ဒေါသကြီးရင် မပြောသင့်တဲ့စကား၊ မပြောသင့်တဲ့ အပြုအမူ တွေကို ပြောဆိုဖို့၊ ပြုမူဖို့ ဝန်မလေးတော့ဘူး။

လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ ပြောချင်ရာပြော၊ ဒေါသမား အမှား အစိထောင်ပဲ။

ဒေါသပြေပြီး ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားတဲ့အခါမှာ ကိုယ်ပြောခဲ့တာ၊ လုပ်ခဲ့တာဟာ ရှက်စရာတွေ ဖြစ်နေတော့တယ်။ လူမိုက် ဆောင်တာ၊ နောင်မှရ ဆိုသလို နောင်မှရတဲ့ နောင်တဟာ နှုတ်လောင်လောင်ကြီးပါပဲ။

အချို့ဆို အဲသည်အချိန်ရောက်မှ အရမ်းရှက်နေတော့တယ်။

လူသားတို့ရဲ့ သဘောသဘာဝမှာ အဆိုးဆုံးစရိုက်ဖြစ်တဲ့ ဒေါသဟာ လောကဓံဆိုးကို ဖန်တီးတာပဲ။

ဒေါသနဲ့ ကျန်းမာရေးကလည်း ဆက်စပ်နေတယ်။

ဒေါသကို မျိုသိပ်ထားတာ ကျန်းမာရေး ပျက်တတ်သလို ဒေါသကို အတိုင်းအဆမရှိ ပေါက်ကွဲတော့လည်း ဘဝပျက်စီးဖွားပျက်၊ အခြေအနေပျက်ပါပဲ။

ဒေါသနဲ့ ကျန်းမာရေး ဘယ်လိုဆက်စပ်နေသလဲဆိုတာကို လေ့လာတဲ့အခါ စိတ်ပညာပါရဂူ အများစု အဲသည်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ တညီတညွတ်တည်း ထုတ်ဖော်တင်ပြကြတယ်။

စိတ်ပညာ ပါရဂူကြီးတွေရဲ့ အဆိုအရ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာ ဒေါသထွက်တဲ့အခါ မျိုသိပ်ထားတတ်သလား။ အဲ့တာမှ မဟုတ် အမျက်ဒေါသကို ဖော်ထုတ်ပေါက်ကွဲလေ့ရှိသလားဆိုတဲ့ အချက်အပေါ်မှာ အဲသည်လူရဲ့ ကျန်းမာရေးက တည်နေတယ်လို့ ဆိုတယ်။

ဒေါသကြီးနေပါလျက် မျိုသိပ်ထားပြီး မကြာခဏ စောင့်စဉ် သည်းခံမှုများလာရင် ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ ကျန်းမာရေးကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ အန္တရာယ်ပြုတတ်တယ်။

အဲသည်စိတ်ပညာပါရဂူတွေနဲ့ သုတေသီတွေက အခိုင်အမာ တွေ့ရှိတယ်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု စိတ်ပညာပါရဂူ အသင်းကြီးကို ဒေါက်တာ အားဗင်းဒီဟဲရစ်ဆိုသူ တင်သွင်းတဲ့ အစီအရင်ခံစာ တစ်စောင်မှာ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ရှာမရဘဲ နေထိုင်မကောင်း

သူ့အချို့ဟာ အမျက်ဒေါသကို အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ကြိတ်မှိတ် မျိုသိပ်ထားရသူများ ဖြစ်နေကြောင်း ညွှန်ပြထားတယ်။

အဲသည်လို အမျက်ဒေါသကို အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ထုတ်ဖော်ခွင့်မရဘဲ အတင်းမျိုသိပ်ထားရတဲ့အခါ ကြွက်သားများနဲ့ နှလုံးသားတို့ မာကျောလာသည်သာမက ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှာ သွေးလှည့်ပတ် သွားလာမှုမှာလည်း ဖောက်ပြန်တတ်ကြောင်း တွေ့ရှိရတယ်။

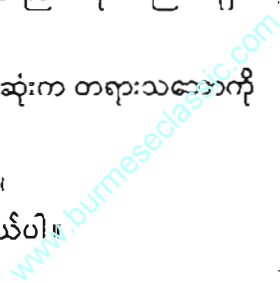
ဒေါသကြောင့် သွေးတိုးရောဂါကနေ တစ်ဆင့် နှလုံးရောဂါလည်း စွဲကပ်လာနိုင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အဲသည်လို ကျန်းမာရေး ထိခိုက်တတ်လို့ လူဟာ ဒေါသထွက်သင့်သလား။

မဖြစ်မနေ ကိစ္စလောက်သာပဲ အမျက်ဒေါသကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဖော်ထုတ်နိုင်ရမယ်။ အဲသည်မှာ ချင့်ချိန်ဝေဖန် ပြုလုပ်ရမယ်။ ချက်ချင်း 'ဝုန်း'ခနဲ 'ဒိုင်'ခနဲ မလုပ်ရပါဘူး။ ခလုပ်တဲ့ သည်းခံနိုင်တာမျိုးကိုတော့ သည်းခံကို သည်းခံရမှာ ဖြစ်တယ်။

သိပ် စိတ်လှုပ်ရှားနေရင် အကောင်းဆုံးက တရားသဘောကို တိုင်တွယ်ရမှာပဲ။

- ဒေါသကို တရားနဲ့ဖြေရမယ်။
- ဒေါသကို နိုင်တာက မေတ္တာရယ်ပါ။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဒေါသကို လွှင့်ထုတ်ပစ်လိုက်ရင် လူဟာ လောကဓံဆိုးရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်ကို ချက်ချင်း ကျရောက်သွား နိုင်ပါတယ်။

ဒေါသကြီးပြီး မှားရင် လောကဓံဆိုးက ခြေနဲ့ ရက်ရက် စက်စက် နင်းခံရပြီလို့သာမှတ်။

ပညာရှိလျက် ကြီးဘိအမျက် ဒေါသဖျက်တယ်လို့ဆိုတယ်။ အချို့ဟာ မျိုးရိုးကောင်းပြီး ပညာရှိပါလျက် ဒေါသကြောင့် လောကဓံရဲ့ အနှိပ်စက်ကို ခံနေရပါတယ်။ သတိမထားမိရင် မထားမိသလောက်ကို ခံရပါတယ်။

ကိုယ်ချင်းစာတဲ့မေတ္တာသာထား၊ ဒေါသဟာ သိပ်မပွားပါဘူး။ ဒေါသကို အောင်မြင်နိုင်တာက မေတ္တာပဲဖြစ်တယ်။ တရားနဲ့လည်း ဖြေရတယ်။ ငါ့ဘဝကုသိုလ်ကံဟောင်းကြောင့် သည်လိုဖြစ်ရ တာပဲရယ်လို့ ခံစားရင် ဒေါသဟာ ဖြေတတ်ပါတယ်။

လောကဓံဆိုးကို ဒေါကန်တိုးရင် အဖြေက ပိုဆိုးတာပဲထွက် လာမယ်ဗျာ။

လောကဓံကိုမသိလို့ မာနကြီးတာ

- မာနမကြီးဘဲ သည်းခံခြင်းအလုပ်သည် ခါးသီးလှ၏။ သို့သော် ထိုအသီးအပွင့်ကား ချိုမြိန်လှပေသည်။

(ရိုးစူ)

ဖြစ်ပြန်၊ ပျက်ပြန် လောကဓံကို မသိလို့ အချို့လူတွေဟာ မာနကြီးကြတယ်။ ဆွေတော့ဘာမှ ပါမသွားပေမယ့် မသေခင် ကြီးထားတာ ဥစ္စာပစ္စည်း သုံးစွဲနိုင်တာကို မာနကြီးနေကြတယ်။ စာနရဲ့ သဘောက ပူပြင်းပါတယ်။ ကိုယ့်မှာ ဥစ္စာပစ္စည်းရှိရင် ဘာနဲ့အမျှ မာနကို ချထားရမယ်။ မရှိရင်သာ မာနထားသင့် တာပဲဗျာ။ မရှိလို့ စော်ကားမှာကို ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ ရိုးသားမှု ကြီးစားမှုမာန၊ မှန်တာကို လုပ်ပြရတဲ့ မာနတွေသာ တွေ့ရမှာ။

ကိုယ့်မှာ ပြည့်စုံပြီး ချမ်းသာလာရင် အေးအေးလေးပဲ နေပေတော့။ မာနလည်း မပြန့်၊ ရိုတာလည်း ကြွားသလို မဖြစ် စေနဲ့။ ရိုတာကို ကြွားသလိုဖြစ်တာဟာ ဒုက္ခခေါ်သလို အန္တရာယ် ကို ဖိတ်ခေါ်သလို ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

သေရင် ပစ္စည်းဥစ္စာ ဘာမှ မပါသွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါန၊ သီလတွေသာ ပါသွားတာဖြစ်တယ်။

လောကမှာ လူတွေ အရှောင်ဖယ်ဆုံး လူမျိုးဟာ မာနအကြီး ဆုံး လူစားမျိုးပဲ။ မာနသမားရဲ့မျက်နှာလည်း မကြည့်ချင်ဘူး၊ စကားလည်း နားမထောင်ချင်ပါဘူး။

မာနထောင်လွှားပြုခြင်းဟာ စော်ကားခြင်းတစ်မျိုးလို့ ဘာသာ တရားတစ်ခုမှာ ဖော်ပြထားတာ တွေ့တယ်။ လွဲမှားတဲ့မာနဟာ တစ်ဖက်သားကို စော်ကားခြင်းတစ်မျိုး၊ နှိမ်ချခြင်းတစ်မျိုးပဲ။

သာယာဝတီဆရာတော်ကြီး ဦးညေယျက...

“ငါမရှိဘဲ၊ ငါပဲထင်တာ ငါအသိခွဲ၊ ငါပဲပြင်ပါ။

ဓာတ်ကိုကွဲမှ၊ အမြဲမြင်မှာ တဏှာစွဲ ငါထင်လာ။

ငါမှငါကွ၊ မာနဝင်လာ

လူတစ်ဖက်သား၊ အလကားထင်တာ။

တစ်နေ့ကျတော့၊ တွေ့ရအပ်မှာ

သံသာထဲ အောက်စွဲစဉ်မကွာ။

ကြောင်းမသိက၊ ပေါင်းမိခက်တာ

အကြောင်းသိက၊ ပေါင်းမိသက်သာ

နေ့စဉ်ညဉ်းဆဲ၊ ဆင်းရဲရက်ကြာ

နှင့်အရေး၊ နှင်တွေ့ ရှက်စရာ။

ဖြစ်လျှင်ပျက်မြဲ၊ မလွဲထိုဟာ

ရွာသိ စာသိ၊ ငါသိဆိုတာ

ရွာစာသိထက်၊ ငါသိလိုတာ

ကိုယ့်အသိ၊ ကိုယ်ကြည့် ဘယ်လိုပါ”ရယ်လို့ မိန့်ဆို

သိ။

ငါဆိုတဲ့ မာနတရားကြီးဟာ လောကဓံကောင်းနဲ့ တွေ့ဖို့

ထိုက်ထိုက် လောကဓံဆိုးနဲ့သာ တွေ့ဖို့ များလာပါတယ်။

ငါမှငါကွ၊ မာနဝင်လာတဲ့လူမှန်သမျှဟာ ပျက်စီးကြတာပါပဲ။

တစ်ဖက်သားကို အလကားထင်လေ၊ မိမိသာပျက်စီးလေဖြစ်

သိ။

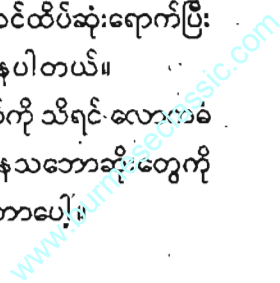
အချို့က ငါမှငါကွ။ ထင်တစ်လုံးနဲ့ ဘဝင်ထိပ်ဆုံးရောက်ပြီး

ခြင်မှန်တွေ ဖုံးနေတော့တယ်။ မှောင်နေပါတယ်။

မာနနဲ့ သဘောတရားအခြေခံ (၂၅)ချက်ကို သိရင် လောကဓံ

ရင်ဆိုင်ရတာ သက်သာမယ်။ မာနသဘောဆိုးတွေကို

ရှောင်တော့ လောကဓံဆိုးတွေ ရှောင်နိုင်တာပေါ့။

မာနသဘောဆိုး (၂၅)မျိုးက ဘာလဲဆိုတော့...

- ၁။ အသိဉာဏ် နည်းပါးတာ။
- ၂။ တစ်ခုကောင်း အားသန်နေတာ။
- ၃။ အတွေးတိမ်တာ။
- ၄။ ကိုယ့်ထက်မြင့်သူကို အထင်ကြီးတတ်ပြီး၊ နိမ့်သူကို အထင်သေးတတ်တာ။
- ၅။ အတ္တစိတ် လွန်ကဲလွန်းတာ။
- ၆။ လမ်းချစ်စိတ်၊ ရွာချစ်စိတ်၊ မြို့ချစ်စိတ် ပြင်းထန်လွန်းတာ(ဒေသစွဲ)။
- ၇။ လူမျိုးချစ်စိတ် ပြင်းထန်တာ။
- ၈။ ဘွဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူး ပိုင်ဆိုင်လာရာမှ အစွန်းရောက်စိတ်ဝင်လာတာ။
- ၉။ သတိတရားနဲ့ အသိတရား ကင်းလွတ်သွားတာ။
- ၁၀။ ဥစ္စာစုဆောင်းမိလာရာမှ ဘဝမေ့တာ။
- ၁၁။ ဆွေမျိုးပတ်ဝန်းကျင် ကောင်းရာမှ ဘဝမေ့တာ။
- ၁၂။ ဘာသာတရားမေ့လျော့တာ။
- ၁၃။ မြှောက်ပြောခြင်းများအပေါ် နားယောင်တာ။
- ၁၄။ ကြွားပြောလေ့ရှိတဲ့အကျင့် စွဲလာတာ။
- ၁၅။ ချီးကျူးခံရမှု တစ်ခုကစလို့ သတိလက်လွတ်ဖြစ်တာ။
- ၁၆။ မာနကြီးစရာတစ်ကွက် ရရှိပိုင်ဆိုင်တာ။

- ၁၇။ စိတ္တဇ မာနဝင်တာ။
 - ၁၈။ သူတစ်ပါး အရည်အချင်းကို ကိုယ့်အရည်အချင်းလို ထင်တာ။
 - ၁၉။ ဂုဏ်ယူစိတ်နဲ့ ထောင်လွှားစိတ်ကို သဘောမပေါက်တာ။
 - ၂၀။ စကားပြောရာမှ မာနစိတ် တဖြည်းဖြည်း ဝင်လာတာ။
 - ၂၁။ ကျန်းမာရေးကောင်းတာ။
 - ၂၂။ မမြင်ဖူး၊ မရောက်ဖူးတဲ့နေရာ ရောက်ဖူးတာ (အချို့က နိုင်ငံရပ်ခြား သွားရာမှ ပြန်ရောက်ပြီးလျှင် မာနတက်တတ်သည်။ သွားဖူးသောလူတိုင်းမဟုတ်)
 - ၂၃။ ကုသိုလ်တွေအများကြီးပြုတာ (အချို့က ကုသိုလ်ရေးအားကောင်းရာမှ လှူနိုင်တယ်ဆိုပြီး မာနဘက်ရောက်သွားတယ်)။
 - ၂၄။ အကုသိုလ်တွေ ပြုရဲတဲ့ မိုက်မဲမှုမာန။
 - ၂၅။ စိတ်အားတက်ကြွမှု မထိန်းသိမ်းနိုင်တာတွေ ဖြစ်တယ်။
- လူဆိုတာမျိုးဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုချစ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အချစ်ဆုံးပါပဲ။
- လူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချစ်တဲ့အတွက် မာနရှိတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မာနကို အမြဲထိန်းသိမ်းနိုင်ရမယ်။

၁၁၆ □ သုတေသီဘုန်းမြင့်လွှား

လောကဓံကို ဒူးမထောက်နည်း □ ၁၁၇

“အတ္တ သမံ ပေမံ နတ္ထိ” လို့ဆိုတယ်။ လောကနိတိမှာ မိမိနှင့်တူသော ချစ်အပ်သောသူ မရှိတဲ့ဗျာ။

ဒါပေမယ့် ချစ်သာချစ်ပါ။ မာနမကြီးကြပါနဲ့။ မာနကြီးရင် လောကဓံဆိုးနဲ့ တွေ့မယ်။

လူ့ဘဝ ရလာတဲ့အခါမှာ လောကဓံဆိုးတွေ ကြုံရတဲ့အချက် တစ်ဝက်လောက်ဟာ လောဘနဲ့ မာန နှစ်မျိုးကြောင့်ပါ။ လောဘနဲ့ မာနဟာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အတွက် ကြောက်သင့်လှတယ်ဗျ။

လူဖြစ်ကျိုးနပ်အောင် လောကဓံကို အနိုင်ယူ

* အသုံးမဝင်သော အသက်ရှင်နေခြင်း ဘဝသည် စောစော သေနေခြင်းပင်တည်း။

(ဂါတေး ရိုးအာဘာ)

လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် လောကဓံဆိုးကိုလည်း တွေ့မှာ ဖြစ် သလို လောကဓံကောင်းကိုလည်း ရရှိတတ်ပါတယ်။

- * စံတစ်လှည့်
- * ခံတစ်လှည့် သဘောတရားပဲ။

အဲသည်သဘောတရားဟာဆိုရင် တရားရဲ့သဘောလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ တရားကိုက အဲသည်လိုရှိတယ်။ ပုံသေမထားပါဘူး။

စံရတဲ့အလှည့်မှာ မစံတတ်ရင် ပြန်ကျမယ်။ လူဖြစ်ကျိုး မနပ်ဘူး။

ခံရတဲ့အလှည့်မှာ ခံချည်းပဲခံနေရရင် လူဖြစ်ကျိုး မနပ်ပြန် ပါဘူး။

* စံရင် သတိ

* ခံရင် အသိနဲ့ သမာသမတ်ကျကျ အနာဇာတ်ချည်းပဲ မကရအောင် ကြိုးစားပါ။ လောကဓံကို အနိုင်ယူတဲ့နည်း မရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရှိကိုရှိတာပဲ။

လောကဓံကို လူဖြစ်ကျိုးနပ်အောင် ဘယ်လို အနိုင်ယူမလဲ။ အနိုင်ယူတဲ့နည်းက ဘာသာတရား နှလုံးသွင်းမှန်ပြီး အနိုင် ယူရမှာ ဖြစ်တယ်။ သူ့သဘောသူဆောင်တဲ့တရား နှလုံးသွင်း နိုင်ရမယ်။

အသုံးဝင်တဲ့ဘဝဆိုတာ လောကဓံကို အနိုင်ယူထားတဲ့ လူတွေရဲ့ ဘဝမျိုးတွေပါပဲ။

တရားနှလုံး အမြဲသွင်းထားတာဆိုတော့လည်း ဒုက္ခဆိုတာ သိနေပြီး ဒုက္ခက လွတ်မြောက်ရာကို ရှာတယ်။

တရားနှလုံး အမြဲသွင်းထားတော့ ကောင်းပြန်ရင်လည်း မမြဲတဲ့တရားကို သိနေပြီး ဆင်ခြင်ဉာဏ် ရှိနေတယ်။

သိပ်ပျော်တာတို့၊ သိပ်ပျင်းတာတို့၊ သိပ်ဆင်းရဲတာတို့၊ သိပ်ချမ်းသာတာတို့ မရှိတော့ဘူး။

အခွင့်အခါဆိုတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝဟောင်းက ပြုမှုနဲ့ ယခုဘဝ ပြုမှုတွေကနေ ပေးနေတာပဲ။

အခွင့်အခါဆိုတာ မသေမချင်း ရှိနေတယ်။ လောကဓံ ဆိုးကောင်းကလည်း မသေမချင်း ရှိနေပြန်တယ်။

လူအချို့ဟာ လောကဓံသဘောတရားနဲ့ တရားသဘောကို ဓသိတော့ မသေမချင်း လှိမ့်ခံနေရတာပဲ။ တကယ်ကို သနားစရာ ကောင်းပါတယ်။

“ဘယ်သူမပြု မိမိမှု”ဆိုသလို လောကဓံဆိုးကို မိမိက ပြုတာသာ များတယ်။ အခြားလူနဲ့ သဘာဝက ပြုတာက နည်းပါတယ်။

လောကဓံကို အနိုင်အရဆုံး နည်းကတော့ ဘာသာတရား ထိုင်းရှိုင်းပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြဲတမ်း ဝေဖန်ဆန်းစစ်နေတဲ့ နည်းပါပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝေဖန်ဆန်းစစ် တာမကဘဲ မိမိပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်းပဲ ဝေဖန်ဆန်းစစ်ရတယ်။ အချို့က ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် မခံသင့်ဘဲ လောကဓံဆိုး ခံနေရတာ ဖြစ်တယ်။

လူတွေဟာ ခက်ပါတယ်။ လူတွေရဲ့ဆန္ဒမှာ ကောင်းတာ စားချင်၊ ကောင်းတာဝတ်ချင်၊ ကောင်းတာမှ နေချင်ကြပေမယ့် ကောင်းတာလုပ်ပါဆိုရင် မလုပ်ချင်ကြဘူး။

အချို့က အင်တင်တင်၊ အချို့က ကောင်းတာတွေ လုပ်ကို

မလုပ်ပါဘူး။ မလုပ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ လောကဓံဆိုတာပေါ့။
အရှုံးပေး ဒူးထောက်ရတာပေါ့ဗျာ။

ကောင်းတာ ဘာလဲဆိုတာကို မသိတဲ့လူကတော့ လူဖြစ်ကျိုး
မနပ်ဘဲ လောကဓံချယ်လှယ်တာတွေ ခံပြီးရင်း ခံရတယ်။
နာလန်မထူဘူး။

ရှာလို့ရတယ်။ ရတာမလောက်ဘူး။ အချို့က လောက်ပေမယ့်
လောဘမသတ်ဘူး။

လောဘမသတ်တော့ လောကဓံဆိုးက တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး
ပုံစံ မာယာအမျိုးမျိုးနဲ့ လာရော။

အဲသည်မှာ ဘာဖြစ်လာသလဲ။ အကောင်းအဆိုး၊ အကြောင်း
အကျိုးတွေ မညီတော့ဘူး။

မညီတော့ လောကဓံကို အရှုံးပေးရာ ရောက်ရော။
ကိုယ့်ကံနှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ် ဆိုပေမယ့်
လောကဓံ ဖြစ်ပျက်နေတာကို သတိထား။

မိမိကိုယ်မိမိ သတိထား။ မိမိပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထား။
အဲသည်လို သတိထားနိုင်ရင် အသိပွားပြီး လောကဓံတရား
ဆိုးကောင်းကို မိမိရကြီး အနိုင်ရမှာ ဖြစ်တယ်ဗျို့။

လောက = ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်း။
ဓမ္မ = သူ့သဘောသူဆောင်ခြင်း။
လောကဓံဆိုတာ သူ့သဘောသူဆောင်တဲ့ တရားပါပဲ။

လောကဓံဆိုတာက ကိုယ်က နှစ်သက်သည်ဖြစ်စေ၊
မနှစ်သက်သည်ဖြစ်စေ၊ နှစ်သက်တဲ့ အကြောင်းတရားတွေကို
တွေ့ကြုံ ခံစားရတဲ့အခါ နှစ်သက်တဲ့ဘဝကို ခံစားရမယ်။
ကိုယ်က မနှစ်သက်တဲ့ အကြောင်း တရားတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံ
ခံစားရတဲ့အခါ မနှစ်သက်တဲ့ဘဝကို ခံစားရမယ်။

ကိုယ်တွေ့ လက်တွေ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံခံစားရတဲ့ အကြောင်း
တရားတွေနဲ့ ကင်းပြီး ကိုယ်က နှစ်သက်တာကို ခံစားချင်ပေမယ့်
လည်း ခံစားရဖို့အကြောင်း မတိုက်ဆိုင်၊ မဆုံဆည်း၊ မပေါင်း
စပ်ရင် ခံစားခွင့်မရှိဘူး။ စည်းစိမ်တွေ အရသာတွေ ငွေကြေးတွေ
ခံစားရနိုင်ဘူး။

ကိုယ်က မကြိုက်တာ မနှစ်သက်တာတွေကျတော့လည်း
ခံစားချင်ပေမယ့် ခံစားရ။
မကြံ့ချင်ပေမယ့် ကြံ့ရ။
မဆုံချင်ပေမယ့် ဆုံရ။

အဲသည်လောကဓံ သဘောသဘာဝတရားကြီး (သို့မဟုတ်)
တရားသဘောကြီးကို အသက်ရှင်နေကြတဲ့ လူသားတိုင်း မလွဲ
နှောင်သာ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရမယ်လေ။

လောကဓံရှစ်ပါးရဲ့ လမ်းပေါ်မှာလျှောက်နေတဲ့ လူသား
မနှစ်သမျှဟာ ခရီးရှည်ကြီးမှာ သာတစ်လှည့်၊ မသာတစ်လှည့်
ဖြစ်မှာ သဘောသဘာဝလို့ ဆိုရမယ်။

၁၂၂ □ သုတေသီဘုန်းမြင့်သွေး

လောကံခံကောင်းဟာ...

ကယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ သုံးပါးကို ဆင်ခြင်နေရမှရတယ်။

ခဏ မဟုတ်ဘဲ အမြဲဆင်ခြင်ရမယ်။

လောကံခံကို နိုင်ချင်ရင်...

သိုလကို နိုင်အောင်ထိန်းပြီး တရားကို သင့်တင့်လျှောက်ပတ်စွာ နှလုံးသွင်းနေရမှာ ဖြစ်တယ်။

ပါဠိလိုတော့...(ယောနိသော မနသီကာရ)လို့ ခေါ်ပါတယ်။

မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တွေမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အာရုံတွေကို အမှန်အတိုင်း အာရုံသွင်းနေခြင်းကို (ယောနိသော မနသီကာရ)လို့ခေါ်တယ်။ အဲသည်လို မှန်ကန်စွာ နှလုံးသွင်းနေရင် လူဟာ လောကံခံကို အရုံးမပေးဘူး။ အနိုင်ယူနေတာ ဖြစ်တယ်။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစတဲ့ အဝိဇ္ဇာ ဖုံးလွှမ်းမနေဘဲ အကုသိုလ်တက်မနေဘဲ လောကံခံကို အနိုင်ရနေမှာ ဖြစ်တော့ တယ်ဗျာ။

လောကံခံကို အနိုင်ရကြပါစေ...

သုတေသီ ဘုန်းမြင့်သွေး

